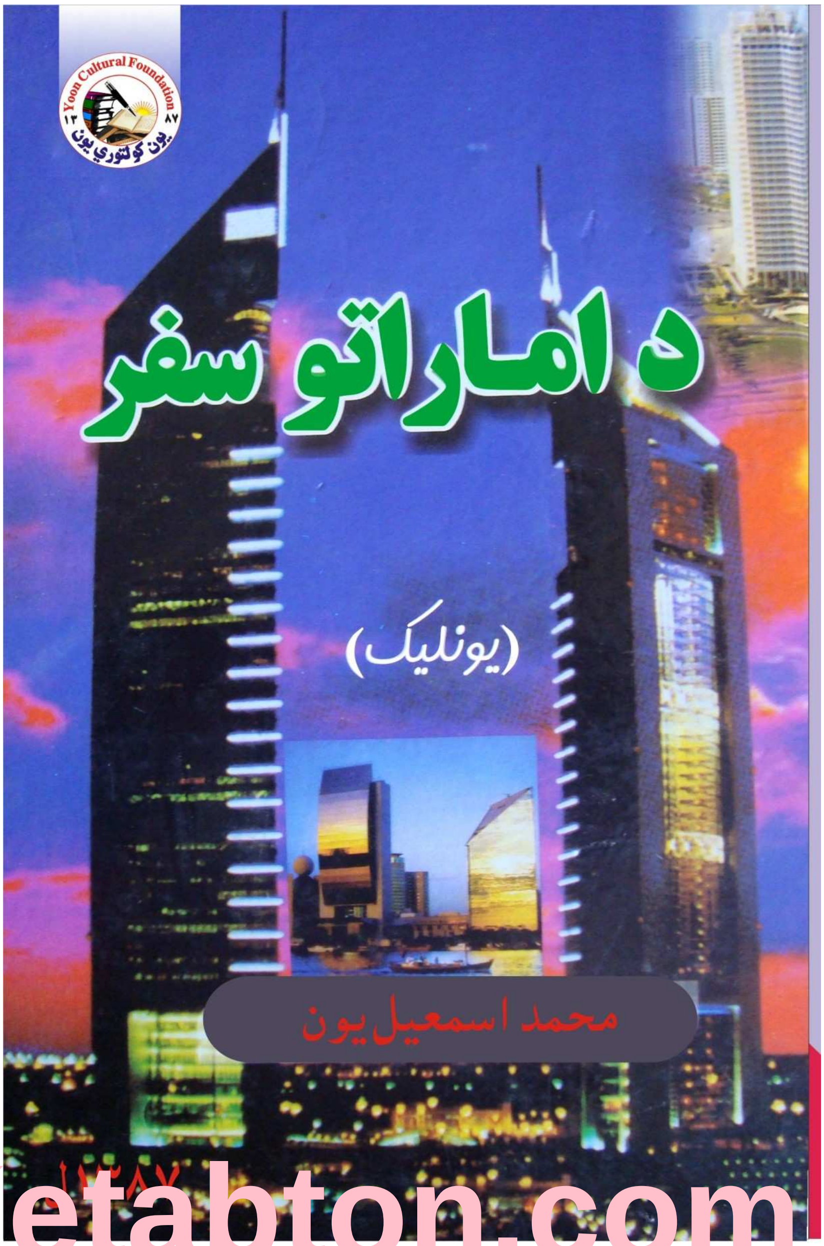

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمداسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د اماراتو سفر
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۴ ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۱۹)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۹)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	د دې اثر پر دویم چاپ څو ټکي	۱
۲	د خپرندوی یادښت	۳
۳	د اماراتو سفر	۵
۴	انځوریزه برخه	۱۳۱
۴	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکې

«داماراتو سفر» زما لومړنی یونلیک دی. د ژوند په اوږدو کې مې ډېر سفرونه کړي، خو په دې نیت مې نه دي کړي، چې زه به یې خاطرې لیکم. دغینوسفرونو حوادث په لیکلو نه ارزي، خو ځینې سفرونه بیا داسې هم وي، چې خاطرې لیکل یې خورا ضرور وي. یونلیکنه له کلونو راهیسې په پښتو ادب کې دود ده. البته د یونلیکنې محتویات طبعاً توپیر کوي، کېدی شي،

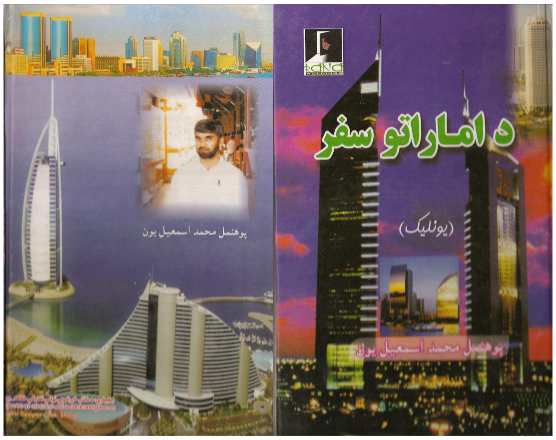

یونلیک یوازې د ادبیاتو په شان یوه واحده موضوع راونغاړي یا بېلابېلې ټولنیزې، سیاسي او نورې موضوعګانې. خو مهم ټکی په کې دا دی، چې لیکوال پېښې لکه څنګه چې دي، همغه شان ثبت کړي که بل ډول؟ کوم پیغام په کې پروت دی که نه؟ اوکه نه څه شی چې پرې تېر شوي یوازې د همغو خاطرو یو تصویر یې کاږلی دی؟

ددې یونلیک له لیکلو څخه زما هدف دا و، چې دوه بېلابېلې او ان مختلفې ټولنې سره پرتله کړم، یوه داسې ټولنه، چې ډېره ځپل شوې او ډېره شاته پاتې ساتل شوې ده او بله هغه چې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مختللې او لاهم پر مختلونکې ده. دا چې زه په دې ليکنه کې ځومره بريالى شوى اويا اوو ورځو کې د ځومره ليکنې ظرفيت او څه ممکن وو، دا قضاوت درنو لوستونکو ته پرېږدم. ددې کتاب تر چاپ وروسته هغو خلکو، ځوانانو په تېره بيا هغو کسانو، چې دا ډول سفرونه يې کړي وو او يا د سفر نيت يې درلود او داکتاب يې لوستى و، ماته تليفونونه وکړل او ددې اثر ستاينه يې وکړه، ځينو وويل موږ ته يې ځکه خوند راکړ، چې موږ هم د سفر پر وخت له ځينو دا ډول ستونزو اوپېښو سره مخامخ شوي يو. په هر حال د ليکوال دنده د يوه اثر ليکل دي او پاتې کارونه په نورو خلکو پورې اړه لري، دا دى زه دا اثر يو ځل بيا، په داسې حال کې خپروم، چې زما يو بل يونليک هم چاپ ته تيار دى، تر دې يونليکه، زما په دې نوي يونليک کې تجربه يو څه زياته شوې ده، هيله لرم تر چاپ وروسته د لوستونکو خوښ شي، زه له ړنا خپروندى مرکز، په تېره بيا له ښاغلي حاجي صيب ظاهر قدير څخه مننددوى يم، چې دا اثر يې د لومړي ځل لپاره چاپ کړ او تر دې دويم چاپ پورې يې موږ ته راورساوه. له درنو ليکوالو څخه مې هم هيله ده، چې دسفر پر وخت قلم او يادښت کتابچه له ځانه سره ولري، د خپل سفر مهمې خاطرې وليکي، کېدى شي داسې مسايل په کې وي، چې ګټه يې زموږ ولس او ټول بشر ته ورسېږي.

په همدې هيله

محمد اسمعيل يون

ارګ- دجمهوري رياست ودانۍ

کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د کب ۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپرندوی یادښت

رڼا علمي مرکز دټول هېواد په کچه یو علمي او فرهنګي مرکز دی چې دخپل جوړښت په ډېره لنډه موده کې یې ګڼ شمېر، علمي، فرهنګي او رغونيز کارونه تر سره کړي دي، ددې مرکز په هڅو تراوسه پورې دبیا رغونې تر لسو زیاتې لویې پروژې تکمیل شوي، دکرنې په برخه کې څو نمونه یي فارمونه او باغونه جوړشوي، په لغمان او ننګرهار کې د اوبو څو سربندونه رغول شوي او د بدني روزنې په برخه کې سپورتي کلپونه جوړ شوي او مسابقې تر سره شوي دي، دې مرکز کلتوري چارو ته هم زیاته توجه کړې، رڼا انستیتیوت په نامه یې دننګرهار دښوونې او روزنې په پوهنځي کې یو روزنیز انستیتیوت جوړ کړی چې ژر به پر فعالیت پیل وکړي، دا انستیتیوت په یوه کال کې دیوونیم زر زده کوونکو دروزنې ظرفیت لري، په دې انستیتیوت کې به زده کوونکي دکمپیوټر، انګلیسي ژبې او منجمنټ زده کړې کوي، دا زده کړې به زده کوونکو ته وړیا وي.

رڼا مرکز څو علمي غونډې، مشاعرې او سیمینارونه هم جوړ کړي او ځینو علمي او روزنیزو مرکزونو سره یې مرسته هم کړې ده.

دغه راز (د دستار سړی) دشهید حاجي عبدالقدير دشخصیت په باب یو اثر، (علامه عبدالشکور رشاد په ننګرهار کې) د استاد رشاد په اړه دمقالو یوه ټولګه، (پرېوتې څپې) دحفیظ الله تراب دتلویزیوني ډرامو یو اثر یې هم په مستقل ډول خپاره کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د دانش خپرندویې ټولنې په ګډه هڅو یې انګلیسي ـ پښتو قاموس په (۱۳۱۸) مخونو کې خپور کړی، چې دا د چاپ شویو پښتو کتابونو په تاریخ کې یوه ښه او غوره بېلګه ده.

رڼا مرکز ویاړي چې دخپلو خپرنیو هڅو په لړ کې دهېواد دنامتو لیکوال ښاغلي پوهنمل محمد اسمعیل یون (د اماراتو سفر) چې په زړه پورې یونلیک دی او دده د سفر خاطرې دي، خپروي. رڼا مرکز ښاغلي یون ته ددې کتاب دچاپ له امله مبارکي وايي او دنورو بریو هیله یې کوي، دغه راز له ټولو افغان لیکوالو سره ژمنه کوي، چې رڼا مرکز به تر خپله وسه هڅه او کوښښ وکړي، چې دنورو لیکوالو علمي، څېړنیز او هنري اثار هم خپاره کړي، هیله من یو، یوبل سره فرهنګي همکاري وکړو او ټول دهېواد فرهنګ ته دخدمت جوګه شو.

په فرهنګي او هېوادني مینه
حاجي عبدالظاهر قدیر
د رڼا مرکز عمومي مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

د ۲۰۰۲ م کال پر نومبر په جرمني کې د افغانستان په اړه یو علمي سیمینار جوړ شوی و، ددې سیمینار نوم و: " مدني ټولنه او د هغې په جوړښت کې د اساسي قانون رول" زه دیو شمېر نورو افغانانو په جمله کې دې سیمینار ته بلل شوی وم، دا تر افغانستانه بهر، زما لومړی سفر و، چې پر جرمني سربېره ډنمارک، هالنډ او بلجیم هېوادونه مې هم په کې وکتل، البته پاکستان ته ډېر تللی او راغلی یم، کوټه، لاهور، کراچۍ او اسلام اباد ته مې سفرونه کړي او پېښور کې، خو بیا میاشتې او کلونه پاتې شوی یم، خو پاکستان او ایران د اکثرو افغانانو په نظر د خارج په جم کې نه حسابېږي.

کله چې له جرمني څخه بېرته راتلو، نو ویل کېدل، چې د الوتکې یو تمځای په (دوبۍ) کې دی او دوبۍ ډېر ښکلی او زړه راکښونکی ځای دی. دا هم ویل کېدل، چې الوتکه دلته درې څلور ساعته تمېږي او مساپر کولای شي په هوایي ډګر کې له مارکېټ څخه د خپلې خوښې وړ سودا ترلاسه کړي، ما ډېره هیله لرله، چې له دې سفر څخه ګټه پورته کړم او دوبۍ لکه څنګه چې خلک یې ستاینه کوي، وګورم، خو هغه وخت د الوتکې الوتنې تغیر وخوړ، موږ له فرانکفورت نه استانبول، بیا تهران او له تهرانه کابل ته لاړو.

له هغه وخته بیا دوه کاله تېر شول، په دې وخت کې مې هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله، چې یو ځل دوبۍ ته لاړ شم، خو ټولنیزې، سیاسي او فرهنګي بوختیاوې دومره زیاتې وې، چې هغه د چا خبره سرګرولو ته یې هم نه پرېښودلو. په دې موده کې څو ځله ځینو اندېوالانو په تېره بیا حاجي صیب ظاهر قدیر یادونه وکړه، چې ما سره دوبۍ ته لاړ شه او ښه چکر به درباندې ووهم، خو زه په خپلو کارونو کې دومره مصروف وم، چې یو ځل مې هم ددې چانس ترلاسه نه کړ، کله چې د اساسي قانون لویه جرګه پای ته ورسېده، د جمهوري ریاست ټاکنې هم ترسره شوې او څو میاشتې لا پر دې تېرې شوې، نو یو څه نسبي فرصت پیدا شو، چې ځان سفر ته تیار کړم، یوه ورځ حاجي صیب ظاهر قدیر بیا وویل: یون صیب پاسپورت تیار کړه، چې کله مې درباندې غږ وکړ، نو (نه) به په کې نه وي او ته به تیار یې، ما ویل حاجي صیب پاسپورت تیار دی، خو ویزه وخت غواړي، هغه وویل: د ویزې مېزې کیسه کې مه اوسه د اماراتو ویزه درته زه په دوه ساعتو کې اخلم، څو ورځې لا تېرې نه وې چې بیا یې راته وویل چې سبا دې پاسپورت عاجل د انجنیر صیب اکرام په ادرس کابل ته ولېږه چې یوه ورځ کې حرکت دی.

ما خپل پاسپورت په همغه ورځ د ښاغلي رحمت الله خان په لاس، چې تازه کابل او بیا له کابله ګردېز ته روان و ور ولېږه، رحمت الله خان په ګردېز کې دیوناما ددفتر دسیاسي چارو مرستیال و، رحمت الله خان پاسپورت په کابل کې زما اخښي ډاکټر مروان او هغه بیا اول الرحمن رودوال او رودوال صیب پر همغه ورځ انجنیر صیب اکرام ته ور تسلیم کړ، انجنیرصیب اکرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پر همغه سبا چې د۲۰۰۵ کال د فبرورۍ (۲۱) نېټه کېدله، وېزه اخیستې وه. ما ته یې په ټیلفون کې وویل چې زه دوبۍ ته روان یم تاسې خپل پاسپورت یا زما له دفتر او یا هم له سفارت څخه ترلاسه کولای شئ.

حاجي صیب ظاهر ته مې وویل چې وېزه، خو یې اخیستې اوس نو په تا پورې اړه لري چې څه وخت ځو. هغه وویل ته کابل ته ځان رسوه او زه درپسې درځم، زه کابل ته لاړم لومړۍ مې د انجنیر صیب اکرام دفتر ته مراجعه وکړه، ددفتر ملګرو یې وویل پاسپورت په سفارت کې دی، بیا انجنیرصیب عباس یو شخص موظف کړ او له سفارت نه یې زما پاسپورت راوړ، پاسپورت کې دیوې میاشتې لپاره یانې د فبرورۍ له ۲۱ د مارچ تر ۲۰ نېټې پورې د زیارة (سیاحت) وېزه لګېدلې وه. څو ورځې مې په کابل کې تېرې کړې، حاجي صیب ظاهر ته مې ټیلفون وکړ، چې وېزه مې واخیسته، هغه وویل ته منتظر اوسه زه درځم، څو ورځې نور هم پاتې شوم، خو چې د هغه پته ونه لګېده، نو زه هم بېرته ننګرهار ته لاړم، البته په دې وخت کې یې کابل کې یو ځل ماته ټیلفون وکړ چې کېدی شي زه یو څو ورځې نور هم وځنډېږم که تاسو یوازې ځئ، نو ما به هلته ټول سهولتونه برابر کړي وي.

کله چې په کابل کې وم، نو له کرزي صیب سره مې په یوه اوونۍ کې درې ځله ملاقات وشو او پر څو مهمو مسایلو مې ورسره خبرې وکړې، په دې مسایلو کې یو هم د ایران کلتوري یرغل و، چې په کابل کې یې د خپلو لاسپوڅو او د فرهنګي چارو ددولتي چارواکو په واسطه عملي کوي، همدې چارواکو نه یوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خپرونو لکه: کابل راډیو ټلویزیون او نورو کې پښتو برخه خواره کړي ان د بندیز تر بریده کوښښ کوي د پښتو ژبې حق ضایع کړي، دغه راز دوی غواړي له بېلابېلو وسیلو څخه کار واخلي چې نوی پښتو چینل AVT خیبر هم په کابل کې بند کړي، د اطلاعاتو او کلتور وزیر سیدمخدوم رهین ټولو کېبلي خپرونو ته خبر ورکړی و، چې (خیبر چینل) خپور نه کړي، دغه راز طلوع ټلویزیون هم د خیبر پرضد یو پروګرام جوړ او نشر کړی و. کرزي صیب ته ما دا ټول مسایل وویل، چې له خیبر ټلویزیون سره ددوی مخالفت په دې نه دی، چې دا ولې د پاکستان له خوا نشرېږي، بلکې د اختلاف ټکی یې دادی چې دا پښتو دی.

کرزي صیب خیبر ټلویزیون ښه چینل وګڼه او د هغوی نوې خپرونې او سندرې یې وستایلې، فقط دومره یې وویل، چې افغاني موسیقي په ځانګړي ډول زړه افغاني موسیقي لکه د ګل زمان، قدیم، استاد اولمیر، قمرګلې او نورې سندرې هم باید نشر کړي، دې وخت کې یې جاوید لودین ته ټیلفون وکړ او ورته یې وویل، چې هېڅوک حق نه لري ددې ټلویزیوني چینل پرضد نشرات وکړي، هرڅوک که غواړي مطرح شي باید د خپلو پروګرامونو کیفیت ښه کړي، موږ نه غواړو د ټلویزیونونو ترمنځ جنګ پیل شي.

دې وخت کې ما کرزي صیب ته وویل، چې زه خیبر ټلویزیون دیوې مرکې لپاره دعوت کړی یم، که تاسو څه پیغام لرئ زه یې ور رسولای شم. کرزي صیب وویل فقط سلامونه مې ورته ورسوه او بل افغاني سندرې باید کېږدي چې هغه زموږ لویه پانګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله بېرته جلال اباد ته لاړم او حاجي صيب ظاهر مې لـه نږدې وکوت، کله چې يې زه وليدم، نـو پـه خنـدا شـو تـر روغبـړ وروسته مې سملاسي زموږ ديوه دولتي مشر يوه کيسه ورتـه وکـړه، "هغه داسې چې زموږ يو دولتي مشر خپل يو انډيوال ته ويلـي وو که زه ددولت مشر شوم، نو ته چې هرڅه غواړي هغه بـه درکـړم، ننګرهار ولايت غواړې، کابل ولايـت، هـرات ولايـت کـه وزارت، هغه شخص ددولت له مشر سره له دعاګانو نيولې تر عملـي منـډو ترړو پورې هرڅه وکړل، په پای کې شخص ډېـر انتظـار وويسـت، چې څه نن او سبا به مې وغواړي خو کله چې شپې ډېـرې تېـرې شوې، دسړي حوصله تنګه شوه، په خپله يې پـه ډېـر تکليـف لاره چاره پيدا کړه او ځان يې تر ولسمشر ور ورساوه، هغه سـره ځانتـه په يوه خونه کې کېناسـت، د روغ او رنځـور تـر حـال احـوال او پوښتنې وروسته دې شخص په ډېر احترام عرض وکړ، چې رئـيس صيب که ياد دې وي يو وخت تر ولسمشر کېدو وړاندې هغه يـوه ورځ چې ځانته په يوه موټر کې ناست وو، تاسو وويل چـې کـه زه جمهور رئيس شوم، نو که ته ننګرهار ولايـت او يـا کابـل ولايـت غواړې او که وزارت، نو درکوم يې، اوس خو نـه ولايـت شـو، نـه وزارت، عادي ملازمت هم نه شته دا څنګه چل شو؟ ولسمشر ورتـه په ډېره خوږه‌لهجه وويل قربان دې شم د زړګي سره تاته بـه زمـا يو خواص معلوم نه وي هغه دا چـې مـا سـره چـې څـوک وعـده وکړي هغه مې تر مرګه نه هېرېږي او زه چې چا سره وعده وکـړم هغه مې شبېه پس هېره وي، نو اوس پـوی شـوې، سـر دې پـرې خلاص شو، هه واخله دا يو چاکليټ خوله دې پرې خـوږه کـړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې ځو چې ما ته ډېر خلک منتظر دي."
ما چې کله حاجي صیب ظاهر ته دا خبره وکړه هغه کړس کړس وخندل، یاره بېشکه چې لغمانی یې سخت دنښې منځ دې وویشت، په یوه غشي دې دوه مرغۍ ښکار کړې، خو خبره چې له ټوکو وباسو والله که مې یوه شېبه هم هېر وې، خو تاته د ننګرهار حالت ښه معلوم دی. دلته هره لحظه یوه ستونزه راولاړېدی شي او زه چې دلته نه یم سخت مشکلات پیدا کېږي. همدا اوس به کابل ته ټیلفون وکړم، چې دوه ټکټه بوک کړي، ما ویل نه زه اوس یو ځل اسلام اباد ته ځم، خیبر ټي وي سره مرکه لرم، کله چې راستون شوم، بیا به ګورو. زه د خیبر ټي وي خبریال نورحمن شېرزاد سره اسلام اباد ته لاړم او له خیبر سره مې ژوندۍ مرکه وکړه، د مارچ پر ۱۳ مه نېټه بېرته راستون شوم، کله چې مې پاسپورت ته وکتل، نو ګورم چې ایله (۷) ورځې په کې پاتې دي. حاجي صیب ظاهر سره مې مشوره وکړه. ما ویل چې ددې وېزې وخت نور په ختمېدو دی، هغه وویل که ته ځې ځه لاړ شه، زه درپسې درځم.
له جلال اباده مې کابل کې د تجارت وزارت مرستیال ښاغلي پوهنمل محمدنبي فراهي ته ټیلفون وکړ، نبي فراهي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد او زما ډېر نږدې ملګری دی. هغه ویل څه وخت کابل ته راځې، چې سره وګورو، ما ویل همدا نن در روان یم، خو کېدی شي یو ځل لنډ سره وګورو، ځکه زه دوبۍ ته روان یم، فراهي صیب وویل خیر چې دوبۍ ته ځې، نو ټکټ به زه درته بوک کړم او که هلته ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي، نو چې زه درته په هوټل کې د اتاق غم وخورم، زموږ تجارتي اتشه هم روان دی، هغه سره به یو ځای لاړ شې، ما به درته په کام ایر شرکت الوتکه کې ټکټ تیار بوک کړی وي. کله چې مازیګر کابل ته ورسېدم، نو فراهي صیب ته مې ټیلفون وکړ، هغه وویل سبا سهار (۸) بجې زما او ستا وعده ده، سهار به زه تجارتي اتشه هم راوغواړم او ټکټ به یې هم راوړی وي. د شپې زه او زما بل ملګری ډاکټر محمداکرم خپلواک د انجنیر صیب اکرام دفتر ته لاړو، هغه تازه له دوبۍ نه راستون شوی و، هغه ته مې وویل چې تاسو زما پاسپورت وګورئ، چې څومره وخت لري؟ هغه وویل چې ستاسو وېزه کې ډېر کم وخت پاتې، فکر نه کوم چې په دې وخت تاسو هلته داخلېدو ته پرېږدي، ما ویل ټکټ مې هم سبا نه بل سبا یانې د مارچ (۱۸) بوک کړی هغه وویل دا ډېر کم وخت دی، زه نه پوهېږم چې څنګه به شي، تاسو لږ صبر وکړئ زه دوبۍ ته ټیلفون وکړم، چې پوره احوال واخلم. کله چې یې دوبۍ کې کوم شخص ته ټیلفون وکړ هغه وویل چې دی راتللای شي، له همغه تاریخه دده وېزه محاسبه کېږي چې دخول نېټه په کې ووهل شي، خو دی باید د مارچ تر شلمې دمخه ضرور داخل شي، دې کار ما سره تشویش پیدا کړ، هسې نه چې لاړ شم او بېرته مې راستون کړي.

سهار چې (۸) بجې سوداګرۍ وزارت کې د فراهي صیب دفتر ته لاړم، نو تر لږو خبرو اترو وروسته تجارتي اتشه هم راغی، موږ یې یو بل ته معرفي کړو، دهغه نوم (بسمل علوي) و، یو بل ته مو د ټیلفون نومرې ورکړې، بیا مې پاسپورت ور وښوده او د وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمي ستونزه مې ورته بيان کړه، هغه وويل چې تاسو يو ځل پرې داخلېدی شئ خو د مارچ تر شلمې وروسته پرتاسو باندې د ورځې تر (٢) ډالرو زياته جريمه راځي، خير تاسو خو لاړ شئ، هلته به د قونسلگرۍ له لارې کوښښ وکړو، چې وخت تمديد شي. ډېر تشويش ورته مه کوه.

فراهي صيب دتجارتي اتشې د مسئول په باب ماته معلومات هم راکړل، چې دی د پخواني وزير مصطفی کاظمي د تره زوی دی، علوي له څېرې څخه ربښتيا هم کاظمي ته پاتې کېده، تر دې دمخه هم ماته پته وه، چې په سوداگرۍ وزارت کې د ښاغلي کاظمي په وخت کې له يوې مخې هزاره گان مقرر شوي، ماته دا پته هم وه چې د تجارت وزارت په (٢۴) رياستونو کې د (١٣) رياستونو رئيسان هزاره گان د (٧) تاجکان وو د (٢)دوو پښتانه او د يو ازبک او د بل هم ترکمن دی.

دغه راز له هېواده بهر د افغانستان په (٢٣) تجارتي اتشو کې يوازې د يوې تجارتي اتشې مسئول پښتون دی، ددې تجارتي اتشو د ټولو کارکوونکو شمېره (٧٣) تنه دی، چې له هغې جملې څخه (۵٣) تنه هزاره گان، بيا تاجکان او پاتې نور بيا پښتانه او نور قومونه دي، نو فراهي صيب ماته ځکه له کاظمي سره د علوي د خپلوۍ اړيکي په گوته کړل، هسې نه چې په لاره کې په تجارت وزارت کې د پخواني وزير له خوا د رامنځته شوې نا انډولۍ په باب څه ونه وايم. د مارچ (١٦) مه د سهار (٩) بجې فراهي صيب خپل سکرتر ته وويل، چې د يون صيب ټکټ نه دی راغلی، هغه وويل" حالا تعقيب اش ميکنم" لږه شيبه وروسته راغی او ويې ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکټ يې د کام اير د ټکټ پلورنې په غرفه کې دی، څوک نه شته چې را يې وړي که دی خپله هلته ځي، نو ورتسليم به يې کړي.

ما ويل ټيک ده لاړ به شم، فراهي صيب وويل نه ممکنه نه ده، خپل سکرتر ته يې بيا وويل ورته ووايه چې همدلته يې راوړي، هغه بيا ټيلفون وکړ هغوی ورته ووېل، چې سل فيصده مطمين اوسئ ټکټ به در ورسېږي. ما دې وخت کې فراهي صيب ته وويل، زه به يو ځل پوهنتون ته لاړ شم حاضري به امضاء کړم او بېرته به راشم، تر هغه به ټکټ راغلی وي، هغه ويل بېخي سمه ده.

پوهنتون ته لاړم حاضري مې لاسليک کړه او بېرته پوره يوولس بجې د فراهي صيب دفتر ته راغلم، د ټکټ پوښتنه مې وکړه سکرتر وويل تر اوسه نه دی راغلی، ما ويل که تکليف نه وي ټيلفون وکړه، اخوا دېخوا يې ټيلفون وکړ خو ټيلفوني تماس يې ټينګ نه شو. فراهي صيب ته مې وويل چې ټکټ نه دی راغلی او تماس هم ټينګ نه شو، زه به ورپسې لاړ شم، هغه بيا ټينګار وکړ، وېل نه تاسو مه ځئ، بيا يې خپل سکرتر راوغوښت ويې ويل ژر يې راورسوه يو څوک ژر ورپسې ولېږه، هغه يو ډريور په ټکټ پسې ولېږه (۱۵) کم يوولس بجې وې، چې ډريور له اخوا ټيلفون وکړ، چې د کام اير شرکت پر ضد مظاهره ده او اخوا ټوله لاره بنده ده، د شرکت دفتر ترلې څنګه چل وکړم، د شرکت خلک وايي چې د مارچ په (۱۸) دپنجشنبې ورځې پرواز د شنبې ورځې ته معطل شو او مساپرين يې ټول رخصت کړي، زه ډېر زيات خپه شوم، فراهي صيب وويل، خير نو اوس څه وکړو، ما وويل ونه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به شو ترې، د شنبې تر ورځې زما د وېزې وخت ختمېږي بیا تګ نه کېږي، همدا بحث مو کاوه چې د جمهوري ریاست د تشریفاتو د څانګې مرستیال شاغلي بلال احمدزی چې زما او دفراهي صیب دواړو ملګری و، له خپلو څو تنو ملګرو سره رانغوت، ستړي مشي مو سره وکړل، فراهي صیب لږ خبرو کې مصروف شو، بلال احمدزی زما ترڅنګ کېناست، تر حال احوال وروسته مې ورته وویل، څنګه دي حالات؟ هغه وویل حالات خو به تاته معلوم وي چې پټ پټ ملاقاتونه کوې، ما ورته وویل چې د تشریفاتو مسئول ته یې او معلومات ما سره دي؟ عجیبه ده، همدې خبرو کې وو، چې ده وویل زه والله نن اسلام اباد ته روان یم، ما ویل زه هم اماراتو ته تلم، خو ټکټ پیدا نه شو، شنبې ته معطل شو او شنبه زما وېزه ختمېږي، کام ایر خپل سبانی پرواز کنسل کړ او شنبې ته پاتې شو، بلال وویل (اریانا) کې لاړ شه، نن شارجې ته پرواز لري، ما ویل اوس (۱۲) بجې دي کله ممکنه ده، هغه وویل ورور ته دې ووایه دا څه خبره ده، همدا اوس اریانا ته ټیلفون کوم، ژر یې ټیلفون وکړ، تر لږ مصروفیت وروسته ټیلفون رخ شو. د اریانا یوې ښځمنې چارواکې سره یې خبرې وکړې او ورته یې وویل، چې زما یو نږدې دوست دی غواړي اماراتو ته لاړ شي عاجل د شارجې یو ټکټ ورته ورکړئ، له اخوا اواز راته او ویې ویل چې ټکټونه خلاص دي، خو ستاسو په خاطر به دده یوه چاره وکړو را دې شي. دې وخت کې مې بلال احمدزي ته وویل اندېواله که غواړې ټکټ راته واخلې، نو راسره لاړ شه، دا ټکټونه په ټیلفونونو نه کېږي، هغه ویل څم درسره، خو دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراهي صيب سره مې يو پټ كار دى دلته ډېر خلك دي او دى هم سخت مصروف دى، ما ويل دده كار دې پر ما، همدا اوس يې درته وزګاروم او هلته به په بل اتاق كې ورسره پټ كېنې او خپله خبره به خلاصه كړې، ده وويل فقط لس دقيقې.

ما فراهي صيب ته وويل، دبلال درسره فقط لس دقيقې مخفي كار دى چې ده سره ځان ته وګورې او ستا تر كتنې وروسته يې زه ځان سره بيايم، چې د اريانا ټكټ راته واخلي، هغه وويل اريانا نن پرواز لري؟ بلال وويل هو! زه ورته ټكټ اخلم، دې وخت كې فراهي صيب وويل دا دى مفت ټكټ كې دې نصيب نه و، اوس به دا پيسې دربانديې راځي، دې سره يې ټوكې وكړې ويل يې څه ددې ټكټ قصور به بيا زه په وچه دركړم.

بلال او د هغه ملګرو فراهي صيب سره څو دقيقې وكتل او نور زه، بلال او د هغه نور ملګري د هغه په موټر كې له تجارت وزارت څخه د وزيراكبرخان مېنې په نيت په موټر كې سواره شو.

كله چې د طلايي زنبق څلورلارې ته راورسېدو، نو لاره سخته بنده وه، بلال وويل نن د امريكا د بهرنيو چارو وزيره مېرمن كاندوليزارايس راځي او دا لاره يې د هغې په خاطر بنده كړې ده. له همدې څلور لارې دنوي ښار پر لوري لاړو او بيا د شېرپور په نويو جوړو شويو كورونو كې مو په سختۍ سره ځان د ماشوم روغتيا روغتون ترڅنګ ورسوه، هلته نو لاره سخته بنده وه او بلال له خپلو ملګرو سره خداى پاماني وكړه او د شانديز هوټل مخامخ راډيو ټلويزيون شمالي دروازې ته يې چې په همدې كونج كې د اريانا افغان هوايي شركت دفتر دى، ځان ور ورساوه، پوره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بجه وه، د د فتر ور ترړلی و، بلال دروازه ټک ټک کړه، يو چا ور بېرته کړ، دې وخت کې يو شخص چې د اريانا د ټکټ مدير و، د بلال مخې ته راپورته شو او هغه سره يې ښه ګرم روغبړ وکړ، هغه ورته زه معرفي کړم او ويې ويل چې عاجل ټکټ په کار دی، هغه وويل: لست پوره دی، خو ده ته به يو هوايي ټکټ ورکړم توکل پر خدای. ډېر ژر يې راته ټکټ وليکه ويې ويل دوه طرفه که يو طرفه ما ويل يو طرفه؟ سملاسي يې تعرفه راکړه، چې پيسې تحويل کړم، دخزانې شعبې ته چې ورغلم د هغې شعبې مدير ته يې زه ور معرفي کړم هغه تر ما هم زړه خوږينی و او دترانسپورت وزارت له وزيرښاغلي قاسمي څخه يې ډېر سر ټکاوه، ويل يې په زړه بين سره پښتون نه پرېږدي او تقاعد شوي هزاره ګان يې بيا مقرر کړل، دا زما عرض به کرزي صيب ته ورسوې، د خدای لپاره چور روان دی چور. ما ويل ښه به وي چې تاسو خپله کرزي صيب سره وګورئ، هغه وويل، کاشکې ما ورته څوک بوځي چې زه يې سر خلاص کړم. دې وخت کې بلال څخه ما د ټکټ د پيسو پوښتنه وکړه مسئول مدير ماته وويل، ډالر يا افغانۍ؟ ما ويل ما خو افغانۍ او ډالر کور کې کېښودل، ځکه چې ما ويل نن به ټکټ ونه شي خو اوس راسره جيب کې کلدارې دي، هغه ويل کلدارې خو نه اخلو، خو ستاسو په خاطر به اوس چاره وکړو، حساب يې وکړ ټولې لس زره کلدارې شوې. ټکټ يې راکړ، دې وخت کې زه او بلال د هغې مېرمن شعبې ته لاړو چې ده ورته ۱۲ بجې ټليفون کړی و، ښه لوکسه ښايسته ښځه وه، هغې ته يې وويل: چې دادی ټکټ مو واخيسته، هغې ويل ښه شو، دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ما وویل پرواز څو بجې دی، هغې وویل څه همدا اوس ځان رسوه، بلال وویل پنځه بجې پرواز دی، نو اوس څه کوې؟ هغې ښځې وویل (۲) بجې ځان ورسوه چکن کېږي، بلال نه مې خدای پاماني واخیسته، له همدې ځایه د شش درک پر یوې پلې لار روان شوم، پر لاره مې پیربخش او حاجي صیب ظاهر ته ټلفون وکړ، چې په دوبۍ کې ضروري نمبرونه راکړي، حاجي صیب ظاهر راته وویل چې خپل فلایټ نمبر او وخت راته راکړه، کله چې ځې هلته به میدان کې سړی درته ولاړ وي. پیربخش د خپل ورور حبیب نمبر راکړ او ویې ویل چې تر ټک دمخه یې یو ځل چک کړه.

یوه نیمه بجه مې حبیب ته ټلیفون وکړ، هغه وویل چې ماته حاجي صیب ظاهر ټلیفون کړی و، په خیر راشې موږ درته منتظر یو. نیم ساعت کې مو دریشي، بیک او نور شیان منظم کړل او د سفر خرچه مې بېله کړه، نږدې (۱۵۰۰) ډالر. خپل اخښي مروان ته مې وویل تر هوایي ډګر راسره لاړ شه، کله چې له کوره بهر شو، نو د شش درک څلورلارې کې بیا موټر ولاړ دي او لاره بنده ده، ګومان کېده چې د امریکا د بهرنیو چارو وزیره له دې لارې تېرېده، تر څو دقیقو انتظار وروسته لاره بېرته شوه، یوه ټکسي راغله، چلوونکي ته مې وویل، چې تر هوایي ډګره به په څو لاړ شي؟ هغه وویل پنځوس افغانۍ، موټر ته وختلو تر څو دقیقو څنډه وروسته هوایي ډګر ته ورسېدو، تر لومړۍ چک پوستې تېر شو، خو هوایي ډګر ته لا نه وو رسېدلي، چې بیا پولیسو ودرولو ویل یې اجازه نه شته، ټکسیوان ته مو پیسې ورکړې او هغه مو رخصت کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې مو غوښتل ترمینل ته داخل شو عسکرو وویل پرواز نه شته اجازه نه شته، دې وخت کې دوو کسانو نورو چې غالباً د پکتیا له سیمې به وو، هم ډېر فریاد کاوه او ویل یې، چې وروره موږ ته یې ویل چې دوه بجې راشئ او اوس دوه نیمې بجې دي، ته وایې چې پرواز نه شته، که موږ له پروازه پاتې شو زموږ تاوان څوک راکوي؟

دې وخت کې دې پولیس ته ما وویل صاحبه ته پټکه مه کوه ته اول خبرې ته غوږ کېږده، نن پنځه بجې پرواز دی، دا ټکټ ته وګوره، اوس دوه نیمې بجې دي، څو چې دا خلک ترمینل ته داخلېږي ددوی شیان او اسناد چکېږي پنځه بجې کېږي داسې خو نه دی چې پنځه بجې پرواز دی او دا خلک فکس پنځه بجې حاضر شي، موږ ته یې ۲ بجې وویل اوس لا ان دوه نیمې بجې دي.

دې وخت کې دهوایي ډګر یو بل پولیس راغی او دې نورو پولیسو ته یې وویل: دا پرېږدئ چې ځي هلته خپل مالونه او اسناد چک کوي او کله چې پنځه بجې پرواز وي دوی تیار وي، داسې خو نه کېږي چې د پرواز په وخت کې دوی تاسو پرېږدئ، همدې سره یې اول ماته بیا دې نورو ته اجازه ورکړه، ما له مروان سره خدای پاماني وکړه او خپل موبایل ټلفون مې هم هغه ته ورتسلیم کړ، ۲۵ کم درې بجې ترمینل ته ور داخل شوم، د (جدې) او (شارجې) پرواز مشترک و او بل پرواز اسلام اباد ته و، چې اکثره بهرنیان په دې پرواز کې وو، د جدې او شارجې په لین کې اکثره کاروباري خلک یا هغه کاریګر وو، چې په اماراتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي عربستان کې يې کار کاوه، جامې يې پاکې نه وې، عيناً داسې لکه په افغانستان کې، چې تازه له کوم کارځي څخه راستانه شوي وي، خو د يو نيم په کې پاکې او سپينې جامې په تن وې، يو څو تنو لا په کې احرامونه هم تړلي وو. زه د(جدې) په لين کې ولاړ وم، خو په دې ليکه کې يو چا راڅخه پوښتنه وکړه چې شارجې ته ځې که جدې ته؟ ما ويل شارجې ته، نو ويې ويل هغې بلې غرفې ته لاړ شه، چې فرصت په کې دی، هغه د شارجې غرفه ده، رښتيا هلته چې لاړم څوک نه وو، ژر يې زما پاسپورت او ټکټ وکتل او د الوتکې دسيټ يو ټکټ يې هم راکړ. ښي لاس ته يوه بله غرفه هم وه، په هغې کې يوه پاڼه وه، چې تر وتو دمخه بايد هغه ډکه شوې وای، په هغې کې نوم، د مېرمن نوم، کورنی نوم، د پاسپورت نومره، د وېزې نومره له کومه ځايه ويزه اخيستل شوې او کوم ځای ته ځې؟ دا فورمه مې ډکه کړه، دې وخت کې يو ړيرور دريشي کړی سړی د همدې غرفې دمېز تر شا ولاړ و، پاڼې يې ډکولې، ما فکر وکړ چې دی رسمي مامور دی، ما ويل مدير صيب دا زما پاڼه واخله، هغه فکر وکړ، چې زه غواړم په ده پاڼه ډکه کړم په ډېر غرور يې وويل زه وروره مامور نه يم په بل چا يې ډکه کړه، ما ويل پاڼه مې ډکه کړې دا وايه چې چاته يې وسپارم؟ هغه يوې بلې غرفې ته اشاره وکړه دوه تنه په کې ناست وو، د دواړو مخې ته کمپيوټر ايښي و او پوليسي درېشۍ يې اغوستې وې، زما پاسپورت، ټکټ او پاڼه درې واړه يې وغوښتل، پاڼه يې وکتله يوازې دپاسپورت د اخيستو ځای ننګرهار ولايت يې په کې زيات کړ، پاڼه يې راستنه کړه، پاسپورت کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خروجي ټاپه ولګوله، همدې سره دترمنیل بهرني هال ته لاړم، چې ګورم دوه دوه نیم سوه کسان په کې ناست او څه ولاړ دي، همدلته یو کوچنی کانتین هم شته او په یوه وړوکي پارټیشن یې د لرګي په کړکیو جلا کړی، په دري ژبه پرې لیکل شوي چې د انټرنیټ اسانتیا شته، خو دا وخت په واقعیت کې دا اسانتیا نه وه، په دې کانتین کې د شیانو بیه د بازار تر نرخه یو نیم چند زیاته وه، یوه پیاله چای او غیر الکولي مشروبات، وچ چپس، نخود او د خارج لپاره پسته او بادام په کې پیدا کېدل، پر چای د خلکو رش زیات و، نیم ساعت انتظار چې مې وویست، نو لږ تږی شوم، کانتین والا ته مې وویل، چې یو ګیلاس چای به وي، هغه وویل چای خلاص شو، مجبور شوم پیپسي مې واخیسته، دا وخت په کابل کې هوا داسې وه، چې پیپسي چندانې ښه نه لګېده. په زور مې وڅښله، ددې هال سور او اوږدوالی تقریباً مساوي و (۱۵×۱۵) متره به و، تر اوسه چې ما د نورې نړۍ کوم هوایي ډګرونه لیدلي ان د (کویټې) او (ترمز) له هوایي ډګر سره هم د پرتلې وړ نه و، پېښور، اسلام اباد، کراچۍ، تهران، کوپنهاګن، فرانکفورت او نور هوایي ډګرونه خو لا څه کوې.

په دې ترمینل کې ټول (۳۰۰) تنو په شاوخوا کې په ولاړه او ناسته ځایېدی شي. څلور بجې شاخوا به وې چې اسلام اباد ته دملګرو ملتو (UN) د ځانګړي الوتکې د الوتنې وخت راورسېد، اکثره بهرنیان همدې پرواز ته منتظر وو، هغوی په نوبت سره له ترمینله ووتل او په یوه مخصوص ۳۰۲ ته ورته سرویس کې د الوتنې تر ځایه ورسېدل، نیم ساعت به لا تېر نه و، چې په ترمینل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يو پوليس او يو هم بل البته مسئول شخص اواز وکړ: د شارجې او جدې مساپرين دې تيار شي، اعلان له لوډسپيکر پرته و، اشخاص همداسې ګرځېدل، دې وخت کې زيات خلک په لين کې ودرېدل، خو يو نيم په کې بې نوبتي او وارخطايي هم کوله، يو څو تنه لا پر خپلو څوکيو غلي ناست وو، دې وخت کې ما له يو تن څخه پوښتنه وکړه، چې د الوتکې څوکۍ نومرې نه لري که څنګه چې دا ځينې خلک داسې وارخطا دي؟ پر څوکۍ يو ناست سړي وويل، دا کارونه خو زموږ د افغانانو عادت دی، والله که خو يې اصلاح کړې.

زه هم په لين کې ودرېدم، کله چې له ترمينل نه وتلو، نو زموږ ټکټونه يې چکول، د الوتکې د څوکۍ ټکټ يې په نيمه نيماوه او د نومرې برخه يې مساپر ته ورکوله، سم لاسي يو اوږد ګاډی راغی، څوکۍ په کې کمې وې، خو د ودرېدو لپاره يې ځايونه ښه وو، پاس د لاس د نيولو ځايونه او تسمې په کې وې، تر يوې نيمې دقيقې مزله وروسته د اريانا افغان الوتکې وروستۍ برخې ته ورسېدو، ټول مساپر يې په لين کې ودرول او دوو پوليسو په منظم ډول د اسنادو پر چکولو پيل وکړ، د هر چا ټکټ وېزه او پاسپورت يې چکول او بيا يې الوتکې ته د ختلو اجازه ورکوله، الوتکې ته د ختو همدا يوه لاره وه، نورې لارې بندې وې، پر الوتکه ليکل شوي وو، ۷۲۷ بويګ، د الوتکې تخنيکران څو ځله تر الوتکې ګردچاپېره وګرځېدل، د الوتکې وزرونه، ټايرونه او شا يې ټول چک کړل، هر ځای به يې په لاس ډباوه او بيا به يې کاته، له لاندې يې پاس خوا ته ښه ډېر وکتل، ټول په نوبت کې ولاړ وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما نوبت راورسېده، نو تر ما دمخه شخص په وېزه کې لکه چې وخت کم پاتې و، یو تن پولیس وویل چې ستاسو وېزه ختمه ده، مساپر وویل درې ورځې پاتې دي، هغه پاسپورت پولیس ته ورکړ، ورته یې وویل چې زه خو وایم چې وېزه ختمه ده او دی وایي چې پاتې، ته وګوره چې څنګه ده؟ هغه پولیس چې پاسپورت ته وکتل ویې ویل رښتیا ددې وېزه کې وخت شته دا دی ویې ګوره، دې وخت کې دې پولیس هغه بل ته ټوکه وکړه ویې ویل ترڅو به زه درته ژوندی یم او د وېزې چلونه به درښیم، دواړه پولیس پښتانه وو او مساپرین هم تقریباً په سلو کې (۸۰) پښتانه وو، الوتکې ته وختو، په لین کې ودرېدلو به ټول ۱۰ دقیقې وخت نه وي نیولی، کله چې الوتکې ته پورته شو، خپل ټکټ مې ښکاره کړ یو مساپر راته وویل، مخکې لاړ شه ۱۴ ډېر مخکې دی، زما د ټکټ نومره ۱۴ وه، ښه وړاندې تقریباً د الوتکې له لومړۍ برخې سره نږدې مې د الوتکې دسیټونو له مسئول شخص نه پوښتنه وکړه هغه وویل دغه دی کېنه. هر لین کې درې څوکۍ وې، یوه د الوتکې د کړکیو بله په منځ کې بله ددهلېز خوا ته، ما ته یې وویل چې په منځ کې کېنه، هلته بل مساپر و ما ویل چې دلته خو بل څوک دی، هغه چې خپل ټکټ ښکاره کړ هغه هم ۱۴ و، مسئول شخص وویل هو والله ډېل راغلی، دا خو اوس ټولې څوکۍ غلطېږي، دې وخت کې ما ورته وویل وروره زه جنجالي سړی نه یم، ددې په خاطر چې ټولو مساپرو ته جنجال پیدا نه شي، همدا اوس ماته بل سیټ پیدا کړه، دا غلطي هم همدا اوس حل کړه چې ټول بېغمه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې یو بل کارکوونکی راغی، هغه ماته وویل خیر دی پروا نه کوي، نور به نه غلطېږې همدا یو ټکټ ډبل شوی، هغه بل مساپر ته یې وویل ورور ته ددې شیشې خوا ته سیټ کې کېنه دی به خپل سیټ کې کېنې مشکل حلېږي، مور کېناستو زما د ښي لاس سیټ خالي و، تر لږ ځنډ وروسته یو بل ځوان چې یو بیک او په دسمال کې غوټه شوي کالي ورسره وو، همدې مسئول ته راغی او ویې ویل: زما څوکۍ چېرته ده؟ هغه زما ترڅنګ کېناوه، خیرنې او خولو وهلې جامې یې پر تن وې، له روزګاره ډېر ستړی ښکارېده، ستړې مشي یې راکړل، ما ورته وویل بیک او جامې دې پاس کېده او خپله ارام کېنه، کالي یې ځای پر ځای کړل، زما ترڅنګ کېناست، ما ته یې وویل پښتون یې؟ ما ویل هو، د کوم ځای یې؟ د لغمان، چېرته ځې؟ شارجې ته، څه کوې؟ خپل دوستان او اندېوالان ګورم، دولتي یې که شخصي؟ شخصي، ښه ده ډېره ښه ده، ما ویل چې مور غونډې مزدورۍ پسې سرګردان یې که څنګه، دا څنګ ته دې لکه چې پارسیبان دی؟ ما ویل هو دی فارسي وایي.

ما ویل ښه ځوانه اوس ته ځان معرفي کړه، د کوم ځای یې چېرته ځې او څه کار کوې؟ اصل نوم مې سمعیل (اسمعیل) دی، خو په پاسپورت کې مې نوم (نیازمحمد) دی، ان پلار مې هم په نیازمحمد نه پېژني.

دا ځکه چې زه څو کاله مخکې دطالبانو په وخت کې سعودي ته تلم، نو د پاکستان په پاسپورت لاړم، هلته مې نوم بدل ولیکه، اوس چې مې پلار نه پوښتنه وکړې چې نیازمحمد پېژنې هغه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران که وپېژني، جدې ته ځم هلته کار کوم، کوهیان وباسم. کوهیانو کې ګټه شته؟ پخوا ښه وه دا سخت کار دی یو کوهی به مو په زر یو نیم زر ریاله وېسته، خو اوس برمې راوتي دا دله ګان ټول اوس برمې وهي، خو بیا هم خپل قسمت را رسېږي، ما او نیازمحمد خپلې کیسې کولې، چې دې کې د الوتکې د پیلوټ له خوا انانس ورکړ شو چې الوتکه پرواز ته تیاره ده، پوره ۵ کم پنځه بجې پرواز پیل شو، پیلوټ وویل زه هاشمي ستاسو پیلوټ یم زموږ پرواز پیلېږي تر شارجې پورې به دوه ساعته او پنځوس دقیقې مزل وي، په شارجه کې به لنډ توقف او بیا به له هغه ځایه جدې ته په خیر سره پرواز وي، پیلوټ خپل انانس په درېیو ژبو پښتو، دري او انګلیسي ورکاوه.

پیلوټ وویل په الوتکه کې دحرارت درجه په نورمال حالت ساتل کېږي، زموږ پرواز به د بحر تر سطحې څخه (۲۸۰۰) فټه لوړ وي. کله چې الوتکه دکابل له هوایي ډګره والوته، نو پر کابل ښار یې څو دورې وخوړې، نیازمحمد چې کله لاندې کابل ښار ته وکتل ویې ویل های، های کابله بیا به مړیم که ژوندی چې ودې ګورم؟ دې وخت کې یې بیا وویل کابل ښه ښار دی، ښې ډېرې اوبه لري خو ډېر ناپاکه او له ختو ډک دی. دسعودي ښارونه څومره پاک دي، جده، ریاض څومره پاک دي.

ما ویل هغوی خو کار کړی، هغوی خو پیسې لري دلته څه دي جنګونه دي او مرګونه، ده ویل رښتیا وایې والله چې نیازمحمد یو ځل بیا یو سوړ اوسېلی وکښ، خدای خبر چې بیا به خپل وطن ته راشم، اوس مې هم له موره پټ راغلم، ښځه مې هم خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، يو وړوکی زوی لرم ډېر راباندې ګران دی، زه چې به چېرته دباندې تلم هغه به هم راسره ته، يوه شپه يې يوازې نه پرېښودم، دا جامې ګوره دا ولې داسې خېرنې دي؟ له کوره پټ راوتی يم، که مې مور خبره شوې وای، چې په دې نېټه زما د تګ وخت دی نو ډېر به يې ژړلي وای، ما دهغې ژړا نه شوه زغملای نو ځکه پټ راغلم، نور خو په هر ترتيب، پلار او کوچني وروڼه، خو مور او کوچنی زوی مې ډېر يادېږي. دې وخت کې يې دخپل کوچني زوی تصوير راوويست نږدې و، چې دنيازمحمد سترګو کې اوښکې راشي، خو ما يې لاس ټينګ کړ او غوښتل مې خبره په بله واړوم، څه ځوانه په ژوند کې دا سختې په هر چا راځي په زوی دې تعليم وکړه ته اوس پيسې وګټه همدا دې دګټې وخت دی، دځوانۍ قوت هر وخت نه وي. نيازمحمد بيا خبره واخيسته ګټه مټه نه شته، پس له دريو کلونو کورته راغلی وم، هغه داسې نه چې په خپله خوښه راغلم، په کوهي کې مې کار کاوه له پاسه راباندې ډبره راګوزاره شوه، په ورانه کې مې پښه ماته شوه، همالته سعودي کې يې پښه راته وتړله_ په تياره کې يې واچولم، په ځوکۍ کې نه، هلته د تيارې په شا کې په يو ځای کې پروت وم، خوست ته لاړم دا يو کال کور کې وم همدا اوس چې مې پښه ښه شوه دادی بېرته روان يم، ګټه مټه نشته، څه پيسې هغه چاته ورکوم، چې زه يې بيولی يم، څه پيسې هلته عرب ته ورکوم چې هغه ما تصديقوي، چې ماسره کار کوي، څه پيسې د اتاق او ډوډۍ شي، کله اوزګار پاتې شم دتيارې ټکټ (۲۸۰۰۰) روپۍ دی دچا پلار به يي پوره کړي، زړه مې دی، چې دا ځل درې کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړم او خپل قرضونه ټول خلاص کړم، نور بېرته خپل وطن ته لاړشم، مېرمن دمسافرۍ... مسافري ډېر سخت شی دی، خدای دې جمله مسلمانان ترې وساتي.

دنیازمحمد د نیاز او رازکیسې خورا اورېدې وې، خو په همدې مې ورته تسکین ورکړ، چې خیر دی کار کوه، خو په زوی دې ضرور تعلیم وکړې او ده هم راسره ومنله. نیازمحمد وویل، یاره چې دا یو زوی یې راسره پریښی وای بیا به مې هم دومره زړه نه تنګېده، خو دکافر زامن دي والله که ماشی تېرولای شې. ما او نیازمحمد به دخپلو خبرو په بهیر کې کله کله لاندې ځمکې ته هم کتل، الوتکه یو وخت دلوړو غرو پر سرو روانه وه لاندې، سپینې واورې وې، ما دخپل څنګ ملګري نه پوښتنه وکړه، چې دا کوم ځای دی؟ هغه وویل سالنګ است کوهای هندوکش، ټول غرونه په واورو پوښلي وو او د ښیرازه راتلونکي زېری یې ورکاوه، نور، نو الوتکه دومره لوړه وه، چې ترې لاندې د ورېځو او ګرد له امله هېڅ نه معلومېدل. یو وخت زما د څنګ بل ملګري وویل به خاک ایران داخل شدیم، تر څو دقیقو مزله وروسته دبحر څنډه معلومه شوه او یو ځای کې درڼا خرک، کله چې الوتکه ټیټېده، نو رڼا ګانې نورې هم زیاتېدلې، څو شیبې وروسته پیلوټ غږ کړ: اوس مونږ د ایران بندر عباس ته نږدې کېږو او (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به په خیر سره د شارجې هوایي ډګر ته ورسېږو. ربښتیا هم شل دقیقې به نه وې تېرې شوې، چې دبحر تر غاړې د رڼاګانو څرکونه ولګېدل، هرې خواته رڼاګانې، دبحر تر غاړې په منظم ډول درڼاګانو دومره څراغونه بل وو، چې اټکل یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده. دا څراغونه داسې د بحر تر غاړې راتاو لکه د ناوې په غاړه کې چې امېل وي. دبحر ټولې خواوې ځل وبل وې څو شېبې وروسته دشارجې هوايي ډګر ته ورسېدو، پیلوټ غږ کړ، الوتکه دکوزېدو په حال کې ده، لطفاً خپل کمربندونه وتړئ الوتکه په هوايي ډګر کې تر يو څرګند ټکان وروسته کښته شوه، سملاسي يو موټر د الوتکې تر کښته کېدو وروسته راورسېد، پیلوټ غږ کړ، دشارجې مسافرینو ته ښه راغلاست وايم او د جدې له مسافرینو څخه هیله کوم، چې پر خپلو څوکیو کښېني، الوتکه دیوه ساعت لپاره توقف کوي او بیا له خیره جدې ته پرواز کوي، وخت دماښام ۷ بجې او ۴ دقیقې وې، ماله نیازمحمد او دخپل څنګ ملګري څخه خدای پاماني واخیسته، دې وخت کې بسمل علوي صیب (د افغانستان تجارتي اتشه) راباندې غږ کړ، چې یون صیب یکجا میرویم، کله چې په کابل کې زه الوتکې ته پورته شوم، نو علوي صېب هم ناست و روغبړ یې راسره وکړ او ویې ویل چې کام ایر پرواز کنسل شو، نو ځکه زه هم دلته راغلم او ښه شو، چې سره یو ځای شو، بیا به دکښته کېدو په حالت کې سره وګورو ماویل سمه ده.

زه، علوي او په الوتکې کې دشارجې نور مسافرین ترمینل ته ورداخل شو. دپاسپورت او وېزې چک څانګې مخې ته په لین کې ودرېدو، دهر چا نوبت چې ورته، نو لومړی یې په یوه مخصوصه کامره کې چې دېوال کې یې نصب کړې وه دښي سترګې عکس اخیستل کېده، په چپه سترګه به دې لاس ایښوده او ښي سترګه به دې دکمرې دایرې ته برابروله، خارجیان او نور مسافرین څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله سهوه شول، خوزه يو ځل سهوه شوم او بيا زما تصوير واخيستل شو.

پاسپورت مې غرفه کې مسئول شخص ته ورکړ. يو ځوان عرب په سپينو جامو کې ناست و، مخې ته يې کمپيوټر ايښی وی، زما پاسپورت يې واخيست، کمپيوټر کې يې څه وليکل، تر لږ ځنډ وروسته يې ټاپه کړ، ياني دخولي يې ووهله او بيا يې راکړ، له ترمينل نه زه او علوي بهر شو، علوي ماته وويل څوک نه دي راغلي، ما وويل کېدی شي راغلي وي، خو هغه زه په څېره نه پېژنم، کېدی، شي تليفون ورته وکړو، علوي خپل تليفون راواخيست ما دحبيب نومره ورکړه هغه لاتر څو نومره دايروله چې زما مخې ته په سپينو جامو کې يو تن صوفي زما نوم (اسمعيل يون) په سپين کاغذ ليکلی او ولاړ دی، ما علوي صيب ته وويل دغه دی ولاړ دی، ما وويل زه اسمعيل يون يم. هغه روغبړ راسره وکړ له علوي صيب نه مې خدای پاماني واخيسته، هغه وويل که څه مشکل وي بيا ته ماته تليفون وکړه، ما ويل نه مننه اوس مې خلک پيدا کړل.

په تليفون کې ماته حبيب وويل، چې يا به دلاجان درته ميدان ته درشي او يا هم تاج ولي، کله چې ټکسي کې کېناستو، نو دلا جان ته مې وويل تاسو خو تاج ولي نه يې؟ هغه وويل نه زه دلاجان يم، تاج ولي او حبيب سخت مصروف وو، نو ځکه زه راغلم. دلاجان سره په خپل راوړي موټر کې کېناستم، کله چې له هوايي ډګره وتلو د ټکس غرفې ته لاړو، کمپيوټر پاڼه ورکړه او ده خپل ټکس تحويل کړ، پاټک جګ شو او روان شو، دلاجان وويل: چې دلته ټکس د وخت له مخې دی څومره چې دلته درېږې همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکس به ورکوي، نو له دې لارې دوی ته ډېر عايدات راځي. دلا جان ته مې وويل چې دې ته کوم ځای وايي؟ هغه وويل: چې دې ته عرب (شارقه) او نور بهرنيان ورته (شارجه) وايي، د متحده عرب اماراتو يو امارت دی، چې د ابادۍ او اقتصاد له مخې په اماراتو کې (څلورمه) درجه کې راځي، د اقتصاد له پلوه اول دوبۍ چې تجارتي مرکز دی بيا ابوظبۍ چې مرکز دی بيا الاين بيا شارجه او نور دي ټول اوه امارته دي.

دلاجان چې ښه صوفي او ديندراه مسلمان شخص معلومېده، وويل چې دشارجه د امير يو ښه کار دادی چې دلته يې فحش بېخي منعه کړي، دلته شريعت چلېږي، شراب خوري، بداخلاقي او نورو ناوړه کارونو ته اجازه نه شته. ماچې دشارجې ښار ته کتل، نو په رښتيا ډېر ښکلی راته معلوم شو، واړه، لوړ، او منځني هر ډول تعميرونه، دښار څلورلارې، مسجدونه، د اوبو فوارې او نورې ودانۍ رښتيا ډېرې ښکلې وې، سړي چې د اماراتو نور ښارونه نه وي ليدلي، نو رښتيا هم داسې تصور کوي، چې تردې نو بالا زياتې ابادۍ ته ضرورت نه شته او نه امکان لري، تر څو دقيقو مزله وروسته هغه ځای ته راورسېدو، چې ماته ځانګړی شوی و. دلاجان وويل يو ځل به ځای وګورې، بيا دې خوښه چې ماسره ځې ګرځې او که استراحت کوې، وروسته تاج ولي او نور ملګري هم راځي. زه يې الياسين پلازا ته چې تر (۱۰۰۰) زيات پلاټونه يا اپارټمانونه په کې دي، بوتلم، لفت کې وختلو، څلورم منزل (۶۰۸) نمبر پلاټ، ژر مې د پلازا نوم او د پلاټ نمبر يادداشت کړل، په دې پلاټ کې دوه خوب خونې، يو صالون، دوه تشنابه او يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلنځی شته، چپرکټ او بستره او نور لوازم یې ټول پوره وو، تلویزیون هم په صالون کې پر مېز ایښی او دکېبل لین ورته راتېر و،دلاجان زما بیک په اتاق کې کېښود، ماته یې وویل: دغه ځای دی خوښه دې استراحت کوې او که ماسره ځې؟ ما وویل: چې استراحت وکړم ښه به وي بیا به سبا سره ګورو، فقط ماته تشناب راوښیه او دا تلویزیون که راته چالان کړې خبرونه مېرونه به واورم، هغه تشناب راوښود، تلویزیون کې یې ګوتې متې ووهلې اخر یې وویل: دده په چلانولو والله نه پوهېږم ما مخ ولاس ومینځه او همداسې په چپرکټ کې پرېوتم، خوب وړی وم یو وخت مې د دروازې زنګ ترغوږو شو، ور مې بېرته کړ، چې ګورم دوه تنه ځوانان راغلل، او روغبړ یې راسره وکړ. یو تن تاج ولي و او بل هم د هغه ملګری، تاج ولي وویل مور ته حاجي صاحب ظاهر هم تلیفون کړی و، چې تاسو ته هوټل کې ځای ونیسم، ماځکه دا ځای مناسب وګاڼه، چې زموږ خپل ځای دی موږ هم وخت پر وخت راتلای شو او پوښتنه دې کولای شو هوټل داسې ځای وي چې بل بلدي شخص در سره نه وي، باندې به هم وتلی نه شې او زړه به دې په کې تنګ شي، ما ویل نه دا تر ټولو ښه ځای دی، دې وخت کې هغه په یو دیګي کې چرګ غوښه پخه کړې راوړې وه او هم ډوډۍ او هم یو بوتل پیپسي او اوبه ورسره وې. ډوډۍ یې تیاره کړه، ډوډۍ مو وخوړه، تاج ولي سره مې یوه شېبه ګپ ولګاوه، هغه ویل، زه خپله میدان ته درتلم، خو نن دلته ددې بلاک شاته د کرکټ میدان دی، دلته زموږ او د نورو ترمنځ دکرکټ مسابقه وه زه هغې ته تللی وم او همدا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـېبې مخکــې تــرې راخــلاص شــوم، اوس مــې دا تــول وجــود همداسې درد کوي ما ويل دا ووايه چې لوبه چا وګټله؟ ده وويل لوبه والله هغوی وګټله ما ويل اوس، خو به دې وجود ضـرور درد کوي، که تاسو ګټلې وای بيا کېدی شـو درد يـې نـه وای معلـوم شوی، هغه په خندا شو هو همداسې ده.

څو دقيقې تاج ولي او ملګري سره يـې ناسـت وو، هغـه وويـل: دلته دخلکو دکار وختونه فرق کوي دسيل او اسـتراحت وختونـه هم بېل بېل دي، ددې ځای شيخان يوازې يـوولس بجـې خپـل کارځي ته ځي، هلته هم دخپلو نورو کاروباريانو دليدو پـه خـاطر يوه شېبه چاسره په موبايل خبرې وکـړي او يـا دخـپلې معشـوقې تپوس وکړي، نور بېرته لاړ شي، دماسپښين تر لمانځه وروسته بيا د خوب وخت وي، تر مازيګر وروسته بيـا د چکـر وخـت وي، البتـه هغه عرب چې په رسمي دفتر کې کار کوي هغـوی سهار تـر اتـو بجو دمخه خپلو دفترو ته ځي تر (۲) کـار کـوي، د افغانـانو دکـار ټايمونه هم مختلف دي.

تاج ولي تلويزيون راته چالان کړ او چل يـې هـم راوښـود، ويـې ويل چې دلته تلويزيوني چينلونه هم کنټرولېږي او دولـت نـاوړه چينلونو خپراوي ته اجازه نه ورکـوي، دا کېبـل هغـه تلويزيـوني چينلونه را اخلي چې اخلاقي فساد نه خپروي، تاج ولي وويل: زه درڅخه اوس ځم سبا به انشاء الله چېرته لرې لاړ شـو او چکـر بـه ووهو. ماوويل ټيک ده.

يو څو شېبې تلويزيـون تـه کېناسـتم، اکثـره عربـي چينلونـه وو، دپاکستان تلويزيوني چينلو په مقدار ازادي يې لرلـه، ځيـنې لا تـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هم تېز وو، څو شپې مې دهسپانيي او ايټاليي ترمنځ دفوټبال يوه جالبه مسابقه وکتله او بيا ويده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم، نو تشناب کې مې سر او ځان ووينځه، دريشي مې وکړه، تر يو څه ځنډ وروسته، چې مې ساعت ته وکتلې د افغانستان پر وخت (۸) بجې وې، مافکر کاوه چې اوس به تاج ولي دوی راشي، يو څو شپې انتظار مې وويست څوک رامعلوم نه شول، له کړکۍ نه مې بهر وکتل، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، تېر ماښام چې ما پر دې سړکونو کومه ګڼه ګوڼه ليدلې وه دهغې نيمه برخه هم نه وه، وروسته راپه يادشوه، چې نن دجمعې ورځ ده، همدې وخت کې د دروازې زنګ راغی، ور مې بېرته کړ، يو څوک راننوت السلام عليکم، ما ويل، وعليکم السلام، نورې خبرې يې ونه کړې، دوه ترموزه چای او يوه غوړه ډوډۍ يې له کاغذه راخلاصه کړه او پر مېز يې کېښودل، ماته يې ويل "يی هی تمارا چای" زه پوه شوم چې دا کوم اردو ژبی دی او تاج ولي ورته د سهار د چای سپارښتنه کړې ده، ده ماته چای کېښود په پخلنځي کې يې ټک ټوک وکړ او نور لاړ، ما چای وڅښه، څو شېبې وروسته راباندې خوب راغی، همداسې دريشۍ کې پر چپرکټ ويده شوی وم، چې د دروازې زنګ راغی، ګورم چې تاج ولي او درې تنه ورسره نور ملګري دي، ماته يې وويل يون صبب تيار يې چې ځو چکرته، ما ويل: هو، دوی وويل: نن جمعه ده اول به لاړ شو د جمعې مونځ به وکړو بيا به لاړ شو چکرته، ما ويل خير يو څو دقيقې وخت راکړئ چې زه اودس وکړم، اودس مې وکړ، ما ويل ځئ چې ځو، کله چې دهلېز کې له څلورم پوړ څخه په لفت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښته کېدلو یو تن په دوی کې ماته وویل یـون صیب عمرزیـوال پېژنئ؟ ما ویل عمرزیوال خو ډېر دي کوم یو ښیې؟ یـو خـو هغـه شاعر عمرزیوال دی، دوی ویل: نه هغه نه ښه یم، ما ویـل: هسـې خو زه ډېر پېژنم دلغمان ولایـت پخـوانی مسـتوفي صـېب پـېژنم دهغه ټوله کورنی، دې وخت کې ده وویل هغه زما خپلـوان دی، ما ویل خیر بیا به ساپي صیب هم پېژنې هغه وویل هغـه مـې ماما دی ما ویل بیا به دزرینـي اسـتاد زوی یـې کـه څنګـه؟ ده وویـل بېشکه دهغه زوی یم ما ویل څېره کې هم استاد زرینـي تـه ورتـه یې، ده وویل زما نوم عبدالحفیظ دی، زه ستا نوم سـره ډېـر اشـنا وم، تا زه نه پېژندلم ، خو ما ته پېژندلې، پرون چې تاج ولي وویـل یون صیب راځي نو زه ډېر خوشاله شـوم، ځکـه زه هـم ورسـره راغلم، عبدالحفیظ نه مې دکور په اړه پوښتنه وکـړه، چـې اسـتاد اوس هم په هالنډ کې دی که بل چېرته تللی؟ هغه وویل: پلار مې په هالنډ کې دی، خو مور او دوه وروڼه مـې پـه پېښـور کـې دي، ساپي صېب او کورنی یې په استرالیا کې دي او زه دلته په اماراتو کې دسپېرپاټو کاروبار کوم زما او د عبدالحفیظ خبرې په موټر کې تر ناستې پورې تمامې نه شوې، په موټر کې زه مخکې سیټ کـې عبدالحفیظ او دوه نور ملګري شاته کېناستو، تاج ولي د موټر جلـو ته کېناست، په موټر کې مـې عبـدالحفیظ تـه وویـل: چـې اسـتاد ماشومان څه وخت بیایې؟ هغه وویل: وخت کـم پـاتې انشـاء الله چې لاړ به شي، خو اوس دهالنډ حکومت مهاجرو ته دتګ شرایط ډېر سخت کړي دي، نو ځکه خو دومره ټال شول، که نه وخته به تللي وو، عبدالحفیظ ته مې وویـل، چـې څنګـه سـتا پښـه خـوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته بنده کړې نه ده هغه وویل: ولې نه دساپې صیب (لطف الرحمن ساپي) له لور سره مې کوژدن شوې، دې وخت کې ما وویل: خېر نو بیا تاسو خو نور هم خپلوان شوې، دې وخت کې ټولو وخندل له شارجې نه د اجمان پر لورې به مو (۲۵-۳۰) کیلومتره مزل کړی و، چې تاج ولي موټر یوه مسجد ته تاو کړ، ساعت ته یې وکتل (یوه بجه) او خدای دې وکړي چې جمعه راڅخه تېره شوې نه وي، ټولو ویل: خدای دې وکړي، چې جمعه نه وي تېره شوې، چې یې موټر ودراوه، نو له مسجده خلک راووتل، زموږ یو تن ملګري وویل اوه جمعه خلاصه شوه، ډېر بد کار وشو، خیر ټولو ویل: چې راځئ خپل لمونځ به وکړو، مسجد ته وختو، ځینو خلکو لا سنت نه و خلاص کړي، په مسجد کې څلور پنځه ایرکنډیشن لګېدلي وو، ډېر ښکلی فرش په کې غوړېدلی و او دلمانځه لپاره ټول سهولتونه په کې برابر وو.

ما مسافرانه او دوی خپل مقیم لمونځونه وکړل، په لمانځه کې ګڼ شمېر افغانان، پاکستانیان او هندیان لیدل کېدل، خال خال عرب هم په کې وو، دمسجد په برنډه کې کوم شیخ څو کارتنه اوبه راوړې، په پلاستیکي ګیلاسونو کې داسې ایښودل شوې او پوښل شوې وې، لکه بازار کې چې څوک دګیلاسونو مکمل سیټ اخلي، همداسې هر چا دخپلې خوښې مطابق یو ګیلاس را اخیسته او اوبه یې څښلې، تاج ولي هم دوه ګیلاسه راواخیستل یو یې ماته راکړ او یو یې هم خپله وڅښه.

بېرته موټر کې سواره شو او د اجمان پر لورې وخوځېدو، تاج ولي وویل اجمان د اماراتو یو بل امارت دی، خو دا دومره پیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او پرمختللی نه دی، پرمختللي یو دوبی، ابوظبی، العین دي، دې نه وروسته بیا ام القوین راځي، هغه هم دومره مالدار نه دی، تر هغه وروسته راس الخیمه ده او تر هغه وروسته بیا الفجیره ده.

که نن خدای کول موږ به دا ټول ګورو، رښتیا اجمان نه خو په دې لاره لاره ووتو، دسړک دواړه غاړې ښې ابادې وې، خو بیا هم ډېرې دښتې او ناابادە ځمکې په کې وې، چې تراوسه لا چاورته لاس نه و وروړی، دسړک له دواړو غاړو څخه د شل شل مترو په اندازه دسیمونو محافظوي دیوال راتاو و، چې کوم حیوان سړک ته داخل نه شي او د کومې ناوړه ترافیکي پېښې سبب نه شي. کله چې له ام القوین څخه د راس الخیمې پر لورې روان وو، نو دلارې په دښتو کې مو یو زیات شمېر اوښان او د اوزو رمې تر سترګو شوې، اوښان خو دومره زیات وو، چې د چاخبره رمې یې ګرځېدلې، په دښتو کې یوه نیمه ونه او ځینې بوټي هم تر سترګو کېدل، دسړک ځینې غاړو کې واښه هم راټوکېدلي وو او په ځینو ځایونو کې ګلان غوړېدلي وو ما ویل والله عجیب ګلان دي، دې وخت کې تاج ولي ویل: دا د قیامت علامې دي، پېغمبر صېب ویلي وو، د قیامت یوه علامه دا ده، چې د عربو په صحرا کې به ګلان وغوړېږي، ما ویل دعربو صحرا کوم ځای دی؟ هغه وویل همدا ده که نه ؟ ما ویل بیا خو نو کډې بارکړئ، دا خو نو ګلان غوړېدلي دي، دې وخت کې یو بل ملګري وویل قیامت نور څه ته وایي، دلته په عمر کې باران نه دی شوی او سږکال په کې واوره ورېدله امارات وګوره او واوره، همدا دقیامت علامې دي که نه؟ دا ګلان او بوټي چې غوړېدلي دا دهمدې باران له

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دي، كه نه پخوا دا ځايونه دومره سپېره وو چې حد نه لري.

په همدې بحث کې راس الخيمې ته ورسېدو، راس الخيمه ښه ښايسته ځای و، البته مور ته چې دوبۍ، ابوظبۍ او العين مې نه وولیدلي، ډېر ښايسته ښکارېده، خو زمونږ نورو ملګرو ويل: چې راس الخيمه هم ډېر رسېدلی نه دی، ځکه چې دومره تجارتي ارزښت نه لري او ددې ځای شيخان هم دومره تکړه نه دي.

مخکې مې دراتګ پر مهال له دلاجان څخه د اماراتو د داخلي روابطو په هکله پوښتلي وو، چې ددوی ټولې پيسې يوه بانک ته راټولېږي او که نه؟ دوی ګټه او لګښت خپل خپل دي که بېلابېل، هغه ويلي و، چې د هر امارت ګټه خپله ده، يوازې په پوځ، پوليسو، خارجي سفارتونو کې ددوی لګښت مشترک دی، هسې په نامه عربي متحده امارت دي که نه هر يو بېل بېل دي، البته ځينې هغه امارتونه، چې کمه ګټه لري دهغو نورو لکه دوبۍ او ابوظبۍ له خوا چې ډېره ګټه لري، يو څه ناڅه کمک ورسره کېږي.

نوځکه خو ديو امارت نه بل ته د تګ پر وخت تفاوت اوچت معلومېږي، له شارجې نه تر راس الخيمه پورې دسړک دواړه غاړې شنې نه وې او بوټې په کې نه و کرل شوي، ځای ځای دسرې بخنې شکلنې خاورې غونډۍ معلومېدلې، چې باد به ترې ځای نيم ګرد هم پورته کاوه، داسې لکه دلغمان دسرخکانو دسيند هغه غاړه، چې شګې بادېږي او کله کله سړک هم بندوي، البته دوی سړکونه ډېر جګ او اساسي جوړ کړي دي، ټول سړکونه دوه طرفه وو، درې موټر و، يوې خوا او درې بله خوا تګ کولای شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ کې دبرېښنا ستنې او دڅلور پنځو مترو په اندازه حایله سیمه وه، چې تراوسه په کې څه نه و کرل شوي، دموټر ټک په نورمال ډول (۱۲۰) کیلو متره په ساعت کې وو، تقریباً تر یو ساعت مزله وروسته راس الخیمې ته ورسېدو، ځای نیم کېن لاس دبحر تر څنډو هم تېر شو او یو ځای په کې داسې هم راغی، چې یو نوی هوایي ډګر په کې جوړ شوی و او څو لوېې ترانسپورتي الوتکې په کې ولاړې وې، د راس الخیمې مرکز ته لاړو، دستې سنټر یا دښار دمرکز په نامه په کې یوې لوېې مغازې ته لاړو، چې یو لوکس هوټل هم په کې وو، لومړی مو موټر پارک کړ، دستې سنټر مخې ته لوکس پارکنګ و، چې په سوونو موټر په کې ودرېدلای شول، بیا ډوډۍ ته لاړو د افغانستان پر وخت څلور څلورنیمې بجې به وې، دغرمې ډوډۍ ته کېناستو، په اماراتو کې خلک خصوصاً عرب دورځې یوولس بجې له خوبه پاڅېږي دماسپښین ترلمانځه وروسته ډوډۍ خوري یا ویده کېږي اوبیا ترماښام دمخه کارځي ته ځي او دشپې تر ناوخته ۱۱-۱۲ بجو کار کوي. دعبدالحفیظ خبره عرب د ورځې خوب کوي او د شپې خپلې عیاشۍ، هسې خدای ورکړې ده، نو...

تاج ولي وویل څه خورئ، فرمایش ورکړئ، تاج ولي نو نام خدای په اماراتو کې ښه بلد و عربي، اردو او انګلیسي یې ښې زده وې او کاروبار یې هم ښه دی، ما ویل وروره موږ ددې ځای په غذا نه پوهېږو، څه چې دې زړه غواړي او کله دې خوړلي وي همغه به راوړې، هغه ویل دلته عربان کارکوي، ډېره ښه عربي غذا تیاروي، همدا عربي غذا به ورته ووایو، موږ وویل بېخي ټیک ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غذا تیاره شوه، هوټل ګارسون نه درلود هر چا په خپله ډوډۍ راوړله، عبدالحفیظ او تاج ولي لاړل ډوډۍ یې راوړه، غوښه، چپس او نور ډول ډول شیان په کې وو، چې پښتو کې یې لا تر اوسه نوم نشته او زه پرې نه پوهېږم، له یو یو ګیلاس پیپسي سره، ډوډۍ یې ډېره خوندوره وه په بهر کې د افغاني غذا پوره مینه او تونده پرې ماتېده، تر ډوډۍ خوړو وروسته ماته تاج ولي وویل که سودا مودا کوې، چې همدلته یې واخلو، دلته هر څه پیداکېږي دا سوپر مارکیټ دی، ماویل نه اوس ضرورت نه شته سودا بیا اخره کې کوم. په هوټل کې دننه د اوبو فواره لګېدلې وه او په ښکلي ډول یې اوبه پاشلې، دفوارې ترڅنګ یو نر او یو ښځه پولیس ولاړ وو، ډېر ځنډ یې خپلمنځي خبرې کولې، نارینه پولیس جګ قدی او ښځه پولیس ټیټ قدې، خو ټنډه منډه او نمکي معلومېدله، داچې څه به یې ویل، خو پته نه لګېده، خو دومره، معلومېده، چې خبرو یې یو بل ته خوند ورکاوه، په هوټل کې ځای ځای ځوکۍ ایښې وې او خلک به پرې کېناستل، دهوټل کارکوونکي اکثره عربان وو، خو چا چې دلته ډوډۍ خوړله هغه د بېلابېلو هېوادونو او د بېلابېلو نسلونو خلک وو، خو یو نیم به په کې د سپینو جامو ځوان عربان هم ښکاره کېدل، کله چې له هوټل څخه راوتلو، نو عبدالحفیظ یو تورې څوکۍ ته اشاره وکړه ماته یې وویل استاده دا ګورې! ما ویل هو! ترڅنګه یې دسکه انداز په شان یوه ستنه هم ولاړه وه، دوه تنه پرې تاوېدل، ماته یې ویل دې ستنه کې ماتې پیسې (سکې) اچویې، داڅوکۍ سره راټولېږي او سړی چاپې کوي، ښه ما ویل پکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې لا بله سپکه، اوس نو دچاپي کولو کار هم ځوکیو ته ورسېد، دا ښځې به څه کوي... عبدالحفیظ په خندا شو هغه به نور کارونه کوي....

له دې ځایه ووتلو، تاج ولي وویل راځه چې اوس دربانـدې د اماراتو غرونه هم وګورم، مخکې تر دې چې موږ د راس الخیمې مرکز ته راشو له لرې څخه مو په لرې پرتو سپېرو غرونو سترګې ولګېدې، تاج ولي ویل دا د اماراتو غرونه دي، همدلته به که خدای کول ځو، دا غرونه داسې ښکاره کېدل لکه دتورخم له لويې لارې څخه چې چپ لاس سين نه اغاړه دلالپورې او کامې ترمنځ غرونه ګورې. د اماراتو پلازمېنه ابوظبی ده، خو مرکزي سیمې یې شارجه او دوبی دي، راس الخیمه او ام القوین د اماراتو شمال ته واقع دي، ابوظبی جنوب او الفجره شمال شرق ته!

د راس الخیمې له ستې سنټر څخه شمال خواته دغرونو پر لوري وخوځېدو، دسړک دواړو غاړو ته پرېمانه ابادی شوې وې، ځای ځای واړه واړه کلي هم راتلل، چې لوکس او نوي جوړ شوي وو او ځای نیم په کې شنه باغونه هم وو، چې اکثره په کې همدا د خرما ونې وې، هر ځای مو اوزې او مېږې لیدلې چې شاوخوا به ګرځېدلې، ددې ځای سړکونه هم ښه وو، خو هغومره پلن نه چې مخکې مو یادونه وکړه ددې ځای عمومي لارې دوه سړکه وې یوه خوا او بله خوا منځ کې یې حایله سیمه چې دګروپونو لپاره ستنې په کې ودرول شوې وې ځومره چې غرو ته نږدې کېدو، سړکونو خپله ښه اړوله یو ځای کې بیا سړک دوه طرفه و، خو د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو موټر په اندازه او ځای بیا داسې هم راغی چې یوازې یوسړک و او حایل یې نه درلود. دغرونـو منځ کـې مـو کـړې وړې لارې ووهلې، دسړک دواړو غاړو ته ډېر کورونه ودان وو، چې اکثره یـې نوي ښکارېدل، د هر کور مخې ته دوه درې مـوټر ولاړ وو. ارامـه ارامي او چوپتیا خوره وه تابه ویل، چـې دې کورونـو کـې بنـده کس نه اوسېږي، ما تـاج ولي څخـه پوښتنـه وکـړه، چـې دا ولـې داسې خاموشي ده؟ هغه وویل، یو خو نن دجمعې ورځ ده، بـل دا ددې شیخانو کلیوالي تفریحي کورونه دي، کله کله یـې چـې زړه وغواړي دسیل لپاره له خپلې کومې ملګرې سره ورتـه راشـي او که نه نور نو کوم مزدور په کې اوسي او بس، دهـر کـور مخـې سیوري ته به اوزې کتار پنډې وې او شخوند به یې واهـه، تـا بـه ویل دکور پهرداران اصلاً دوی دي.

غرونه یې داسې وو چې نه یې کاڼي درلودل، نه خاوره وه هېڅ داسې بل قسم بې ثمره خاوره وه، چـې دهېڅ بـوټي دښېرازی امکان په کې نه وو، ما تاج ولي ته وویل چې دا څـه قسـم غرونـه دي، لـه دې غـرو څخـه، خـو هېڅ ګټـه نـه اخیسـتل کېـږي، د افغانستان غرونه خو ډېر ګټور دي هم ونې په کې زرغونېږي اوهم بوټي، هغه وویل ته رښتیا وایې دې ته عربان (رمل) وایي. رمل په عربي کې هغې خاورې ته وایي، چې ګټه ترې نه اخیستل کېـږي، خدای پاک ته حیران یم، چې دې خاورې سره یې دې خلکو تـه هر څه برابر کړي، اصلاً خبره داده، چې پیغمبر صیب دې عربو ته دعا کړې چې خدای به یې نـه خـواروي، نـو دا دهغـه د دعـاوو برکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل کاشکې لږ دعا خو یې موږ ته هم کړې وای، چې لږ خو مو له ژوند نه خوند اخیستی وای، هو دځینو ملایانو په وینا پېغمبر صیب ویلي دي، چې زما دین به په ټولو ځایونو کې ختم شي، خو افغانستان کې به نه ختمېږي، هغه خلک به زما دین راټینګوي او بیا به یې ټولې دنیا ته خوروي، دې وخت کې تاج ولي وویل: ریښتیا، چې افغانان په دین کې ډېر ټینګ دي. مزل مو کاوه د وړو وړو غرونو تر منځ ځینې خوړونه هم وو، ما پوښتنه وکړه، چې دلته سیلاب راځي؟ تاج ولي وویل دلته باران ډېر کم کېږي، خو ددې غرونو په خوړونو کې کله چې باران وشي، لږ سیلاب راځي، خو هسې نوم یې دسیلاب وي. همدې خبرو کې وو، چې داسې یو ځای ته ورسېدو، چې نور نو پوخ سړک ختم شو، پنځه سوه متره وړاندې کورونه ښکاره کېدل، خو چې نور په اخوا کلي او کورونه و که نه پته نه لګېده، له همدې ځایه بېرته راستانه شو، بېرته په خپله لاره راغلو په لاره کې مو یوه داسې کلا ولیدله لکه خیبر دره کې لويي کلاګانې له دې خوا مو هم ولیدله، خو بحث مو پرې ونه کړ، دې وخت کې تاج ولي وویل هغه ده دختو کلا ځنګه ښه ښکاري، چې ورنږدې شو دختو کلا نه وه، ښه پخه کلا وه، خو هسې دختو کاګل یې ورکړی و یوه پوځي چوني په کې وه، له هغه ځایه همداسې په شمال شرق د الفجیرې خواته وخوځېدو، عمومي هایوی (لويي لارې) ته ووتلو موټر په (۱۲۰) کې روان و، دا لاره هم نوې جوړه شوې وه او شاوخوا اوس هم ماشینونه لګیا وو کار یې کاوه، دا لاره همداسې ځینې ځایو کې سمندر ته نږدې له ځینو برخو تېرېږي او زموږ دملګرو په وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي او د فارس خليج ته رسېږي، له همدې عمومي لارې بيا يوه بله لاره د الفجيرې خواته ځي چې هغه هم لويه او ښکلې لاره ده.

دغرونو منځ کې ځای ځای شنه او اباد کلي چې اکثره پکې دځو وروستيو کلونو ښکاره کېدل، ودان وو، مازيګر شو په لاره کې تاج ولي د يو مسجد ترڅنګ موټر ودراوه، دمسجد دروازې ته چې نږدې شو تاج ولي وويل دا دښځو مسجد دی، دې بلې دروازې باندې ځو، هغې بلې باندې لاړو، دوی اودسونه تازه کړل، دا وړوکی دلارې سر مسجد و خو ډېر ښکلی و د اوداسه لپاره يې ښه پوره ځای او اوبه درلودل ما او زموږ دسفر بل ملګري خان محمد اودس درلود، موږ مسجد ته وردننه شو، ترمسجد دباندې برنډه کې فکر کوم شين ايرانی فرش غوړېدلی و، لږ څه تور شوی و، زه ځکه وايم چې ايرانی فرش و چې څوکاله مخکې ما همداسې ايرانی فرش اخيستی و، يو کال وروسته تور شو او بيا له منځه لاړ او هم مې د تکړه ليکوال عبدالغني هاشمي صيب درخت په دوکان کې همدا ډول فرش ليدلی و، چې خپل رنګ يې له لاسه ورکړی و تور شوی و، خو دننه په مسجد کې بل ډول لوکس فرش چې دهر لمونځ غاړې د ودرېدو، حد په کې معلوم و او د محراب شکل يې درلود، هوار و، دا ډېر پاک و، سره له دې چې اوس هوا دومره ګرمه نه وه، خو بيا هم په هرې کړکۍ کې چې عرض او طول به يې ۸×۱۲ کې و درې نيشنل ايرکنډيشنونه لګېدلي وو او سړي دراحت احساس کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما لمونځ خلاص کړ، نو باندې په برنډه کې کېناستم، دې کې یو عرب راغی، زه یې چوپ ولیدم، ویې ویل السلام علیکم، ما وویل: وعلیکم السلام ډېر خوند یې وکړ، ما فکر وکړ، چې عرب راسره پښتو خبرې وکړې که څنګه؟

دې وخت کې هغه دپښتون حاجي کیسه راباندې وشوه، چې حج ته تللی و او بېرته چې کله راستون شو، نو خلک به سترې مشي ته راتلل او ځینو به دبیت الله شریف په هکله پوښتنې کولې او ده به په ځواب کې وویل، چې هلته ټولو خلکو په قران شریف خبرې کولې، یوازې اذان پښتو و او یوازې سپیانو پښتو غپلې او بس.

یوه شېبه مې ځان سره غلی وخندل، دې کې تاج ولي، عبدالحفیظ او عصمت الله هم لمونځ خلاص کړ او وویل ځئ چې ځو په خیر.

په موټر کې چې کېناستو ما تاج ولي ته وویل، دلته دښځو لپاره ځانته مسجدونه دي که څنګه؟ په افغانستان کې خو نه شته یوازې دننګرهار په اډه کې دنجیب زراب په مرسته یو ډېر لوکس مسجد جوړ شو، هغه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، هغه هم یوازې دتراویح لمانځه کې راځي او بس. تاج ولي وویل: دلته اکثره مسجدونه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، خو دلارې دسر مسجدونه، ځکه ښځې او نارینه چې په سفر کې وي، نو دلته موټر ودرېږي نارینه خپلې برخې ته او ښځې خپلې برخې ته ځي، لمونځونه کوي او بیا سفر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر ته مو دوام ورکړ. په لاره کې یو ځای داسې راغی چې ما فکر کاوه تر کمکي خیبر نه پورته د تورخم دلویې لارې چړاهي ده. تاج ولي وویل دا کوم ځای ته ورته دی؟ ما ویل، خیبر نه پورته چړاهي، ده ویل بېشکه ما همدا اوس درته ویل، ما ویل که لږ نور لاړشې کېدی شي (ګردی) هم ترستړګو شي، دې کې تولو وخندل. سفر ته مو دوام ورکړ، دې وخت کې تاج ولي، عصمت او خان محمد ته وویل: هلکانو اسناد مو راخیستي که نه؟ هغوی وویل نه پولیس ملیس نه شته، موږ نه دا څوکاله چا پوښتنه نه ده کړې، تاج ولي وویل هسې نه چې چکر رابانددې خراب کړئ، څو کیلو متره مزل به نور وهلی وي چې دې کې یو ځای دپولیسو چک پوست را ورسېد، موږ چې پولیس ولیدل نو تاج ولي ماته وویل یون صیب کمربند وتړه جریمه نه شو ژر دې کمربند وتړه په اماراتو کې دا قانون دی، چې په موټر کې کېنې، نو کمربند به تړې او که نه پولیسو ګیر کړې جریمه کېږې.

پولیسو زموږ موټر ته لاس ورکړ اول یې عصمت الله خان محمد نه اسناد وغوښتل، چې هغوی دواړو نه درلودل، بیا تاج ولي او عبدالحفیظ خپل اسناد ورښکاره کړل، مانه یې اسناد نه غوښتل، خو ما خپله جیب ته لاس کړ او پاسپورت مې ورکړ، زما پاسپورت یې وکوت، ماته یې ویل زیارة زیارة (سیاحت) ما ویل هو کې زیارة ماته یې پاسپورت بېرته راکړ، تاج ولي ورکښته شو او پولیسو ته یې خپل کارت وښود، چې زه دلته شرکت لرم او دا کسان ماسره کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نن دجمعې ورځ ده، نو ځکه دا خلک په چکر راوتي او اسناد یې دفتر کې دي. عبدالحفیظ دپولیسو په غوښتنه موټر له سرکه لرې په یو ځای کې ودراوه او خپله له موټر کښته شو دپولیسو څنګ ته ورغی، پولیسو خپله دفکس نمبر ورکړ او تاج ولي ته یې وویل، چې په دې نومره دې ستاسو شرکت مور ته فکس وکړي چې، داخلک خوشې کړو، که نه یې خوشې کوو، تاج ولي او عبدالحفیظ ټلیفونونه سر کړل او پولیسو ته یې وویل: چې اوس به فکس وکړي، څنګه چې دفتر رخصت او اسناد په الماری کې دي، نو یو بل سړی مو له کوره راوغوښت، چې تاسو ته له دفتره فکس وکړي، دا سړی، چې څو دفتر ته ځي، دې کې وخت لګي، دوی یو څو شیبې انتظار ویست، کله چې پولیس په دې پوه شول، چې دا خلک دروغ نه وایي عبدالحفیظ ته یې لاس وخوځوه او ورته یې وویل ځئ! بېرته ټول موټر کې سواره شو او دالفجیرې پر لورې مو حرکت وکړ، خان محمد دې وخت کې ویل دا پنځه کاله کېږي، زه دلته په اماراتو کې اوسم دجمعې لمونځ هم ما څخه نه دی قضا شوی، نن راڅخه جمعه هم لاړه دا ټول دلمانځه قصور دی.

تاج ولي وویل: څو ځله مو درته ویل، چې اسناد ګرځوئ، دا دغسې کله کله راوځي بیا به یې افغانستان ته استولي یاست بیا نو ګرځئ، خان محمد وویل، په دې لاره له ایران څخه ځینې قاچاقي کسان تېرېږي، ځکه دوی دلته سخته تالاشي کوي که نه نورو ځایونو کې دومره تنګول نه کوي. تر لږ مزله وروسته تاج ولي وویل، دلته به لږ موټر ودروو څه شی به وخورو، پېښې به مو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړېږي، دلارې پر سر دهندوانو دچايو ځاي و، يو يو ګيلاس چاى مو وڅښه، ښه دمه يې راوسته او بېرته موټر کې سواره شو، بيا مو چې يو څه مزل وکړ لاره کې دتازه مېوو دخرڅولو يو پلورنځى راغى، تاج ولي وويل، دلته به تازه مېوه وخورو، ټولو وويل اشتياه نه شته ، تاج ولي وويل يون صيب زه او ته به جوار وخورو، دکټوې وخورو که په اور سور کړي؟ ما ويل څه دکټو سهي دي، دوه دکټوي جوار دانه درې درهمه شول، جوار پخوونکى هندو و ماته يې ښه ډېره مالګه او ده ته يې ښه ډېر مرچ واچول او په کاغذ کې تاو کړل، ما چې خولې ته کړ، نو دخامې ورېم په کې و، خوند يې رانه کړ غلى مې کاغذ کې تاو کړ، خو تاج ولي، چې لږ وخوړ نو دمرچو سرې اوبه يې پر کاليو وڅښېدې، هغه هم ژر بس کړ، دواړو په پلاستيک کې واچول او خان محمد ته مو وويل: چې کله موټر چېرته څنډې ته شو، نو له لرې يې ګوزار کړه، موټر الفجيرې ته ورسېد، الفجيره دلارې پر سر پرته وه، دشارجې په شان ښکلې نه وه او نه دومره لويه وه، خو شاوخوا يې شينوالى زيات و داسې شينوالى نه لکه د جلال اباد پشان بلکې تر ام القيوين او راس الخيمې نه لږ زياته شنه وه، ماښام ماښام شارجې ته ورسېدو.

اول مو د تاج ولي د شرکت دفتر وکوت، چې نږدې يو جريب ځمکه يې نيولې وه او ټول دموټرو له سپرپاټ سامانه ډک و، په يوه اوږده کانتينر ورته ځاى کې يې دفتر او همداسې يوه اوږده کوټه کې يې دناستې لپاره ځاى جوړ کړى و. زه او عبدالحفيظ ترې جلا شو. تاج ولي، خان محمد او عصمت الله همدلته پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، عبدالحفیظ لومړی ماته خپل دوکان، چې هغه هم دسپرپاټو و د تاج ولي دې دفتر سره نږدې و، وښود او بیا دواړه په همغه موټر کې دشارجې دښار د مرکز پر لورې رهي شو.

دا ځای (روله) نومېږي، په لسګونو زره پاکستانیان، هندیان او په درېیمه درجه کې افغانان به هلته وګورې، دښار په پارکونو کې دومره هندیان او پاکستانیان دي، چې سړی فکر کوي دپېښور په جناح پارک یا هم دلاهور او یا ډهلي په کوم پارک کې ګرځې خصوصاً دجمعې ورځ چې درخصتۍ ورځ وي، دوی پارکونو ته راوځي او ځینې یې شپه هم دلته تېروي اکثره په ونو مصروف وي، ځکه چې دجمعې پر ورځ په کې په سلو کې دېرش فیصده تخفیف وي، عبدالحفیظ راته وویل: چې دلته ټول تجارت ازاد دی، خو دمواصلاتو یانې شبکه د دولت په لاس کې ده، چې هیڅ کمپنۍ ته په کې د ګډون حق نه ورکوي. په همدې وجه دلته په کې درغلي ناممکنه ده، دشارجې دښار د منځ (رولې) ترافیکي نظام پاکستان ته ورته وو، چې چا د اشارې ډېر خیال نه ساته، ارندونه هم ډېر زیات وو او خلک هم چې اکثره د نورو ملکونو وو د اشارې خیال نه ساته او همداسې له موټره مخکې کېدل، عبدالحفیظ وویل چې دلته په اماراتو کې دلیسنس اخیستل ډېر سخت دي، دسړي زړه خولې ته راولي، دنورو ملکونو لکه افغانستان، ایران، پاکستان او نورو لیسنس دلته نه منل کېږي، خو چې دوی خپله درنه امتحان وانه خلي او مطمئین نه شي، رشوت مشوت هم دلته کار نه ورکوي، ترافیک او پولیس درسره کېني او ټول ښار کې دې ګرځوي، په پای کې دا یو وایي ښه و بد نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیاب دې شي هغه بل بیا ځان په قهر کړي نور کار هم غـواړي خام دی لنډه دا چې زړه به درته شین کړي.

بله خبره دا ده چې که دلته چا څوک په موټر وواهه او مړ شو که دا شخص مړی (مقتول) مسلمان وي (۱۵۰۰۰۰) زره درهمه جریمه به ورکوي او که نا مسلمان وي نـو (۸۰۰۰۰)، البتـه دا قـانون پـه شارجه کې دی، په دوبۍ کې بیا داسې نـه دي، پـه دوبـۍ کـې دمسلمان او نامسلمان مړي ترمنځ تفاوت ډېر کم دی، ما ویل دې نه معلومېږي چې پـه شـارجه کـې اسـلامي شـریعت قـوي دی، عبدالحفیظ وویل هو که نه، شـارجه کـې څـوک شـراب نـه شـي څښلای که مسلمان یې وڅښي (۲۰۰) ورځې قید دی او څـو دُرې یې وهي او که کافر یې وڅښي دهغـه قیـد لـږ څـه کـم دی خـو شریعت پر ټولو تطبیقېږي، دغه راز په شارجه کې زنا کاري او نـور بد فعلونه ټول منع دي. دلته په ټوله شارجه کې یـو بوتـل شـراب هم نه خرڅېږي، خو هلته چې موږ او تاسې اجمان ولیـده، هلتـه یې کارخانې دي او تولیدېږي ما ویل، دا څنګه یو امـارت دی او بېل بېل قوانین؟ ده وویل دا نو دهر امـارت پـه شـیخ پـورې اړه لري، چې هغه څنګه قانون تطبیقوي، پاتې شـوه دوبـۍ هغـې تـه فري زون وایي، چې هلته هر څه ازاد دي، فحاشـي بـداخلاقي، شراب خوري اونور... د دوبۍ له شیخ نه چا پوښتنـه وکـړه، چـې ستاسو په اسلامي امارت کې ولې دومره فحاشا ده؟ هغـه ورتـه پـه ځواب کې ویل: " په دوبۍ کې یو نیم میلیون مجـردان اوسـېږي، چې له بېلو بېلو هېوادونو څخه راغلي او دلته کـار کـوي داټـول ځوانان دي او ښه مکلفـه غـذا خـوري، کـه دوی تـه کومـه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه پرېښودلای شي، نو دا خو به ټول زموږ دعربو پر ښځو راودانګي واله که خو یوه هم ترې روغه وګورې، نو دوی ته هم باید یوه لاره وي دوی پوهېږي او بهرنیان، دې مسلې ته باید په عادي نظر ونه کتل شي.

ما او عبدالحفیظ د شارجې دښار زیاتې برخې وکتلې بیا ما هغه ته وویل دلته که چېرې صرافي وي ماسره یو څه ډالر دي هغه به درهم کړو، عبدالحفیظ وویل په شارجه کې دکانداران ډالر نه اخلي، بند دي یو درهم چلېږي مګر دوبۍ کې درهم او ډالر دواړه چلېږي ځکه هغه فري زون دی او اکثره پکې خارجیان دي او کاروباري مرکز دی یو ځای کې مو موټر پارک کړ، یوې صرافۍ ته داخل شو عبدالحفیظ وویل دلته صرافي او د سرو زرو نرخ فکس دی، دلته که درهم د ډالر په مقابل کې څه پورته کېږي هغه هم په میاشتو کلونو کې یو ځل دی هغه هم دکومې پیسې په اندازه چې موږ ورته پول وایو، صراف اردو ژبې و، عبدالحفیظ سره یې پېژندل موږ سره یې ښه روغبړ وکړ داصرافي فدرال صرافي نومېده، څلور سوه ډالر مې ورکړل، یو ډالر (۳،٦٦۸۰۰) درهم په مقابل کې تبادله شو، ټولې ۱۴٦٧۰۰ درهمه شول، له صرافۍ نه راووتلو ما عبدالحفیظ ته وویل کله چې اوزګار شو لږه سودا به هم وکړو. هغه وویل اوس چکر ووهه سودا به په اخر کې وکړې او ښه شو پلار ته به مې هم وکړم او ستا احوال به هم ورکړم، هالنډ کې یې زریني صیب ته وکړ او ویې ویل یون صیب هم راسره دی هغه ویل هله هغه ته تلیفون ورکړه ما استاد زریني سره روغ او بړ وکړ دواړه ډېر خوشاله شو، هغه ویل له بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بي سي او نورو راډيو ګانو سره دې مرکې اورم ډېر زيات خوشحالېږم، له دوستانو سره دې هر وخت په غورو او مجالسو کې يادوم پر ټولو ډېر ګران يې، خو ګوره چې ځان سره به ډېر احتياط کوې، چې دا خلک (مقصديې شمال ټلواله و) دسړي زامن نه دي، چې خداى مه کړه، رانه ژوبل دې نه کړي، ډېر احتياط به کوې، ګوره هالنډ ته هم راغلى وې او زموږ پوښتنه دې ونه کړه، ما ويل د شپې تللى يم او ټکور صيب سره مې شپه کړې، سهار وختي بېرته راغلى يم، هسې نوم مې دهالنډ شو نور مې ليدلى هم نه دى، هغه په خندا شو او ويل ګوره دا ځل چې راغلې ضرور به ماکره راځې، ښه لوى حويلى مې نيولې ساعت به دې ښه تېر شي ګوره عبدالحفيظ دې ګرځوي که نه، ما ويل، هو دې بېچاره راسره له کاره وتى استاد ويل: لکه عسکر غونډې به امر پرې کوې هو.

استاد نه مې خداى پاماني واخيسته، هغه بيا عبدالحفيظ سره خبرې وکړې او فکر کوم زما په اړه يې پرې ډېر تاکيد وکړ، له استاد زريني نه چې له خبرو راخلاص شو عبدالحفيظ وويل: ودرېږه، چې ساپي صيب ته ټليفون وکړو، ډېر کوښښ يې وکړ خو رخ نه شو، بيا مو خپل چکر ته دوام ورکړ ما يادونه وکړه دوبۍ له شارجې نه ډېره لرې ده که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه بابا له دې ځايه ايله ۲۵ دقيقې لاره ده. سهار کې ګڼه ګوڼه وي موټر لږ په ځنډ رسېږي، خو ماښام کې دومره ګڼه ګوڼه نه وي. بل د دوبۍ ترافيکي نظام لکه دشارجې هغسې نه دى، هلته ټول ترافيکي قوانينو سره سم حرکت کوي، څنګه زړه دې نه دى، چې لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که وخت پیدا شو بیا به لاړ شو او که نه اوس ښه فرصت دی، چې لاړ شو، ما ویل که ته ستړی نه یې لاړ به شو هغه ویل نه بابا څه چې څو موټر ته یې پښه ورکړه، عبدالحفیظ وویل د دوبۍ او شارجې ترمنځ سرحد مرحد نه شته کله چې شارجه ختمه شي پوه به هم نه شې په دوبۍ به ورداخل یې، رښتیا هم تر شل پنځه ویشت دقیقو وروسته بلې نړۍ ته ورسېدو پراخ پراخ سړکونه چې دموټرو پنځه لینه په یوه خوا او پنځه په بله خوا لکه د جوجو ماجوجو په شان روان دي او په لسګونو رڼا ګانې سره تېر وبېر کېږي، یوه بله نړۍ وه، چې زما په تصور کې هم نه ګرځېده یو تعمیر تر بله لوړ او یو تربله ښکلی، عقل کار نه کوي چې څنګه او څه ډول انجنیرانو دا نقش او نګار کړی، ژوند په دومره چټکۍ سره روان دی چې دسترګو په رپ کې پناه کېږي، دشپې او ورځې هیڅ تفاوت نه کېږي او که ریښتیا وویل شي شپه یې تر ورځې ډېره ښایسته ده.

عبدالحفیظ وویل دوبۍ خو ټوله د کتو ده بیا به یې په فرصت کې وګورو، خو اوس به یو څو مشهور ځایونه وګورو، چې په هغو کې یو هم د دوبۍ برج نومېږي چې دننه په بحر کې اباد شوی دی او ددنیا تر ټولو قیمتي هوټل همدلته دی.

د دوبۍ برج ته لاړو ترهغه ځایه چې موټر یې دسیل د تلو اجازه وه هلته لږه شېبه تم شو، عبدالحفیظ وویل هغه دتعمیر له څوکې نه راکښته کاسه ګورې ما ویل هو، ده ویل دلته هیلوکاپټر کېناستلی شي او دنړۍ ډېر خاص خاص مېلمانه چې راځي هغه په هیلوکاپټر کې دلته راځي ما ویل څنګه دلته هیلو کاپټر کېني

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه ده؟ ده ویل دا لوی ځای دی دجلګې چمن او ګلان په کې دي له دې ځایه وړوکی ښکاري، عبدالحفیظ وویل د دنیا قیمتي هوټل همدلته دی، په یوه شپه کې یې دیوه اتاق کرایه له ۶۰۰۰ – ۱۲۰۰۰ ډالرو پورې ده. ما ویل ولې دومره قیمته؟ ده ویل د دنیا څه نعمتونه چې شته او څه شی چې غواړې هغه دلته شته، ما ویل څنګه نعمتونه؟ هغه ویل نور خپله پوه شه نو...

عبدالحفیظ وویل زموږ او ستاسې د بهرنیو چارو وزیر ډاکټر عبدالله هم همدلته راغلی و او شپه یې تېره کړې ما ویل نه به وي هغه ویل نه رښتیا ده ما ویل نه شي کېدی له دې هوټل څخه د شپې اسناد او بېل ترګوتو کړې نور یې بیا ماته پرېږده چې زه له دې اسنادو څه جوړوم؟ هغه ویل والله مشکله ده ددې هوټل اکثره شیان سکریټ (مخفي) دي دنړۍ اکثره مشران دلته راځي فکر نه کوم دوی دې د چا اسناد چاته ورکړي. عبدالحفیظ ماته په لاره کې ویل ددوبۍ برج نقشه یو عیسوي انجنیر جوړه کړې وه او له داسې مهارت نه یې په کې کار اخیستی، چې د وچې له خوا ګورې دتعمیر نقشه ده، خو چې دبحر له خوا ورباندې راشې په داسې حال کې چې هم تعمیر دی، خو دصلیب بڼه هم لري او صلیب ترې جوړېږي، دې انجنیر بیا چیرته ویلي، چې زما ارمان پوره شو او عیسویانو ته یې ویلي و، چې تاسې غم مه کوئ، ما د اسلام په زړه کې ستاسو صلیب ودرولی دی، د عبدالحفیظ دا خبرې ډېرې جالبې وې، ما غوښتل هغه خپلې خبرې نورې هم وغځوي، هغه وویل: کله چې مسلمانان په دې خبر شول، نو دسعودي شیخانو او پیسه دارو د دوبۍ امیر ته وویل، چې داتعمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپه کړه، موږ د ددې ټول لګښت درکوو او له سره بل نوی جوړ کړه خو د دوبۍ امیر ونه منله او وې ویل چې دا مهمه ده، چې د دنیا ډېر قیمتي او لوکس هوټل د دوی په سیمه کې دی.

کله چې مو د دوبۍ برج کاته نو ښي لاس ته یوه بله لویه کلا ته ورته ودانۍ وه، چې دغرنیو ډبرو څه غونډۍ هم پـه کـې جـوړې شوې وې، عبدالحفیظ وویل دلته یو ډېر لـوی حـوض دی، نـر او ښځې په کې په ګډه لامبي څه بندیز نه شته سل درهمه یې ټکټ دی او ښه د سیل ځای دی.

له هغه ځایه راووتو پرسړک چې تلـو نـو ښـي لاس تـه یـو ځـای راغی جګ او ښکلی دېوال ترې تاو و اوږد والی یـې نـږدې دوه کیلو مترو ته رسېده، عبدالحفیظ وویل، چې دا د دوبۍ د امیر کور دی. دومره لوی او دومره لوکس دی، چې په نړۍ کې یې ساری نه شته، څوک ورتـه نـه پرېـږدي ددوی ښځـې او کورنـۍ ډېـرې سترې وې. عبدالحفیظ زیاته کړه زموږ او تاسې (حبیب) ماته ویل، چې زه د دوبۍ امیر کور ته دیوه کار له خاطره ورغلی وم، داسـې یو ډول ابادي په کې ده او داسې شیان پـه کـې ویـنې، چـې د سړي د سر ویښتان ورته له حیرته پورته کېږي، خپـل سفر تـه مـو دوام ورکړ، په لاره کې دبرېښنا پر ستنو ډول ډول اعلانونه ځوړند و، په یوه اعـلان کـې یـو ډېـر لـوی او لـوړ سـپین تعمـیر چـې د انګلستان لوړو تعمیرونو ته ورته ځوړند و، ما ویل دا څه شـی دی، عبدالحفیظ وویل یوه (زړه دوبۍ) ده یوه (بره دوبۍ) او یـوه هـم اوس نوې جوړېږي هغې ته نیو دوبۍ (نوې دوبۍ) وایـي همـدا اوس پرې کار روان دی دغه اعلانونه چې ته ګورې دا ټول ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې دوبۍ دې ډېر ژر به دا جوړه شي، ځینې برخې یې په بحر کې جوړېږي، ځینې په وړو وړو ټاپوګانو او ځینې هم لرې څه وړاندې دښته کې فقط یو څو کاله مخکې دغه (بره دوبۍ هم وچه دښته وه او شګې په کې بادېدلې اوس وګوره دا ښه یې خپله کړه بیا چې له خیره سره راځې، نو نوې دوبۍ به وګورې دلته چې یوه جمعه راشې یو تعمیر په نښه کړې، بله جمعه بیا هغه نه شې پیداکولای، بل یې څنګ ته جوړ شوی وي، دا نوی تعمیر د دوبۍ برج نومېږي، چې دا به په دنیا کې تر ټولو لوړ، لوی او لوکس تعمیر وي او س په مالیزیا کې د دنیا تر ټولو لوی تعمیر دی، خو دا به تر هغه هم لوړ وي، ددې تعمیر بله خاصه داده چې دنور لوړوالي قابلیت هم لري یانې دا به دنیا کې ریکارډ وي که بل چا تر دې لوړ جوړ کړ، نو دا به تر هغه نور هم لوړېږي انجنیرېې نقشه داسې جوړه کړې، چې هر وخت وغواړي نور یې هم لوړولای شي یانې دا تعمیر تر ځانه پورته تعمیر نه مني.

په لاره کې د ډېرو نورو تعمیرونو او ټاونونو نقشې ځړېدلې وې چې هر یو مو کاته، تا ویل چې تخیل کې یې ګورم، ماچې به کله دا حالت له افغانستان سره پرتله کړ، نو له ډېر تعجب او حیرته به خندا راغله، هغه د حمید بابا خبره هسې مالره له غمه خندا راغله، د دوبۍ د ښار بېلابېلې سیمې مو وکتلې د شپې یوولس بجې به وې، په ښار کې دښځو دومره ازادي وه، چې جرمني، هالنډ او ډنمارک کې مې هم نه وه لیدلې، افریقایانې، اروپایانې، هندیانې د دنیا د هر نسل ښځې په هر ډول جامه کې چې یې غوښتل ګرځېدلې، مجرد او بې حوصلې سړی که له داسې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت سره مخ شي، نو وار او پار تـرې خطـا کېږي، عبـدالحفیظ وویل موټر به پارک کړو لاړ به شو ډوډۍ ته، ما ویل ټیک ده، مـوټر یې تر یو تعمیر لاندې ځمکني پوړ کې پارک کړ او دواړه د لفت په ذریعه له تعمیره ووتو، ما ویل کوم افغان هوټل به نه وي، ده ویـل په ټوله دوبۍ کې دوه افغاني هوټله دي. یو یې دلتـه نـږدې دی هغـه تـه بـه لاړ شـو، هلتـه لاړو دا هوټـل (افغـان کبـاب هـاوس) نومېږي، چې د ښار په منځ کې د الغازي مسجد مخـامخ موقعیـت لري، پر افغانانو سربېره د نورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم ورتـه راځي او عرب هم ورته راځي، هوټل وړوکـی دی خـو کـش یـې زیات دی، دویم پوړ ته پورته شو، هوټل همدا دوه پوړه لري.

عبدالحفیظ ورسره فارسي وویله، د هوټل شاګرد پښتو وویله دا په داسې یوه لوی ښار کې لومړی ځل و، چې ما دهوټل داسـې یـو شاګرد ولید، چې له فارسي نه یي پښتو ته ترجیح ورکړه، سړی ښه شډل پښتون معلومېده، موږ ته یې دوه خوراکه کباب او یو خوراک وریجې راوړې ډوډۍ خصوصاً کباب یې ډېر خوندور و. ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه، فکر کوم ټولې پیسې څه کم شپېته درهمـه شول او مخ په شارجې مو حرکت وکړ، دشپې دولس دولس نـیمې بجې خپل ځای ته ورسېدو، عبـدالحفیظ زه دخپـل اسـتوګنځي مخې ته کوز کړم او دی روان شو، خو تر روانېدو دمخه یـې راتـه وویل سبا زه ځینې کارونه لرم که دې زړه وي ماسره لاړ شـې زه به خپل کارونه وکړم او ته به ځایونه وګورې ستا خو مقصد هسـې هم د ځایونو کتل دي، ما ویل سهي ده، سبا ته درځـم، ده ویـل دیوولسو بجو شاوخوا ته راځه ما ویل سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مارچ (۱۹) دشنبې ورځ وه زه او عبدالحفيظ بيا د شارجې مرکز (رولې) ته لاړو، ده غوښتل افريقايي هېوادونو ته له تاج ولي سره يو ځاى سفر وکړي، دجنوبي افريقا دهېواد (يوګانادا) د ويزې د اخيستلو لپاره په کار وه، چې د اماراتو بهرنيو چارو وزارت دسندونو څانګه دلته دده دکاروبار اسناد تصديق کړي، هغې شعبې ته لاړو ټولو ځوانو عربانو په کې کار کاوه ډېره لوکس او لوړ پوړه ودانۍ ده اول پوړ کې يې د تصديقونو څانګه وه، عرب مامور ورته وويل د ويزې او د پاسپورت فوتو کاپي راوړه، ده يوتعمير ته اشاره وکړه، هلته چې لاړو فوتو کاپي ماشين ايښی وه، پرې خپل اسناد فوتو کاپي کړل او بېرته راغلو، دې څانګې باندې ډېره ګڼه ګوڼه وه، اکثره کسان هندوان وو، چې خپل کاروباري اسناد يې تصديقول، نيم ساعت انتظار به مو کړی وي، چې د عبدالحفيظ اسناد ټاپه شول او پنځوس درهمه يې ورځينې واخيستل، په تصديق کې د ويزې دپاڼې پر شا ليکل شوي وو: صرف دشرکت دمالک امضا تصديق شوه او نور مسئوليت نه لرو.

په اماراتو کې هر څوک چې شرکت پرانيزي بايد له يو عرب سره ملګری شي جواز د عرب په نامه اخيستل کېږي او هېڅ بهرنی حق نه لري، چې خپله په خپل نامه جواز تر لاسه کړي، خارجي اتباع بيا عربو امتياز والو ته هره مياشت معينه اندازه پيسې ورکوي او کله لا دټول کال پيسې يو ځاى ورکوي، عبدالحفيظ خپله ويل چې موږ هم کال کې څو زره درهمه يو عرب ته ورکوو، د جواز بل مشکل دادی چې کال پر کال به يې نوی کوې او اکثره عربان چې دويم ځل ستا کار تصديقوي په دې کې هم پيسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتوي، لنډه دا چې سخت جنجال دی.

له هغه ځایه د اماراتو دبانک پر لوري راغلو، موټر مو پارک کړ، بانک ته ننوتو، دوه وړې وړې پېغلې چې غالباً له فلپین یا چین څخه به وې کمپیوټر ته ناستې وې، عبدالحفیظ نه یې پوښتنه وکړه، چې څه غواړې؟ هغه وویل په دوه تېرو میاشتو کې دخپل حساب ریکارډ غواړم او همدارنګه څه پیسې مې چې ایستلي دهغو راته یو فارم راکړه! دې وخت کې یې ماته وویل یون صیب ته راته تر څو د نوبت ټکټ را واخله، زه دوه ګامه وړاندې شوم، یو سرې د ماشین ترڅنګ ولاړ دی، د چاچې نومره په کار شي نومره ورکوي ما ورته په انګلیسي وویل نمبر غواړم، هغه له ماشینه نمبر راوویست (۳۳۸) عبدالحفیظ ته مې ورکړ، هغه وویل څه وخت شته تر څو به دخپل حساب تېر دوه میاشتنی ریکارډ معلوم کړم فورمه یې ډکه کړه هغوی ته ورکړه، هغو ورته دتېرو دوه میاشتو ریکارډ راوویست او (۹۰) درهمه یې پرې چارج کړل، عبدالحفیظ وویل دا ډېرې زیاتې دي، هغوی ورته دوه درې پاڼې ورکړې ورته یې وویل، دا ډکې کړه تردې وروسته یې په انټرنیټ غواړه، موږ به یې درلېږو چارج به پرې نه راځي.

د پیسو اخیستلو نوبت کې څلور پنځه غرفې شمارې لري، دهرې شمارې لپاره یو تن ناست و، بره په دېوال کې یوه سره اشاره لګېدلې وه، چې کمپیوټر به دشخص نومره او د غرفې نمره ښودله، شل ۲۲۲-۳ یانې ۲۲۲ دې (۳) غرفې ته مراجعه وکړي، همداسې دهر شخص نمبر یوې مشخصې غرفې ته راجع کېده په دې ډول ډېر ژر کار خلاصېده، په نیم ساعت کې عبدالحفیظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پیسې تر لاسه کړې او له بانکه بهر شو، عبدالحفیظ وویل افغانستان کې به بانکي سیستم څه وخت دې حالت ته ورسېږي؟ ما ویل فکر نه کوم، موږ یوازې سلو کالو کې دې سلیقې او پاکۍ ته نه شو رسېدلای، پاتې خو لا دې کار ته! کله چې موږ بانک ته ننوتو نو دیوه مېز تر شا یوه ځوانه ښځه ناسته وه، تورې جامې یې پر تن وې یوازې دمخ کاسه یې ښکارېدله، مخې ته یې کمپیوټر ایښی و خوله یې له خندا ډکه وه، ګوتې یې په کمپیوټر ډېرې چټکې خوځېدلې دومره ښایست خدای ورکړی و، چې هغه د چاخبره په یو ځل کتو یې سړی چپه کاوه، شاعرانو همېشه دښکلو نجونو سترګې د هوسۍ له سترګو سره تشبه کړې دي، ما ویل دابه هسې ګپ وي، خو کله چې مې ددې پېغلې سترګې ولیدې دهوسۍ ورته هم کمې وې، همغسې یې ډکې ډکې تورې کړې هم وې، په تور لباس کې ډک سپین مخ او تورې سترګې دښکلا یوه عجیبه طبعي ننداره وه، یانې چې پیرمحمدکاروان غوندې نازک مزاجه شاعر وای، همدلته یې ورته په شعر لیکلو پیل کاوه، له بانک نه د وتو پر وخت یوه پښتون موږ ته د راوتو بله لاره وښوده او ویې ویل، چې هغه لاره د ډوډۍ درخصت له امله بنده شوه، ماته یې ډېر خوند ځکه راکړ، چې یو پښتون هم دې حد ته ځان رسولی، چې د اماراتو په بانک کې کار کوي. له بانک نه د راوتو پر مهال تاج ولي وکړ، چې ډوډۍ ته دفتر ته راشئ، دفتر ته ورغلو، شاوخوا په زرګونو سرپاټ سامان پروت و، سړي ته یې د تورخم بازار یاداوه، عصمت، خان، تاج ولي، دلاجان، عبدالحفیظ او دحاجي صیب پیرمحمد یو زوی په ګډه ډوډۍ وخوړه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ لږ شیبه وروسته تاج ولي وویل یون صیب ځئ، چې ځو د لمانځه وخت دی، ما ویل درځه، کله چې له سړکه پورې وتلو یو تور بینز موټر ودرېد، دحاجي صیب دین محمد کشری زوی (خلیل) له خپلو څو تنو نورو ملګرو چې دحاجي صیب عبدالحق مشر زوی (عبدلمجید) هم په کې و، راکښته شول، ټول ښه لوکس سمارت ځوانان وو، ما سره یې ستړي مه شي وکړل، نور نو تاج ولي سره وپښېدل، تاج ولي خبرې هغوی سره کولې او ماته یې هم کتلې، بالاخره تاج ولي راغی ماته یې وویل ځه چې ځو مانځه ته ناوخته کېږي، له سړکه پورې وتو، ما ویل دا د حاجي صیب دین محمد زوی نه و؟ تاج ولي وویل ولې نه کشری زوی یې دی، ما ویل څه یې ویل، ده ویل بیا یې چا سره جنګ کړی او ماته وایي راسره لاړ شه دا یې راته وویل چې یون صیب ته ونه وایې، ځکه هغه مې د پلار اندېوال دی، چې بیا ورته ونه وایي مسجد ته لاړو، ما اودس وکړ او بیا پر جمع ودرېدو، دهر ملک خلک په جومات کې و، په جومات کې ایرکنډیشنونه لګېدلي او د مسجد داخل هوا یې ښه کړې وه، مخکې تر دې چې مسجد ته داخل شو، تاج ولي وویل بوټان دې ځان سره واخله داخل کې ځای شته، خو ما راوانه خیستل، ماتصور وکړ، چې دلته دبوټانو غلا نه شته، زما داخیال دی هر کله چې په اسلامي ټولنه کې دمسجد ترمخه دبوټانو غلا ورکه شوه، هغه ټولنه د اصلاح پر لورې روانه ده او اصلاح شوې، په افغانستان کې په مسجد کې د بوټانو غلا له سوونو کلونو راهیسې روانه ده، په افغانستان کې داکثرو لمونځغاړو فکر د خدای د ذکر پر ځای خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوټانو ته وي، چې ترلمانځه وروسته به پر کوم برخلیک اخته کېږي؟ ښه مې په یاد دي د استاد رباني دحکومت پر وخت په داسې حال کې چې کابل هره ورځ د دواړو لوریو له خوا په سوونو څه چې په زرګونو توغندي خوړل، خو بیا هم چې کله ورځ نیمه وقفه وه او یا به توغندي لږ کم وو، نو استاد به د اسلامي دولت دقیام تمثیل کاوه، په همدې وخت کې یې یوه ورځ د ایران او بنګله دیش سفیران هم مېلمانه وو، دلمانځه د اداکولو لپاره د وزیر اکبرخان مسجد ته لاړل بوټان یې له معمول سره سم دمسجد دروازې مخې ته وایستل، کله چې له لمانځه څخه خلاص شول چې بېرته راوتل د بنګله دیش او د ایران د سفیر بوټونه چا غلا کړي و، ځکه چې دا لږ قیمتي او تر نورو ښکلي و، بیا یې ژر دواړو ته خپل غم وخوړ او دهغوی بوټان بیا ترننه پورې چا ونه لیدل.

نو ما هم دا تجربه کوله، چې دلته بوټان ورکېږي که نه؟ دبوټانو د ورکېدو داستان عام دی. نواب امیرزی د خوست ولایت د اتاقونو رئیس او په بېړنۍ لویه جرګه کې دخوست دخلکو وکیل و، دعجیب منطق خاوند دی.

هغه د افغانستان دجمهوري ریاست لپاره په انتخاباتو کې دکرزي صیب په ګټه کمپاین کاوه، په خوست کې که څه هم مطلق اکثریت دکرزي صیب پلویان وو، خو دملایانو له جملې څخه به یو نیم پر کرزي صیب انتقاد کاوه چې په دې تېرو دوه نیمو دریو کلونو کې یې څه وکړل، غل غدوی توپکسالار یو هم ورک نه شول، نو بیا چې انتخاب شي څه به وکړي؟ نواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیرزی یو ورځ ستېج ته وخوت او خپل کمپاین یې شروع کړ: عزیزانو! ملایان پر ما ډېر ګران دي، دوی واقعاً ددین ستنې او دپیغمبر صیب وارثان دي که ملا نه وي نکاح به څوک تړي او دجنازې مونځ به څوک اداکوي؟ دیني علما زموږ دسر سترګې او ډېر قدردان خلک دي، ددوی ځینې کله کله په خپلو خبرو کې وایي چې کرزي نو په دې تېرو درې کلونو کې څه وکړل؟ چې لا وروسته به یي وکړي، نه یې غل ورک کړ نه غدوی؟ اوس هم همغه غله دي هر ځای کې واکمن دي زه خو وایم چې دملا صاحبانو خبره دې په ګل بدله وي، خو زه دوی نه هم یو تپوس کوم څوارلس سوه کاله کېږي، چې ملا دمسجد پر ممبر واعظ او نصیحت کوي دوی تراوسه دمسجد دڅپلو غل ورک نه کړ، نو کرزی صیب به څنګه په دې څو کلونو کې دا غټ غټ غله ورک کړي، تراوسه پورې دمسجد فضا دڅپلیو دغلو له لاسه دلمانځه لپاره ارامه او مساعده نه ده، دغسې کرزي صیب ته هم وخت په کار دی چې دا غله ورک کړي دا دیوې ورځې کار نه دی.

مسجد کې لمونځ ډېر خوند وکړ، کله چې له مسجد نه راووتلو بوټان مو پرخپل ځای وو، چا نه وو وړي، نو هله ماته پته ولګېده، چې دلته دفقر مخه نیول شوې او لږ تر لږه دلمانځه لپاره ارامه فضا برابره شوې ده.

بېرته د تاج ولي د دفتر پر لوري لاړو، کله چې دفتر ته لاړو دحاجي صیب دین محمد زوی سره له خپلو ملګرو تاج ولي ته منتظر وو، یو پکې پاکستانی پنجابی عیسوي هم و، غاړه کې یې دصلیب علامت پروت و، ټولو ځانونه د سپورتمینانو په توګه ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، تاج ولي ورته وويل جنګ ونه کړئ، چې ټول به له اماراتو نه وباسي، تحصیل به هم درنه پاتې شي او په غضب به ککړ شئ، مور به هم ځان سره درپه در کړئ، ددې ځای قانون بدماشي نه مني، خو هغوی ډېر ټینګار کاوه چې مور سره لاړ شه، بیا تاج ولي ورته وويل، چې زه به پولیس ته تلیفون وکړم یو پولیس زما اشنا دی، خو دوی نه منل نه مور جنګ نه کوو هسې خپل ځان هغوی ته ښیو، تاج ولي ورسره لاړ نه شو، خو عبدالحفیظ ورسره لاړ، یو څو دقیقې وروسته عبدالحفیظ بېرته راغی پوښتنه مو ترې وکړه، چې څنګه چل و، هغه ویل هغه پنجابیان وو، وچ ډنګر سوي سکاره او په بدلعنت، کله چې یې مور ولیدو په زاریو یې شروع وکړه، چې مور خو هېڅکله جنګ نه کاوه، معافي غواړو مور هم ترې بېرته راغلو، مور ویل څه ښه شو چې جنګ ونه شو.

عبدالحفیظ وویل اوس اوزګار شوم، څه چې ځو، تاج ولي وویل چېرته ځو، مور ویل یوازې العین او ابو ظبی پاتې، که دواړه مو ونه شو کتلای، نو یو خو به وګورو، هغه ویل والله ډېر تکړه یاستئ په درې ورځو کې مو ټول مملکت وکوت، زه هم درسره تلم خو زه لږ مصروف یم، کله چې دتاج ولي له دفتره راوتلو، نو عبدالحفیظ خپل دوکان ته وکړ (ژوندون) په دوکان کې یې؟ هغه وویل، هو، جامې دې پاکې دي؟ هو! ځان تیار کړه، چې چېرته ځو، ژوندون له عبدالحفیظ سره په دوکان کې کار کوي ددوی خپلوان دی او له لغمان څخه دی، درې کاله کېږي اماراتو ته راغلی، عبدالحفیظ وویل احمدشاه به دوکان کې کېني مور دوکان ته راځو، ته ځان تیار کړه، ژوندون مو ځان سره پورته کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې مې ورته ووېل ژوندونه څنګه دی ژوندون دې؟ هغه ویل ښه دی بد نه دی، ما ویل پوښتنه مې ځکه درڅخه وکړه چې اکثره نومونه او تخلصونه په عمل کې هسې نه دي، بلکې سرچپه دي تخلص به یې ګړندی وي خپله به سست وي نوم به یې دانش وي خپله به بې علمه وي، تخلص به یې یون وي او خپله به ولاړ وي، په دا ډول تخلصونو باندې رفیع صاحب یوه لیکنه هم کړې، نو ځکه مې درڅخه پوښتنه وکړه چې په ژوندون کې دې ژوندون شته که نه؟ هغه ویل هو بد نه دی، ښه دی.

دشنبې ورځ دمارچ ۱۹ نېټه د افغانستان پر وخت دمازیګر (٦) بجې له شارجې څخه د العین پر لوري روان شو، موټر لویې لارې (های وی) ته شو.

هر شل دېرش متره بعد دسړک په حایله سیمه کې درنا ستنې لګېدلې، او دسړک دواړو لوریو ته یې رڼا ورکوله های وې (لویه لار) داسې وه، چې پر یوه وخت په کې څلور موټر یوه خوا او څلور بله خوا تللی شول، یانې د اسلام اباد غوندې جوړې شوې های وې په شان، خو ترهغې هم یو څه پراخه او لوکس.

دسړک په منځ حایله سیمه کې، چې درې څلور متره پلنوالی یې درلود او د سړک دواړو غاړو ته رنګارنګ بوټې، ګلان ونې کرل شوې وې، چې خرما بوټي په کې د معمول په شان تر بل هر هغه ډېر وو، دسړک دواړه لوري یې زرغون کړي وو او دسړک دواړو خواو ته چې کله کله لرې او نږدې کلي او ودانۍ راتلل نو شینوالی به هم ورسره مل و.

کله چې موږ له راس الخیمې څخه الفجرې ته تللو، نو په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو له تاج ولي څخه وپوښتل چې دلته اوبه په څو مترو کې وځي، هغه وویل: په دوه درې مترو کې، ما ویل چې په دومره لنډه فاصله کې اوبه وځي، نو دا خلک ولې کوهیان نه باسي او ولې په دې دښتو کې باغونه نه جوړوي؟ تاج ولي وویل: اوبه خو لنډې وځي، خو دا اوبه تروې دي دبحر اوبه مالګه لري او سختې تروې دي حتی کله چې په کې خلک لامبي پوټکی یې سوځوي، دبحر غاړو ته چې کله خلک ولامبي بیا ځانونه غوړوي تر هغه وروسته هملته تشنابونه دي په پاکو تصفیه شویو اوبو ځان وینځي، دا شنه بوټي او ونې چې اوس یې ګورې دا ټولې دنل په واسطه شنې دي، که نلونه نه وي دا څو ورځو کې وچېږي، دلته یې د اوبو نلونه تېر کړي بیا یې هرې ونې او بوټي ته جلا پلاستکي نل تېر کړی او هغه کې د هرې ونې لپاره د هغې په اندازه اوبه راځي، وګوره هغه د ونو بېخو ته چې د برق د لینونو په شان تور تور څه ښکاري دا ټول نلونه دي.

له شارجې نه د العین په ټوله (۱۵۰) کیلو متره لاره کې د سړک دواړه غاړو او حایلي سیمې کې همدا تور تور نلونه غځېدلي وو، دسړک دواړه لوري یې ان دشلو مترو په اندازه شنه کړي وو او هرې ونې یا بوټي ته به دې، چې کتل تربیخ یې د تور نل یو سر ښکاره کېده.

له شارجې نه تر العین پورې یوازې د رښا ستنې تر زرګونو اوښتې، چې یوه هم ویجاړه نه ښکارېده او یوه ونه هم بې نله نه معلومېده، ما چې کله د اوبو د نلونو دا حال وکوت بیا مې نو جلال اباد او کابل ښار را په یاد شو، څنګه ښه د اوبو سیستم لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سړی يې پرتله کړي، نو تر زرګونو ځله هم زيات تفاوت دی، کابل او جلال اباد کې لا اوبه تصفيې ته ضرورت نه لري که ددې په شان يې اوبه مالګينې وای نو څه حال به وو؟

عجيبه يو حالت دلته و، نو ته تصفيه کړې اوبه رسېږي، خو هلته انسانانو ته عادي نا تصفيه کړې اوبه نه رسېږي. پر لاره دسړک په حايله سيمه او ځينو ځايو کې په دواړو خواو کې په خاصو ځايونو کې کمرې لګېدلې وې، چې د موټر سرعت يې کنترولاوه، موټر ته اجازه نه وه، چې په يو ساعت کې تر (۱۲۰-۱۲۵) کيلو مترو زيات مزل وکړي، هر کله چې به دې سرعت اوچت شو، کمرې به اوتومات دموټر عکس اخيست، داعکسونه دومره دقيق وي، چې دموټر نمبر او ان دموټر وان عکس او د سورلۍ عکسونه هم دقيقاً په کې معلومېږي بيا نو دا عکسونه د ترافيکو دفتر ته ځي او هغو په متخلف موټر پسې جريمه رالېږي، چې تر يو عکس تر دوو سوو درهمو کمه نه وي.

عبدالحفيظ وويل چې داکمرې ډېرې په ګټه کې روانې دي، هم د موټر سرعت کموي او هم ګټه کوي، ځکه چې په يوه عکس د دوی ډېر کم لګښت راځي، عبدالحفيظ ته دځينو کمرو د ايښودلو ځای معلوم و، نو به يې سرعت زيات کړ، چې هلته به ورسېده سرعت به يې (۱۲۰) ته راکم کړ، خو بيا هم دوه ځله دده عکس واخيستل شو، اول کې خو عبدالحفيظ وويل ورک که ورو ورو به ځو چې جريمه نه شو هغه پيسې چې په جريمه کې ورکوو، هغه به بل څه پرې واخلو، څه زموږ عجله خو نه شته، ما ويل: زموږ هدف دځايونو ليدل دي څومره چې ورو تللی شې لاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحفیظ لا دا هم وویل چې ځینې کمرې دشاله خـوا عکـس اخلي، ځکه اکثره بلدي موټروانـانو تـه د کمـرې ځایونـه معلـوم دي، ترهغې به چې تېر شول نو سرعت به یې بېرته زیات کړ نو بیا یې داسې کمرې ورته ورولګولې چې کله موټر تېر شي او سـرعت یې زیات وي عکس یې اخلي، ما ویل چې داسې ده نو بیـا خـو هېڅ چل ورسره نه کېږي ښه ده چې د قانون مطـابق ورسـره لاړ شې. دې وخت کې عبدالحفیظ خپل تلیفون راواخیست، ویل یـو ښه وخت دی چې ساپي صیب سره خبرې وکړو، استرالیا تـه یـې تلیفون وکړ، استاد ساپی له خپلې کورنۍ سره لرې یو چېرته د یـو افغان فاتحې ته روان و، مېرمن یې وویل، هغه اوس موټر ته ناست دی او تلیفون کې خبرې نه شي کولای، لږ وروسته تلیفون وکړئ، عبدالحفیظ ورته وویل، چې استاد اسمعیل یـون راسـره دی هغـه غواړي خبرې ورسره وکړي، هغې وویل نیم ساعت وروسته که بیـا تلیفون وکړئ موږ به ځای تـه رسـېدلي یـو، نـیم سـاعت وروسـته عبدالحفیظ بیا تلیفون وکړ، استاد ساپی د استاد شاپور احمدزي د ورور په فاتحه کې ناست و، استاد شاه پور دکابل پوهنتـون اسـتاد و، ماهم ورسره پېژندل، استاد ساپي سره تـر روغبـړ وروسـته هغـه وویل، دغه دی تلیفون استاد شاپور ته ورکـوم، دتلیفـون لـه لارې یې فاتحه واخله او تسلیت ورته ووایه، استاد شاه پور احمدزي تـه مې دتلیفون له لارې د ورور دعا وکړه او تسلیت مـې ورتـه ووایـه، استاد شاه پور ډېر خوشاله شو او ویې ویل پر موږ ټولو ډېـر ګـران یې هر وخت دې په مجلسو کې یادوو او ټول وایو، چې هم دا یو سړی دی، چې ځان یې دې حالاتو ته ټینګ کړی دی، موږ ته که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څه خدمت وي امر وکړئ، ما ویل، نه استاد ډېره مننه دعاګانې کوم، خدای دې مرحوم ته جنتونه ورکړي، که کابل، ننګرهار او مجموعاً افغانستان کې څه خدمت وي، پر موږ امر کولای شئ ما ویل اوس درڅخه خدای پامانې اخلم، ځکه چې تاسو ته به فاتحه کې خلک ناست وي، هغه ویل ډېره مننه ټولو دوستانو هېوادمل صیب او نورو ته مې سلامونه ورسوه، تلیفون بېرته استاد ساپي واخیست هغه ویل ښه دا وایه چې دوبۍ ته د څه لپاره راغلی یې؟ ما ویل وېزه مې لرله وخت یې تېرېده، ما ویل څه دوستان به هم وګورم او سیاحت به هم وکړم، هغه ویل ښه ما ویل، چې کوم رسمي سیاسي سفر دی، ځکه چې ته خو په دې تور او سپین کې ډېرې ګوتې وهې ما ویل، چې هغوی رالېږلی یې، ما ویل نه استاده شخصي سفر دی، استاد ساپي ویل ګوره موږ دې مرکې اورو او افتخار دربانديې کوو، خو ګوره چې دا خلک دې رانه ژوبل نه کړي، دا ډېر کچه خلک دي، د استاد ساپي مقصد هم لکه د استاد زریني په شان شمال ټلواله و. ما ویل نه اوس یې دومره وخت پاتې نه دی کمزوري کېږي، انشاء الله ورځ په ورځ، استاد زما دټول ژوندانه او ماشومانو پوښتنه وکړه، دخېر او خیریت ډاډ مې ورکړ، دغه راز استاد ته مې ویل، که افغانستان ته راځې، زه به هېوادمل صیب سره خبرې وکړم، چې د دولت له لارې رسمي راشې، هغه ویل بیا به په دې باب فکر وکړو، استاد وویل ښنګه دې عبدالحفیظ دې ګرځوي که نه؟ ما ویل هو ګرځوي مې ده وویل که نه وي، چې غوږونه یې پرې تاو کړم، ما ویل ټوله ورځ راسره همدی ګرځي، ما استاد سره خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاماني وکړه او تليفون مې عبدالحفيظ ته وکړ، هغه تر لنډو خبرو وروسته خدای پاماني وکړه.

خپل مزل ته مو دوام ورکړ، په لاره کې عبدالحفيظ دلارې يو دوکان څخه چې (مسترحه) څه پرې ليکل شوي وو، خوراک لپاره چپس او پيپسي راواخيستل، هر څو کيلو متره وروسته يو (مسترحه) وه، چې دعمومي سړک پر سر به يې لوحه لګېدلې وه او (۵۰۰) متره مزل به چې دې وکړ، نو بيا به دسړک ترڅنګ يو سړک ورڅخه بېل شوی او هلته به ښه پوره لوی دوکان و او دضرورت وړ ټول شيان به په کې پيدا کېدل، ماښام د العين ښار مرکز ته ورننږدې شوو، عبدالحفيظ ديو لوی مسجد ترڅنګ موټر پارک کړ، ژوندون او عبدالحفيظ د اودسونو ځای ته لاړل او زه مسجد ته ورداخل شوم، جمع ولاړه وه، يو رکعت راڅخه تېر شوی و کله چې مو لمونځ خلاص کړ ،نو عبدالحفيظ او ژوندون هم مسجد ته رانٔنوتل هغوی پر لمانځه ودرېدل او زه دمسجد په ننداره شوم، ښه لوی مسجد و، دکابل تر پلخشتي مسجد نه لوی او دننګرهار د اډې صيب له نوي جوړ شوی مسجد سره به برابر و نږدې اته نهه زره لمونځاړي په کې ځايدلای شول، ښه لويه برنډه او د مسجد مخې ته يې دموټر ښه لوی او منظم پارکنګ درلود، ترڅنګ يې دلوبو يو سټډيوم هم و، چې دبرېښنا په دنګو دنګو ستنو يې د سټډيوم ټوله خواوشا رڼا کړې وه، دموټرو پارکنګ کې ښې ډېرې ځوانې خرما ونې ولاړې وې، ټول پارکنګ ښه صفا و هغه د چا خبره چې مږی دې په کې تولې کړې وای، نه سپېره کېدله، مسجد که څه هم ښه لوی و، خو دا وخت په کې ايله ټول (۱۵-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰) کسه په جمع ولاړ وو، کله چې عبدالحفيظ او ژوندون له لمانځه راخلاص شول، ما ويل، څنګه چل دی، دومره لوی مسجد او دومره کم خلک، داسې ښکلی جومات، چې په افغانستان يا پاکستان کې وای دلمونځ غاړو به په کې ځای نه و، څنګه چل دی دا خلک دلمانځه شوق نه لري که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه داسې نه ده په العين کې شريعت نافذ دی او خلک يې ډېر لمونځ ګوزار دي اصلاً دا مسجد چې دی دلارې پر سر او خاصتاً ددغه ستوډيوم لپاره جوړ شوی دی، کله چې دلته کومه لوبه يا مسابقه وي، نو بيا په دې مسجد کې ډېر بيروبار وي. په لاره کې چې موږ څومره د العين خواته نږدې کېدلو، نو شينوالی زياتېده، خپله د العين ښار زياتې برخې شنې وې، له لرې مو د العين دخليفه، د شيخ زايد، شيخ خليفه کور هم وليد، چې ګڼو ونو او رڼاګانو پوښلی و، له بهره چې دومره ښکلی و، نو دننه به څه حال و!!.

عبدالحفيظ وويل العين کې تر څلورو پوړو لوړ تعميرونه نه شته، کله چې موږ له شارجې نه اجمان، راس الخيمې او الفجرې ته تلو، نو هر هر ځای مو د شيخ زايد بن سلطان پر لويو او وړو تصويرونو سترګې لګېدلې، چې اکثره په څلور لارو، هوټلونو او د تجمع په مرکزونو کې په ډېر اساسي او ښکلي شکل جوړ شوي او لګېدلي وو، شيخ زايد بن سلطان همدا څو مياشتې دمخه د (۷۴) کالو په عمر وفات شو او د جنازې په مراسمو کې يې د افغانستان د ولسمشر حامدکرزي په ګډون د نړۍ ګڼو مشرانو په تېره بيا د اسلامي هېوادونو مشرانو برخه اخيستې وه، عبدالحفيظ وويل ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري د دولت له خوا پر لوړ پوړو تعمیرونو بندیز دی، ما ویل کېدی شي داکار یې دښار د پراخوالي په نیت کړی وي.

په لاره کې ماته عبدالحفیظ وویل چې په العین کې د سیل ځایونه ډېر زیات دي، خو (جبل خفیت) دلته ډېر مشهور ځای دی دا یو لوی جګ غر دی، چې د اماراتو شیخ ورته په ډېر زیات لګښت سړک ور پورته کړی او هلته یې یو لوی تخت جوړ کړی دی، دغه راز د اماراتو شیخ د خپل ځان لپاره دغره په منځ کې یو ډېر خصوصي کور هم جوړ کړی، چې ان خپلې مېرمنې ورته هم نه راولي دا دده د ساعت تېرۍ ځای دی او کله چې یې زړه وغواړي دلته (ویرجن) (باکرې) پېغلې له خارج څخه په الوتکه کې راوړي، کله چې تلو بیا به دا ځای هم ووینو او هلته نور هوټلونه هم شته.

دالعین مرکز ته ورسېدو، عبدالحفیظ له خپل یو ملګري څخه چې پښتون و او دا شل پنځه ویشت کاله په العین کې اوسېده د تلیفون له لارې پوښتنه وکړه، هغه ویل زه به هم درسره تللی وم، خو زه اوس په ډیوټۍ یم، عبدالحفیظ هم په تلیفون خبرې کولې او هم یې دلارې پر سر لارښوونو ته کتل، عبدالحفیظ غوندې یو تکړه بلدي شخص چې هم دلته ښه بلد و، هم په ژبه پوهېده او هم یې ترافیکي لیسنس اماراتو کې اخیستی و، بل شخص ته په دومره ګڼ ښار کې هغه هم د شپې له خوا دلارې پیداکول څه اسان کار نه و، سره له دې چې هلته شپه او ورځ یو شان ښکارېده خو بیا هم شپه شپه وي او ورځ ورځ، له څو ګڼو سختو لارو څلور لارو، درې لارو او دوه لارو تېر شو او ځان مو د جبل خفیت دغره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري ته برابر کړ، ما عبدالحفيظ ته وويل دلته څه ټکس مکس اخلي او څه ممانعت شته او که نه؟ هغه ويل دلته داخبرې نه شته، نه پوليس شته او نه دا ټکټونه، دغره بېخ ته ورسېدو، دسړک دواړه غاړې په ګروپونو رڼا شوې وې، عبدالحفيظ وويل لاره له دې ځايه بېلېږي، ښه لوی او پراخه سړک چې د دوه موټرو دتګ راتګ لپاره په کې خطونه اچول شوي وو، خو دهر خط ترڅنګ دومره نور سړک هم و چې يو بل موټر په کې ودرېدلی وای، يانې داچې څلور موټره پر يو وخت په کې چلېدلای شول، يانې دسړک ټول متن به د (۱۲) مترو په شاوخوا کې و، خو په تېز رفتار کې يوازې دوه موټرو ته چې ليکې ورته شخصي شوې وې اجازه وه.

هغه نورې برخې اکثره دموټرو خرابېدو په حالت کې دپارکنګ او ودرېدو لپاره وې. ټول سړک مخ پر ځوږ و او مارپېچ بڼه يې درلوده، لکه دملکنډ دسړک په شان همداسې مخ پورته به روان وې، ډېر مزل مو ووهه، هغه ځای ته ورسېدو، چې داماراتو امير په کې ځانګړی کور جوړ کړی و، عبدالحفيظ راته وويل دغه ځای دی ما چې درته ويل، دسړک ښي لاس ته دغره په منځ کې دکور ځينې برخې ښکارېدې، چې دځانګړي ښکلا استازي يې کوله، په لږې مسافې سره ترې چپ لاس ته دغره پر سر يو هوټل و، چې دا هم دمعتبرينو لپاره و، ما عبدالحفيظ ته وويل دا خلک ملامت نه دي، دومره پيسې چې هندو سره هم وي عياش کېږي، پاتې خو لا عربو سره. څو کيلو متره مزل مو نور هم وکړ چې دغره اخري حد يانې تخت ته ورسېدو په لاره کې ماته عبدالحفيظ ويل، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ او تاسې غره ته راوختلو، نو هلته ښې لاس ته يوه بله لاره ده، هلته دغره له منځه يوه ژرنده اوبه راوځي او دومره ګرمې دي، چې سړى په کې ودرېږي پښې يې سوځي، عربان دې چينې ته دمتبرکې چينې په سترګه ګوري، اوړى او ژمى ددې چينې اوبه ګرمې او جاري وي هېڅ کمى په کې نه راځي، ماخپله دې اوبو کې لامبلي لږ شان تروې دي، خو دبحر د اوبو په شان تروې نه دي، کمې تروې دي، بيا به هلته هم لاړ شو، ما ويل ټيک ده.

کله چې دغره تخت ته وختلو ربښتيا هم ښه دسيل ځاى و، ټول العين ترې ښکارېده، العين او عمان سره نږدې پراته دي له دې، ځايه دعمان مرکز(مسقط) هم له ورايه ښکارېده، چې ګڼو او منظمو رڼاګانو ښار ته يوه عجيبه منظره ورکړې وه سړى چې کله نه وي راغلى، نو داسې فکر نه شي کولاى چې په اسلامي نړۍ کې دې هم د رڼاګانو دومره ښکلي ښارونه وي. دغره پر سر تخت د (۷۰) مترو مربع په شاوخوا کې مساحت درلود يانې تقريباً د کابل دحضوري چمن نيمايي به و، دموټرو د پارکنګ لپاره يې منظم ځايونه په نښه کړي وو، دتخت متن په داسې خښتو يا ډبرو پوښل شوى و، چې منظمو ليکو يې يوه برخه له بلې جلا کوله دتخت ګرد چاپېره دسړي قد په اندازه د اوسپنى يوه کټاره راتاوه شوې وه او دوه درې متره لرې ترې لاندې ژور ګړنګونه معلومېدل، عبدالحفيظ وويل چې داکټاره مخکې نه وه، خوکله چې دلته يو ماشوم له ګړنګه ولوېده نو بيا د العين شيخ امر وکړ، چې کټارې ترې راتاوکړئ، ځکه دلته دسيل لپاره زياتې کورنۍ هم راځي، چې ماشومان هم ورسره وي، ما ويل والله د العين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالي خو ښه ده، د کټارې پیسې خو لري ماته په جلال اباد کې یو فلز کار وویل، چې د جلال اباد ښاروالۍ د یوه پارک د محافظت لپاره د (۵۰) مترو کټارۍ فرمایش راکړ، شل متره مې جوړه کړه او لا لګولې مې نه وه، چې ښاروال ځواب راولېږه، نورې کټارۍ مه جوړوه، چې پیسې خلاصې شوې، دې وخت کې عبدالحفیظ او ژوندون ښه په کړس کړس وخندل، عبدالحفیظ وویل استاده دې خلکو سره دومره پیسې دي، چې حیران دي په څه یې مصرف کړي.

عبدالحفیظ زیاته کړه، استاده العین کې ډېر زیات پښتانه اوسېږي، وزیر، مسید، اپریدي، پکتیاوال خوستیان او نور کله چې اختر شي تر لمانځه وروسته همدلته هغه غټ غټ ځونډې داره ډولونه راوړي او په دې تخت کې اتڼ کوي او عالم د خدای پرې راټول وي، داټوله سیمه خوځوي. یو څو شېبې هلته ودرېدو، عبدالحفیظ ته مې وویل، چې یوه کمره والا به پیدا نه شي چې عکس واخلو، هغه وویل ته صبر وکړه، چې هغه کانتین ته لاړ شم وګورم چې شته که نه؟ دلته هغه کمرې هم کله وي چې یوځل استعمالېږي او بس. کانتین د تخت په برنۍ برخه کې دغره دڅوکې تر څنګ و، کله چې یې پوښتنه وکړه، کمره نه وه، د تخت په کونجونو کې ګرځند کنارابونه هم ودرول شوي وي، چې مسافرو دضرورت پر وخت ترې ګټه پورته کولای شوه، څو شېبې دلته وګرځېدو او نور مې عبدالحفیظ ته ویل ځوبه په خیر له هغه ځایه مو حرکت وکړ د چینې پر لوري. عبدالحفیظ ته مې د تخت پر سر وویل: څو کیلو متر دی؟ قید یې کړه، چې د غره تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېخ پورې څومره لاره ده؟ هغه کيلومتر قيد کړ، کله چې دغره ښېخ ته راورسېدو، نو عبدالحفيظ کيلومتر چک کړ ويې ويل (۷) ميله ، دغره تخت ته ختل ټول مخ پر لوړه و خو په نامستقيم ډول لوړه، حتی ډېر نوي او قوي موټر هم په لاره کې پاتې کېږي او يو څنګ ته ولاړ وي.

له هغه ځايه دچينې پر لوري وخوځېدو، دغره له ښېخه به مو تر (۱۵-۲۰) کيلومتره مزل کړی وي، يو ځای کې د غره له سره لکه دماهيپر دبر سر داوبو په شان اوبه راتوېږي، ما عبدالحفيظ ته وويل دا څه دي؟ ده ويل دا همغه چينه ده، چې فکر کوم دوی يې اوبه دې حد ته رسولي. خو چينه خپله لرې ده. دغرونو منځ ته لاړو ډېر لوړ دنګ غرونه نه وو عادي غرونه وو ټول غرونه په ځراغونو روښانه وو، ګورو چې دغرونو لمنې شنو کبلو نيولې، ما عبدالحفيظ ته وويل دا کبلې نه دي هغه وويل: ولې نه، دوی اوس غواړي داغرونه او دغرو لمنې ټولې شنې کړي دلته يې دتفريح لپاره ډېر لوکس ځايونه، حوزونه، فوارې او هوټل جوړ کړي دي. لږ چې نور وړاندې لاړو په اصطلاح د څو غرونو منځ دی نسبتاً يو (۱۵-۲۰) جريبه اواره ځمکه هم شته خو نورې وړې وړې غونډۍ دي، دټولو پر سر ځراغونه لګېدلي، داسې نلونه يې تېر کړي چې څو ثانيې بعد پر جلګې باندې اوبه پاشي او چې کله ورننږدې شو، نو دغرو لمنو ته هغه چې خاوره يې دبوټي د راشنه کولو وس لري، لکه دلاس دګوتو په شان تور پلاستيکي نلونه غځولي البته دغر پر سر دلويو لويو نلونو او د اوبو د ډېکيو څرک هم لګېده، چې کېدی شي له همغو څخه راجلا شوي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل کېدل، مين مين سوري په کې وو او کله چې به يې اوبه پرې راخوشې کړې نو له دې سوريو څخه به دباران دڅاڅکو په شان اوبه هرې خواته غورځېدلې، دلته هر رنګ واړه بوټي او ګلان هم وو چې ټولو ته نلونه راتېر وو. عبدالحفيظ وويل چې دې ټولو بوټو ته تصفيه کړې اوبه راځي چې دمالګې څرک په کې نه وي، لږه شيبه وروسته عبدالحفيظ خپل بوټان او جرابې وايستل او په يوه لښتي کې چې دواړه غاړې يې پخې شوې وې او نږدې يوه ژرنده اوبه په کې روانې وې ودرېد، ما او ژوندون ته يې غږ کړ استاده راځئ، هغه چينه داده، راشه وګورئ چې څومره ګرمه ده، سړی په کې نه شي ودرېدلای، موږ هم ورکښته شو، رښتيا هم ډېرې ګرمې اوبه وې، دسړي پښې يې سوځولې، خو تر لږ طاقت وروسته سړی ورسره عادي کېده بيا تودې نه لګېدې، ما لږ اوبه خولې ته کړې لږ تروې وې عبدالحفيظ ته مو ويل تروې دي، لږ تروې دي خو دبحر په شان نه، ما ويل داخو لښتی دی، خپله چينه چېرته ده چې اوبه ورڅخه راوځي؟ هغه ويل هغه بره دغرو ترمنځ ده، پلان داسې دی، چې داغرونه به ټول شنه کوي، شيخ زايد بن سلطان النهيان د اماراتو امير ما همدلته ليدلی و، موږ تصادفاً سيل ته راغلي وو او موږ چې کله ورغلو نوره نو بيا لاره بنده شوې وه او خلک يې نه پرېښودل، هغه همدلته ګرځېده، چې موږ وليد، هغه دتفريح داځای شروع کړی و او اوس يې زوی تعقيبوي ما ويل ددې چينې له اوبو څخه دبوټو په شنه کولو کې ګټه نه اخلي که څنګه دا خو هم ډېرې اوبه دي، عبدالحفيظ وويل نه دا دوی ته د مقدسو اوبو حيثيت لري، دبوټو او جلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خو هغه دغره پر سر ګوره دوی له کومه کومه ځایه په لکونو ډالرو اوبه راتېرې کړي، تصفیه کړي اوبه دي لـه هغـو ښخـه کـار اخلي، هغه وړاندې تعمیر ګورې؟ یو سل متره وړاندې یو تعمیر و منځ کې یې ګڼې ونې ولاړې وې، ده ویل: دا چینه یې هغه ځای ته سیخه کړې، هلته یې یو حوض په کې جوړ کړی خـو یـوازې دښځو لپاره دی او نارینه و ته په کې حق نه شته. دعربو ښځې دلته راځي دې غونډیو کې شپې هم تېروي سیل هم کوي او بیا ددې چینې د اوبو په حوض کې لامبي.

ددې ساحې شاوخوا کې ګڼ شمېر تعمیرونه جوړ شـوي وو، هـر ځای وړې وړې کېږدۍ هم ولاړې وې ما عبدالحفیظ تـه وویـل چې دا خېمې دخه لپاره دي، ده ویل دلته چې خلک دتفریح لپاره راشي فامیلي وي او که غیر فامیلي، دشپې دا کېږدۍ پـه کرایه نیسي او شپه په کې تېروي، په خیمه کې ژوند عربو تـه ډېـر خوند ورکوي او ددوی تېر ژوند ورته ور په یادوي.

رښتیا هم چې مو وکتل څو فامیله وو، چې موټر یې تـر خیمـو لـږ لـرې ودرولي وو او ماشـومان یـې دخېمـې مخـې تـه ولاړ وو، لـږ وړاندې یوجګه مصنوعي غونډۍ وه، چې خاورې یې هم لـه بـل ځای نه ورته راوړې وې، شاوخوا یې ټوله شنه وه او منځ کې یـې د اوبـو یـوه لویـه فـواره لګېـدلې وه. لـه دې ځایـه ډېرځایونـه ښکارېدل، دغرونو او غونډیو ډډې ټولې شـنې معلومېـدلې، درنـا څراغونه یې دغونډو سینو ته داسې مخامخ برابـر کـړي وو، چـې جلګه په کې دشپې له خوا هم شنه معلومېدله او سړي فکر کـاوه، چې رڼا ورځ ده، ما عبدالحفیظ ته وویل: زما داټکـل لـه مخـې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تار جلګه دوی ته په څو ډالـره تمامېـږي او همدارنګـه ديـوې ونې کلنۍ لګښت ديو افغان تر کلني عايد څخه زيات برېښي، هغه ويل ښېشکه چې همداسې ده.

عبدالحفيظ وويل: استاده اوس، خو راغلي يو راځه چې ابوظبۍ ته هم لاړ شو، ځکه موږ کېدی شـي دوه ورځـې وروسـته سـويلي افريقا ته لاړ شو، بيا به داسې څوک نه وي چې تاسو وګرځوي، ما ويل که ستړی نه يې، نو ځو او که ستړی يې نو بېرته ځو شـارجې ته، ځکه ډريوري سخت کار دی سړی له حده بـاده باسـي، هغـه وويل نه ستړی نه يم، ددې ځای ډريـوري چـې اصـول دي زده وي نوره سخته نه ده، ما ويل ځئ چې ځو نو.

څومره لار به وي؟ ده وويل: له العين نه يوه لويه لاره ابـو ظبـۍ ته تللې چې نږدې (۱۵۰) کيلـومتره کېـږي، خـو ښـه لاره ده، لـه العين نه د ابو ظبۍ پر لوري چې د اماراتو مرکز دی، روان شو، پر لاره تر يوې معمولي تېروتنې وروسته عمومي لارې ته برابر شو....

لکه څنګه چـې دمخـه مـو ويـل: العـين دشـارجې، ام القـوين، الفجرې په تناسب ډېر شين و، دغسې دالعـين او ابوظبـۍ تـرمنځ هاي وی (لويه لاره) نا اټکلـه ښکلـې وه، دسـړک دواړه غـاړې او دمنځ حايله برخه په ونو پوښل شوې وه، دشارجې او العين ترمنځ له لويې لارې سره يې تفاوت دا و، چې دهغه سړک ونـې او بـوټي ښکاره کېدل، چې نوي کرل شوي او ساحه يې هم محـدوده وه، شاوخوا يې باغونه نه و، خـو د العـين او ابوظبـۍ تـرمنځ د سـړک شاوخوا ګڼې ونې او بوټي وو او پاخـه بـوټي او ونـې معلومېـدل. دغه راز دسړک دواړو غاړو ته بې شمېره باغونه وو، چې خرما ونـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې تر هر څه زیاتې وې، تقریباً هر (۱۰) کیلو متره بعد یــوه لاره سړک مزرع(باغ) ته بېله شوې وه او پــرې لیکلــي و چــې دبــاغ یــا مزرع لاره ده، عرب باغ ته (مزرع) وايي ان تر ابوظبی پورې چې نــږدې (۱۴۰) کیلــومتره لاره ده، همــدې حالــت دوام پیــداکړ، عبدالحفیظ وویل چې د اماراتو ډېره اباده او شنه سیمه همدا ده چې بې شمېره باغونه په کې دي، سربېره پر دې دمیــوو د تصــفیه کولو ډېرې زیاتې فابریکې هم همدلته دي او دخرما وو ډېر زیات باغونه همدلته دي، خرما همدلته پاکېږي، دهمــدې فــابریکو پــه واسطه تصفیه کېږي او په کارتونو کې اچــول کېــږي، ددې ځــای پرباغونو سربېره له نورو هېوادونو څخه و چې میوې راځــي، هغــه هم دلته په فابریکو کې صــفاکېږي او تــازه میــوو څخــه ډول ډول مرباګانې او نورشیان جوړوي.

له العین څخه بیا تر ابو ظبی پورې دسړک په حایلــه برخــه کــې چې په ستنو کې کوم لوی لوی څراغونه نصب وو او دسړک دواړو لوریو ته، چې هره خلا کې پر یوه وخت تقریباً څلور موټرو حرکت کولای شو، رڼــا ورکولــه، دتېولــو شــمېر لسګونو زرو تــه رســېده او همدارنګه دښي او چپ لاس سړکونو دواړو غاړو ته نور په لسګونو زره فرعي او واړه ګروپونه بل وو، زه ډېر زیات متوجه شــوم، چــې کوم داسې ګروپ وګورم چې دنورو ترمنځ ویجاړ یا خــراب وي او رڼا نه کوي خو تر ډېر تعقیب پورې ما پیدا نه کړای شو.

ماسختن لس بجې به وې، چې عبدالحفیظ ښي لاس د تېلــو یــو ټانک ته موټر ودروه، ویل یې تېل به هم واچوو او ډوډی بــه هــم وخورو، دتېلو دا سټیشــن او ســوپر مــارکیټ د (ادنــوک) پــه نامــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادېده او ډېر ښکلي او لوکس جوړ شوی و. ادنوک یوه ډېره پانګوره او پرمختللې کمپنۍ ده چې په ټول اماراتو کې یې په یوه شکل او یوه ډیزاین پمپ ستیشنونه او ترڅنګ سوپر مارکیټونه جوړ کړي دي. په سوپر مارکیټ کې لوکس هوټل او د انټرنیټ سهولت وي او د ضرورت وړ ټول شیان په ثابت نرخ په کې پیداکېږي، د ډوډۍ فرمایش مو ورکړ، همبرګر چې دچرګ له غوښې نه په کې کار اخیستل شوی، یو ګیلاس پیپسي او چپس یې راوړل، تر څو چې ډوډۍ تیارېده ما عبدالحفیظ ته وویل تلیفون دې راکړه چې حاجي صیب ظاهر ته زنګ ووهم، حاجي صیب ظاهر سره مې تلیفون کې خبرې وکړې ما ویل د العین نه اوس ابو ظبۍ ته ځو، عبدالحفیظ او تاج ولي جنوبي افریقا ته ځي، زه هم درځم، که پرواز مې له دوبۍ څخه وي نو مجبور یم، چې شپه نیمه هلته وکړم، حاجي صیب وویل زه تاج ولي ته تلیفون کوم چې تاسو ته ټکټ بوک کړي او هم درته په دوبۍ کې په یوه هوټل کې ځای ونیسي تر څو چې دې پرواز وي هملته اوسه، حاجي صیب ویل کله چې دوبۍ ته راغلې، کورته او ملګرو ته به دې هم همدلته سودا وکړې، زه به تاج ولي ته ووایم چې تاسو ته اته سوه ډالره د سودا لپاره درکړي، ما ویل نه دسودا پیسې راسره شته که زه همداسې روان یم، نو پیسي مې کفایت کوي، فقط خبره دا وه چې ما له اخوا یو طرفه ټکټ اخیستی دټکټ اخیستل ماته ځکه سخت دي، چې نابلد یم او دغه راز د هوټل ریزرف، هغه ویل هغه نه بېغمه اوسه دا کار به وشي. تر ډوډۍ وروسته عبدالحفیظ وویل چې ته ودرېږه چې عبیدالرحمن سیلاب ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړم، هغه سره هم خبرې وکړه اکثره وخت دې یادوي، عبیدالرحمن سیلاب دلغمان دپخواني مستوفي عبدالرحمن ساپي زوی او د پلوشې ساپۍ ورور دی، دکابل په خدایداد لېسه کې زه او سیلاب یو کال همصنفیان وو، سیلاب دعبدالحفیظ دترور زوی او اخښی هم دی، دعبدالحفیظ خور (صفا) سیلاب ته ناسته ده، صفا دکابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي، پښتو څانګه کې مورِ سره همدوره او د ملوک رغون دې ټولګیواله وه، ښه تکړه پښتنه او دجرئت خاونده وه.

سیلاب بیا پیلوټ شو او د ډاکترنجیب دنظام تر سقوط وروسته په ډېره سختۍ او زړه چاودۍ ناروې ته لاړ او څو کاله بعد یې خپل مېرمن(صفا) دوه زامن او یو لور یانې ټول فامیل هم بوته، عبیدالرحمن سیلاب د ډېر ساده زړه خاوند او ډېر صادقه انسان و، کله چې عبدالحفیظ په تلیفون کې ورته زما وویل ډېر زیات خوشاله شو او ویل لږ صبر وکړه، زه خپله درته تلیفون کوم، له اخوایې تلیفون وکړ او ډېر زیات خوشاله شو، چې پس له کلونو درسره خبرې کوم، له راډیو ګانو دې اواز اورم په همغه مو تسلي کېږي، که رښتیا درته ووایم دلته ډېر زیات خفه شوی یم، خپل وطن مې ډېر یادېږي، دلته مورِ داسې کارونه کوو، چې که افغانستان کې یې چاته ووایې درپورې وبه خاندي، ډېر زیات خوشاله شوم، چې اواز مې دې واورېده دغه دی صفا هم غواړي خبرې درسره وکړي، صفا خور تر روغبړ وروسته زما دمېرمن(ارین) تپوس وکړ او دماشومانو احوال یې واخیست وې ویل د ارین د تلیفون نمبر او ایمیل ادرس راکړه، چې زه ورته بیا تلیفون کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتليفون نمبر مو ورکړ او خدای پاماني مو وکړه، بيا يي خپل ورور عبدالحفيظ او دماما زوی ژوندون سره هم خبرې وکړې، او په دې کې موږ دلارې ډېره فاصله هم لنډه کړې وه.

په لاره کې مو څو ځله کوښښ وکړ چې په ابوظبی کې د افغانستان سفير فريد ذکريا ته هم تليفون وکړو او که چېرې هغه پرځای وي، چې ورسره وګورو. فريد ذکريا دلغمان دی، پښتون دی خو پښتو يې چندان زده نه ده. نور ښه دکار سړی دی په بېړنۍ لويه جرګه او د حاجي ظاهر په کور کې مې ليدلی، دحاجي ظاهر ښه نږدې ملګری دی او ماسره هم ښه پېژني ما ويل، چې اوس اماراتو ته راغلی يم، نو دهغه کتل هم ضروري دي، عبدالحفيظ ډېر زيات تليفونونه وکړل، خو تليفون ځواب ورنه کړ، بيا يې خپل يو انډيوال ته تليفون وکړ، چې د سفير بله نومره ترې واخلي او ياپې پته ولګوي خوهغه عبدالحفيظ ته وويل، چې سفير اوس افغانستان ته تللی دی.

نو دې سره دهغه دليدو تمه ښخي قطع شوه، خپل سفر ته مو دوام ورکړ، په لاره کې چې عبدالحفيظ دوه درې ځله له خپل عادي ټاکلي سرعت څخه ورواوښت، نو کمرو يې عکسونه واخيستل ما ويل دومره خلاف ورزي دې وکړه، چې دسفر تر لګښت څخه به د جريمې پيسې زياتې شي، عبدالحفيظ وويل کله کله دې کمرو کې هم مشکل وي، کله فلش ووهي، خو فلم په کې خلاص وي يا کله يې عکس سم نه وي اخيستی، خو په هر ترتيب موټروانان يې سخت کنترول کړي دي.

دشپې يوولس بجې به وې، چې د ابو ظبی ښار ته ورداخل شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار دومره ښکلی وو، دومره پاک او دنګ تعمیرونه په کې وو، چې تابه ویل یا په نیویارک او یا هم په هانک کانک کې ګرځم، یو تعمیر نه و چې لوړ و، په لسګونو وو او سوونو.. څو لوړ منزلو شیشې تعمیرونو ته، چې دې کتل هغه دچاخبره دسرې خولۍ ورته له سره غورځېدله، له حیرته به دې ورته خندا راغله، د څو تعمیرونو ښکلا چې ما وکتله ما عبدالحفیظ ته دهغه ساده کلیوال خبره وریاده کړه، چې کابل ښار ته راغلی و او چې سینما پامیر یې لیدلی و، نو له بېخ او سره یې شمېرلای و، څوارلس، څوارلس منزله یې پوره کړي وو، بیا یې نو ویلي وو چې یاره یولک افغانۍ به یې پرې لګولې وي، ما عبدالحفیظ ته وویل څنګه پر دې به یې هم یو لک افغانۍ لګولې وي او که کمې به لګېدلې وي، هغه سخت وخندل یو لک افغانۍ، هه یو لک افغانۍ، بیا مې ورته د یو بل افغاني کیسه وکړه، چې نوی پخوانی شوروي اتحاد لیننګراد ښار ته تللی و دلینګراد ښار یو زیات شمېر تعمیرونه څوارلس، پنځه لس شل (۲۱) یوویشت منزله دي، نو ده چې ورته کتلي وو، ویلي یې اوه اوه دلته څومره ډېر سینما پامیرونه دي، اوس نو ابوظبۍ هم ټول سینما پامیرونه دي، عبدالحفیظ او ژوندون سخت وخندل او ویې ویل استاده سخت مثالونه ورکوې.

ابو ظبۍ رښتیا هم ډېره ښکلې وه او ډېره رسېدلې او پاکه، د اماراتو دنورو ټولو ښارونو په پرتله یې ښکلا زیاته وه، سره له دې چې دوبۍ دتجارت له پلوه ډېره مشهوره ده او ورځ پر ورځ پراخېږي او ښکلې کېږي، خو ابو ظبۍ د اماراتو د مرکز په توګه لازیاته ښکلا او ځلا لري، ترافیکي سیستم، دښار لوی او واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټونه به ډېر ماډرن او منظم ډول جوړ شوي او دګرد څـرک هـم په کې نه شته دښار سړکونه دومره پاک او صفا دي لکه د غوا بچی چې غوا نوی څټلی وي، عبدالحفیظ وویل په ابو ظبۍ کې، چې هر څومره ګرځو ټول همدغه شی دی، چې ګورې یې خو ښه بـه وي، چې دښار مرکز ته یې لاړ شو او همدغه یو ځای وګورو دښـار منځ (کرنش) نومېږي. کله چې دې ځای ته رسېدو، نو دښـار پـه یوه څلور لارې کې مو د شیخ زاید بن السلطان النهیان یـو ډېـر ښکلی تصویر ولید، چې په خورا زیات لګښت جـوړ شـوی او لـوړ والی به یې اټکل ۱۰×٦ مترو کې و، ښـي لاس تـه پـر یـوې بلـې څلور لارې وګرځېدو، چې هلته هم د زاید بن السلطان عکـس و، چې شاوخوا یې ترې نور ځوانان چې شمېر به یې ۱۵-۱۸ تنـو تـه رسېده ولاړ وو، ما ویل دانور څوک دي؟ چې دشیخ زاید شاته ولاړ دي، هغه وویل دایې ټول زامن دي، ما ویل دا څه کوې دا خـو یې خوشال بابا نه هم اړولي، عبدالحفیظ وویل چې دې کې خـو یې ټول نه دي راغلي نور هم شته. مـا ویـل، چـې دومـره زامـن څوک ولري او دومـره پیسـي والله کـه د چـا پـلار تـرې پاچـاهي ونیسي.

لږ نور مزل چې مو وکړ، نو دبحر یوې ترانګې ته ورسېدو، چې د ښار منځ ته راننوتې او شاوخوا یې په سوونو لـوړ پـوړي تعمیرونـه ولاړ او په رڼاګانو پوښلي وو، دتعمیرونو رڼاګـانې او تصـویرونه پـه اوبو کې سرچپه معلومېږي او که تصویر یې له پورته واخیستل شي، نو د اوبو له منځه هم دښار راسته تصویرونه ترلاسـه کېـدی شـي، همدلته یې دتفریح او سیل لپاره ځای او دموټر پارکنګ هم جـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی او موټر ښه وړاندې ځای ته ور رسېدلی شي، تر اوبو لـړ پـه ځګه ارتفاع د پلي مزله لپاره سړک دی چې لاندې دبحر غاړه یې په غټو خښتو او ډبرو چې غالباً له بـل ځایـه راوړل شـوي، پوښـل شوې، دلته دناستې لپاره څوکی ایښودل شوي، پر اکثـرو څوکیـو نارینه او ښځې جوړه جوړه سره ناست وو، دې ځای ته اکثره هغه خلک راځي چې د راز او نیاز مشترکې شېبې ولري، همداسـې یـو حالت دلته روان و، څو شېبې مو دلته تېرې کـړې او نـور تـرې را روان شو لږ چې راغلو عبدالحفیظ وویـل، چـې استاده دا د ابـو ظبی ستې سنټر دی دا د اماراتو دهر امارت په مرکز کې یـو وي، چې هر څه په کې پیداکېږي، که څه سودا کوې چې ورکښته شو ما ویل نه سودا وروسته کوو، دا غیر له هغه نه هسې هـم ټـول پـه یوه نقشه دي، یو چې دې ولید لکه ټول چې دې ولیدل.

له هغـه ځایـه مـخ پـر شـارجې راروان شـو، دښـار دواړه غـاړې تعمیرونه مو له نظره تېر کړل، یو تربل ښکلی زیات شمېر شیشه یي تعمیرونه هم په کې وو، چې اوس نـوي پـه کابـل کـې هـم رواج شوي دي، له ښاره ووتـو او مـوټر وې تـه شـولو، دا لاره راسـاً لـه ابوظبی نه شارجې ته راغلې، چې دنـورو لویـو لارو پـه شـان ښـه پوره، کره او عصري لاره ده، شل دېرش کیلو متره مزل مو لانـه و کړی، چې عبدالحفیظ وویل استاده ښـي لاس تـه هغـه خـړبخن مسجد ګورې؟ ما ویل هو ګورم یـې ده ویـل دا هغـه مسجد دی چې شیخ زاید یې په خپله د جوړولو امر کړی و او وخت پر وخت به ورته راته، خو دامسجد لاتکمیل شوی نه و، چې دی وفات شـو اوس یې په همدې مسجد کې ښخ کړی دی، کـرزی صیب هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدلته جنازې ته راغلی و. له ابو ظبۍ نه تر شارجې پورې نږدې دوه نیم سوه کیلو متره لاره مو په زیاتو کم دوو ساعتونو کې ووهله او څه کم یوه بجه به وه، چې دشارجې یاسمین پلازا کې خپل پلاټ ته ستانه شو، عبدالحفیظ او ژوندون راڅخه رخصت واخیست او زه پلاټ ته پورته شوم.

عبدالحفیظ وویل سبا زه ۱۲-۱ بجې راځم بیا به لاړ شو دوبۍ ته، زه چې دیکشنبې ورځې سهار دمارچ (۲۰) له خوبه پاڅېدم، نو دیادښت کتابچه مې راواخیستله او دیونلیک پر لیکلو مې پیل وکړ، هغه یادښتونه چې مې د دوو ورځو او شپو په بهیر کې اخیستي وو له هغو څخه مې ګڼه پورته کړه او نږدې شل مخه یونلیک مې ولیکه، یوه بجه عبدالحفیظ راغی او دواړه دتاج ولي دفتر ته لاړو، عبدالحفیظ ماته په لاره کې وویل، چې سبا شپه ۳ بجې زما او د تاج ولي پرواز دی، نور نو موږ درڅخه ځو، ما ویل داسې پروګرام به جوړ کړو، چې زما هم دلته شپې زیاتې نه شي، نن شپه چې زه دوبۍ ته لاړ شم، سبا به سودا وکړم، نو بل سبا به زه هم لاړ شم، په دې وجه به زما کارونه هم خلاص شي، ده ویل ښځې درسته ده، زه ودی د تاج ولي دفتر ته لاړو، هلته مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، اماراتو کې خلک دغرمې ډوډۍ ډېره وروسته خوري، ځکه چې اکثره خلک ایله (۱۱) بجې له خوبه پاڅېږي.

د ډوډۍ پر وخت تاج ولي عبدالحفیظ ته وویل، چې ته یون صیب سره دوبۍ ته لاړ شه او په هوټل کې ورته اتاق ونیسه او دلاجان استاد به ورته دسبا نه بل سبا یانې د سه شنبې ورځې لپاره ټکټ جوړ کړي، زه او عبدالحفیظ د ددوبۍ پر لوري را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهي شو، ماښام به و، چې دوبۍ ته راغلو، لاره کې مو حبیب ته تلیفون وکړ، هغه وویل، اول دلته دفتر ته راشئ بیا هغه نه وروسته هوټل کې اتاق ونیسئ. موټر مو یو ځای کې پارکنګ کړ او د حبیب د شرکت پر لوري وخوځېدو، حبیب تجارتي شرکت خپله دحبیب په نامه دی او د دوبۍ ښار منځ کې په یو تعمیر کې چې لوحه یې له عمومي سړک څخه ښکاري موقعیت لري، دفتر په لومړي او دویم پوړ کې دی. دحبیب څنګ ته چې لاړو هغه ډېر مصروف و، خو موږ سره کېناست موږ ته یې ویل څه شی، چای، مېوه او که د میوې جوس؟ موږ ویلې هېڅ مو زړه ته نه کېږي، بیا یې دخپل دفتر یو چا باندې غږ وکړ دمېوې جوس راوړئ. هغه لاړ دمېوې جوس یې راوړ، حبیب سره مو د افغانستان، ننګرهار او په تېره بیا د ګردي غوث په اړه ښه بحث وکړ، حبیب ته مې ویلې چې ګردي غوث کې خو بیا څه مشکل پیدا شوی داڅنګه معامله ده چې هېڅ خلاصی نه لري، دا لګښت خو والله که پر دې ځای ارزي چې کله مو کوچیانو سره پرې جنجال وي او اوس په کې دشینوارو خبره هم پیدا شوه، هغه ویل والله چې زه هم حیران یم په دوبۍ، امریکا او ناروې یې ګټو او پر ګردي غوث لګوو که دا پیسې موږ پر بل ځای لګولې وای اوس به پرې څلور پنځه ګردي شوي وای. حبیب زیاته کړه چې څو ځله مې حاجي صیب (خپل پلار پیر محمد حاجي)ته وویل، چې تېر شه ترې، هغه ویل، چې موږ خو ترې تېر یو، خو خلک مو نه پرېږدي، کله یو غاړه کې راچوي او کله بل. ما لا ورته دګردي د ارزښت په اړه یو کیسه هم وکړه چې ویل کېږي، دګردي یوې مخورې څېرې یو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کابل کې خپل يو انډيوال ته دګردي غوث ډېره ستاينه وکړه، چې دا داسې ځای د غرونو لمن کې پروت دی لاندې ترې عمومي سړک او بيا لاندې ترې دکابل کونړ عمومي سيند بهيږي، مقصد يې دا و، چې خپل ملګری تشويق کړي، چې دده ست او مېلمستيا ومني او ده سره ګردي ته لاړ شي، له ورځو نه يوه ورځ د ده ملګری ګردي ته راغی او دده مېلمه شو کله چې مېلمه ګردی وکوت، نو خپل ملګري ته يې مخ راواړوه، چې ((مدير صيب دلته خپله راغلي ياست که دولت اچولي ياست)).

مېلمه فکر وکړ، چې داخلک يې جزايي دولت دلته راوړي دي، ځکه په داسې سخت او وچ ځای کې خو څوک په خپله خوښه نه اوسېږي، حبيب هم ډېر وخندلې، حبيب بيا عبدالحفيظ ته مخ راواړوه چې يون صيب ته کوم هوټل کې ځای نيسې؟ فايو سټار، فور سټار کوم يو، ما ويل موږ (سټار والا) نه يو مقصد داسې يو ځای وي، چې نن شپه او سبا شپه په کې تېره شي او بېرته ترې ووځو، حبيب په خندا کې وويل، وه يون صيب دلته ګوره هوټلونه ډېر خطرناک دي چې راڅخه خراب دې نه کړي، سم روغ جوړ پاک ستره سړی يې چې دوبۍ کې رانه خراب نه شې ما ويل والله شارجه کې ښه پاک ستره پلاټ کې اوسېدم خو دا ځوانان روان دي او سخت مصروف دي نور يې له کاره نه باسم، حبيب وويل دوی ته خو ما وظيفه ورکړې چې يون صيب سره به ګرځئ که نه دا دومره دتورې نه دي که نه وخته به يې پرې ايښې وای، ما ورته وويل چې زه په دې څو ورځو کې سخت بند يم نو تاسې بايد يون صيب وګرځوئ حبيب وويل زما نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان ته پرواز دی، د معدې تکلیف راته پیداشوی او سخت په تکلیف یم، کله چې څوکۍ کې کېنم نو معده مې جوش وکړي، چاراته وویل، چې په لاهور کې دمعدې یو ډېر ښه ډاکټردی، هلته لاړ شه، نو اوس فقط دهمدې مرض لپاره ځم، ما ویل وایي چې طب کې هندوستان ډېر مخکې دی هلته نه ځې؟ هغه وویل زموږ څو نور ملګري چې دمیدې تکلیف یې درلود همدې ډاکټر ته ورغلي وو او اوس ښه شوي دي دغسې لږ تجربه شوی غوندې ډاکټر دی نو توکل په خدای نو بیا یې عبدالحفیظ ته وویل چې سم ځای کې اوسم هوټل کې ورته اتاق ونیسه، چې بازار ته نږدې وي او وخت پر وخت راووځي، هوټل کې هم متواتر د خلکو زړه تنګېږي. زه او عبدالحفیظ ووتلو څو هوټلونه مو وکتل سخته ګڼه ګوڼه، کړنګ او کړونګ په کې و، هغه ته مې وویل دې کې به دچا پلار خوب وکړي، ځینو هوټلونو سنګل بېډ نه درلود او د ډبل بیډ یې په شپه کې څلور سوه درهمه اخیستل، ما عبدالحفیظ ته وویل دا خو سخته قیمتي ده، ما فکر وکړ، چې څلور سوه ډالر یادوي، خو وروسته راته هغه وویل، چې نه درهم یادوي، بیا دریو هوټلونو نورو ته لاړو چې په سینګل بیډ یې دوه سوه او یونیم سل درهمه اخیستل، دهغوی اتاقونه مو چک کړل ښه و بد نه و، خو په څو وم منزل کې وو، ما ویل، موږ څو د لفت سیستم او نورو ضروریاتو سره بلدېږو زړه به یې راچولی وي، هر هوټل له استثنا پرته نایټ کلب او ډسکو کلب درلود او اوازونه ترې پورته کېدل، عبدالحفیظ هغوی ته دنه او هو خبره ونه کړه او ویې ویل چې بېرته راځو اخر په لاره کې یو بل هوټل ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بهر څخه ډېر لوکس معلومېده، څو منزله و، کليفورنيا هوټل نومېده، عربان هوټل نه فندق وايي په عربي نوشته و .(فندق کليفورنيا) او په انګرېزي (CALIFORNIA HOTEL) نوشته و.

ريسپشن ته ننوتو، ښه پاک معلومېده ريسپشنستان يې اکثره هنديان وو انګرېزي اردو ميکس خبرې يې کولې، عبدالحفيظ وويل څه دوی سره خبرې اسانې دي، که انګرېزۍ کې بندېږم اردو وايم که اردو کې بندېږم انګرېزي ورسره وايم.

هغوی نه يې دسينګل بيډ پوښتنه وکړه چې شته که نه؟ هغوی وويل هو شته، په څو په شپه کې؟ دوه سوه درهمه، عبدالحفيظ وويل ليدی يې شو؟ هغوی وويل هو، يو تن يې راسره کړ، کله چې په لفت کې ودرېدو نو د اول منزل تکمه يې ووهله په لفت کې خوشبويي لګېدلې وه، کله چې مو دلفت ولاړو غاړو ته وکتلې، نو دهندي او ايراني ډسکو ګانو عکسونه په کې لګېدلي وو، عبدالحفيظ ته مو وويل له دې شيانو لکه چې خلاصی نه شته، اعلان خوېې ان په لفت کې لګېدلی دی، هغه ويل دلته په هوټلونو کې دا وي، خو ته ودرېږه چې اتاق يې وګورو چې سم دی او که نه اوازونه ورته راځي چې بيا به دې د شپې خوب ته نه پرېږدي، اتاق ته چې لاړو يو چپرکټ، تلويزيون، څو څوکۍ، مېزونه، الماری او يخچال په کې و، اتاق يې هم ښه پاک او ستره و، عبدالحفيظ وويل استاده تردې نور پاک نه شو پيداکولی، که دې خوښه وي، همدا به بوک کړو او بيک به ورته راوړو، بيا به زه او ته ووځو، که سوداکوې او ډوډۍ به هم وخورو، دلته دې هوټل کې څوک ډوډۍ نه خوري. ما ويل سهي ده ريسپشن ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د دوو شپو لپاره مو اتاق ونيو او عبدالحفيظ څلور سوه درهمه تحويل کړل.

بيک مې په اتاق کې کېښود، چې بېرته وتلو دهوټل په چپ لاس کې سره او شنه ګروپونه بلېږي، عبدالحفيظ وويل تـه درځـه چـې سر وردننه کړو چې څه حال دی، هغه چې سر وردننـه کـړه ويـل درځه پرېږده يي چې لاړ شو خپل کارونه خلاص کړو، عبدالحفيظ بېرته راووت، ماته يې وويل د ايران ډسکو وه او ايرانـۍ سـندرې يې په کې ويلې، ما په لاره کې ورته ويـل چـې دا سـندرې مفـتې وايي او که پيسي اخلي؟ ده ويل نه سندرې مفتې دي، خو څوک چې هلته کېني، هغوی پيپسي څښي، يـاالکولي مشـروبات څښـي اوخوراک خوري هغه پرې دومره لوړ حسابوي چې دټولو قصور په کې وځي.

تر هغه وروسته زه او عبدالحفيظ ښار ته لاړو، د دوبۍ د طلا بازار صفت مو ډېر اورېدلی و او خلکو به ويل چې دلته پـه طـلاو کـې هېڅ تقلب نه وي، ما عبدالحفيظ ته وويل چې کېدی شي يو دوه ګوتمۍ واخلو، هغه وويل د دوبۍ هسې نوم دی، کـه نـه دې نـه سره زر افغانستان او پاکستان کې ښه تمامېږي، دا صحيح ده، چې دلته په سرو زرو کې درغلي نه وي، خو دوی داسـې نـورې لارې راوباسي دميکنګ چـارج (دجوړولـو لګښـت) پـه نامـه اونـورې، څرنګه چې دلته دمزدور معاش لوړ دی، نـو چـې داپـرې حساب کړي ډېر قيمته کېږي، بله خبـره داده چـې دلتـه اکثـره بهرنيـان راځي، پر هغـوی بانـدې چـې دوی هـر څـومره ميکـنګ چـارج کېښود تېرباسي يې، لاړ به شو بازار به وګورو که دې خوښ شـول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وابه يې خلې او که نه زمامنې چې په کابل او پېښور کې يې واخلې ښه به وي، هلته يې شيپونه هم ښه وي، دلته اکثره داسې شيپونه دي چې غربيان يې خوښوي، خو بيا هم لاړ به شو وګورو که څه دې خوښ شول وابه يې خلو، د دوبۍ طلا بازار دنړۍ دسرو زرو له لويو بازارونو څخه يو دی، چې په سلګونو لوی او واړه دکانونه لري او هر دکان په رڼا او طلا باندې لکه دلمر شغلې داسې ځل وبل کوي، څو دکانونو ته ورپورته شو هر دوکان کې دومره ګڼه ګوڼه وه چې سړي په اسانۍ نه شو کولای په دوکان کې ټول اينبودل شوي سمپلونه او شيپونه دقيقاً له نظره تېر کړي، په ډېرو ګڼو شيپونو کې سړي نه دخپلې خوښې نښه هم ورکه شي، څو دکانونه مو همداسې له نظره تېر کړل، يو بل دکان ته هم پورته شو يوه خوا له سپينو زرو جوړ شوي شيان اينبودل شوي وو، څنګ ته يې يو تک تور او وچ هندو ولاړ و.

ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه دلته دسپينو زرو کاربار هم کېږي؟ هغه وويل: دلته تر سرو زرو سپين زر ډېر قيمته دي، ما ويل په افغانستان کې خو سپين زر ډېر ارزانه دي دلته ولې دومر قيمته دي، هغه وويل ميکنګ چارج قيمت ډېر ګران کړی دی، دې وخت کې هندو په سپوره‌لهجه عبدالحفيظ ته وويل: دا مه بېرته کوئ تاسې يې هسې هم اخيستلای نه شئ، هسې يې ګورئ دلته تاسې غوندې ډېر راغلي او تللي، څوک چې دا شيان اخلي هغه له ورايه معلومېږي، عبدالحفيظ وربرګ شو په اردو ژبه يې ورته وويل: څنګه يې نه شو اخيستلای؟ ته په دې قواره دلته ولاړ يې او دکانداري کوې او زه يې نه شم اخيستلای، هندو بيا په (سوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبسم) ډول وویل دا الماس دي الماس دي، عبدالحفیظ وویل الماس دي که سره دي که سپین که د چا خوښ شول ضرور به یې اخلي، چې خوښ یې نه شول، هغه هېڅ ارزښت نه لري، هندو بیا خپلې خبرې ته زور ورکړ، نه یې شې اخیستلای، عبدالحفیظ بیا ورتاو شو، قوارې ته دې وګوره اخلاقو ته دې وګوره ته غواړې په دې شکل یو ځوک په غیرت کې راولې او خپل مال پرې خرڅ کړې، عبدالحفیظ زیاته کړه زه هم دوکان لرم، خو په تاغوندې بدو اخلاقیو په چا څه نه خرڅوم، زه پوهېږم چې په دې دوکان کې پردی مزدور یې او د ځو روپیو په مقابل کې دلته په دوو پښو ولاړ یې، اول د دوکاندارۍ اخلاق زده کړه بیا دوکان وکړه پوه شوې که نه؟ عبدالحفیظ نور هم وربرګ شو او غوښتل یې هندو ښه بې عزته کړي، ما ورته وویل راځه څه یې کړې همدا به یې اخلاق وي، ده ویل نه دا اخلاق زه ورته ورښیم، عبدالحفیظ مې په زوره له دوکانه راوویست، ځو دوکانونه مو نور هم وکتل، خو دتېر هندو په شان وضع بیا چا تکرار نه کړه، خو بالاخره موږ ته د خپلې خوښې غوړ والۍ، غاړکۍ او ګوتمۍ په نظر رانغلې له هغه ځایه راووتلو، عبدالحفیظ وویل راځه چې لاړ شو د عطرو دوکان ته ځو دوکانو کې مو عطر بیه کړل، دیو دکان بیه تر بلې ډېره کښته او پورته وه، ما ویل ولې دلته په دوکانونو کې دومره تفاوت شته، عبدالحفیظ وویل دلته یوازې په سوپر مارکېټونو کې قیمتونه فکس دي، نور نو دهر دکاندار زړه وي، چې خپله سودا په ځو خرڅوي، دلته اکثره بهرنیان راځي او هغوی خپلو کورونو ته تحفې وروړي قیمتونه ورته معلوم نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې پرې هر څه په هر ځو خرڅ کړل دا ددوی خپله خوښه ده، مسافرینو سره وخت هم کم وي او ځینې یې په ژبه هم سم نه پوهېږي، نو ځکه دا دوکانداران ډېره ګټه کوي، بیا دعطرو څو مخصوصو دوکانونو ته لاړو، هلته قیمتونه تر نورو نسبتاً ارزانه وو، ما ویل دوی به نور قیمتونه نه راټیټوي خو عبدالحفیظ به دکابل له دکاندارانو سره چې جګړه کوي دومره جنجال ورسره وکړ نو قیمت به یې ان په سلو کې (۳۰) فیصده راټیټ کړ، همدلته مو دوه درجنه عطر په ښه بیه ترلاسه کړل تقریباً یو متوسط بوتل ښه عطر په (۱۵) درهمه چې تردې دمخه دوکانو کې همدا په (۳۰) درهمه خرڅېدل، واخیستل، تر هغه وروسته عبدالحفیظ وویل، نوره څه سودا کوې، ما ویل سبا به څه سودا وکړم، هغه ویل خیر نو چې داسې ده ځه چې ځو همغه افغاني هوټل ته هغه هوټل ته لس یوولس دقیقې پلې لاره وه، هلته لاړو، په افغان کباب هاوس کې مو کباب وخوړ، د افغانانو تر څنګ دنورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم دلته د ډوډۍ لپاره راغلي وو چې عرب شیخان هم په کې وو. دشپې یوولس بجې به وې چې بېرته هوټل ته لاړم، عبدالحفیظ رانه خدای پاماني واخیسته او ویل یې چې سبا یوولس بجې به دې لیدو ته درشم، سبا شپه زما پرواز دی او مازیګر به زه درنه خدای پاماني واخلم.

د دوشنبې ورځ (د مارچ ۲۱)مه نېټه عبدالحفیظ سهار (۱۱) بجې هوټل ته راغی، موټر کې سواره شو او سودا پسې لاړو، ماغوښتل دکور لپاره ځینې شیان واخلم، څو دکانونو ته لاړو، غوښتل مو د عکاسۍ یوه کمره، دماشومانو دخوښې سامان، دثبت یا یادښت یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین او ځینې نور شیان واخلو. څرنګه چې عبدالحفیظ خپله دوکاندار و، نو د بازار او دوکان په ژبه ډېر ښه پوهېده، په نرخونو کې یې دومره سختي کوله چې دلته په کابل کې یې هم څوک له کوم دوکاندار سره نه کوي، دښار زیات شمېر دوکانداران هندیان او پاکستانیان وو، دعبدالحفیظ اردو هم ښه زده وه، بلاخره په یوه دکان کې مو یوه دعکاسۍ ډیجیټل کامره خوښه شوه، یوولس سوه درهمه یې بیه کړه، خو د عبدالحفیظ د زیات ټینګار او جنجال له امله مو په (۷۰۰) درهمه واخستله، دیادښت دثبت ماشین مو په درې سوه درهمه او ځینې نوره وړه غټه سودا مو هم وکړه، بیا مو یو لوی سفري بکس او دوه نور واړه لاسي بکسونه واخیستل، سودا مو په کې واچوله او موټر کې مو کېښوده، بیا عبدالحفیظ وویل: راځه چې دبحر غاړې ته لاړ شو، لږ وخت شته، هلته به وګرځو، لږ نور ځایونه به هم وګورې، نیم ساعت زیات وکم مزل به مو کړی و، چې د بحر غاړې ته ورسېدو، موټر مو د سړک غاړې پارکینګ کې ودراوه، دا داسې مهال دی، چې نوې ګرمي لګېدلې او خلک دبحر غاړې ته دلمبلو لپاره راتلل، عبدالحفیظ نوې کامره چې همدا اوس مو اخیستې وه له موټره راواخیسته او ویې ویل راځه چې دلته یې ټیسټ هم کړو، دبحر غاړې ته ورڅېرمه د سل مترو لرې په واټن تشنابونه وو چې ځینو خلکو په کې جامې بدلولې او ځینو په کې پر ځان اوبه تېرولې، ما له عبدالحفیظ څخه پوښتنه وکړه، چې هلته بحر کې لامبي نو بیا دې تشنابونو کې ولې پر ځان اوبه تېروي؟ هغه وویل دبحر اوبه تروې دي، کله چې سړی په کې ولامبي او پرځان پاکې تصفیه شوې اوبه تېرې نه کړي، نو وجود یې سوخت کوي او پوستکي ته یې سخت زیان رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ددې تشنابونو اوبه چې دي تصفیه شوي دي، په همدې وجه څوک چې هلته بحر کې ولامبي، نو دلته یو ځل بیا پر ځـان اوبـه تېروي چې جلد یې له خطره بچ شي.

دبحر تر غاړې تفریح ځای کې خرما ونې کـرل شـوې وې، خـو اوس هم کارګران لګیا وو ګنې خرما ونې یـې نهـالولې، دا داسـې خرما ونې وې، چې بل ځای کې کرل شوې وې او ثمر ته نـږدې وې، اوس په عربو کې دا دود چې په خپلو کورونو او باغونو کـې خرما نهالګې کري او کله چې ثمر ته ورنږدې شي، نو دولت ترې هغه اخلي او بیا هغه د ښار په واټونو او تفریح ځـایونو کـې کـري چې ژر ورسېږي. دلته یې هم داسې په لسګونو نـوې خرمـا ونـې راوړې وې او کرل کېدې.

لږ څه وړاندې پر هغې بلې لارې وخوځېدو چې شاوخوا په غټـو ډبرینو تیږو پوښل شوي وه، داسې ښکارېده چې دا تیږې یـې لـه کوم لرې غره څخـه راوړې وي، پخـه لاره تقریبـاً دسـلو متـرو پـه اوږدوالي دبحر تر سینې پورې ورغځېدلې وه.

پر همدې لاره تر پایه پورې لاړو، څو قطعې عکسونه مو واخیستل بیا کېن لاس ته دبحر ترغاړې پلې روان شو، ځینې نارینه له خپلـو مېرمنو سره په شګه کې ناست او ملاست ښکارېدل، ځینو له خپلـو مېرمنو او ماشومانو سره په بحر کې لامبـل، د ژغـورنې عملـه هـم ځـای ځـای تـر سـترګو کېـده، پـه بحـرکې د لامبلـو دمصـونیت (خوندیتوب) برید معلوم و، تر هغه اخوا یې دخطـر علامـې ایښـې وې، هغه چا ته دا ډول صحنې ډېرې جالبې وې چې یا یـې بحـر نه وي لیدلی او یا بهر ته کله نـه وي تللـی، تـر څـو دقیقـو مزلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېرته راغلو او موټر کې سواره شو، عبدالحفیظ وویل چې داسې به لاړ شو څو نوې کالونۍ به وګورو چې دحکومت له خوا نوې جوړ شوې دي او خپلو خلکو ته یې په قسط ورکوي، یوه کالونۍ مو وکتله، ټولې ودانۍ یې په یوه ډیزاین جوړ شوې وې، ټولې دوه پوړیزه وې، له ډېرې ښې معمارۍ څخه په کې کار اخیستل شوی و، زما یې ډیزاین او رنګ ډېر خوښ شول، ماعبدالحفیظ ته وویل دا رنګ یې ډېر ښایسته او سنګینه نه دی؟ هغه وویل دلته خو ډیکوریشن ته زیات ارزښت ورکوي، دکور د بهرني اړخ ځانته متخصصین دي چې هغه دکور تر ترمیم وروسته رنګ ورته غوره کوي، دا خلک دومره رسېدلي چې هر څه ته یې پام دی، بل پیسې لري ډېرې زیاتې، ټول کار په پیسو کېږي، لږ چې وړاندې لاړو هلته هم یوه بله کالونۍ وه چې لسګونو بلاکونه په کې ودان شوي وو دا هم اکثره دوه پوړیزه وو، خو ډیزاین او ډیکوریشن یې ترهغې بلې کالونۍ بشپړ تفاوت درلود، خو دومره ښکلې وه، چې دچا خبره نندارە یې کېدله نندارە، له هغه ځایه راغلو یو سوپرمارکیټ ته، غوښتل مو دغاښو برس، کریم، صابون او ځینې نورشیان واخلو، ځینې سوپرمارکیټونه داسې دي چې قیمتونه په کې فکس وي، څوک یې په قیمت کې بحث نه کوي، کله چې مارکیټ ته ورننوتو، ښکلې لاسګاډي او پلاستیکي کڅوړې دا ټول په کې وو، دا کڅوړې او لاسګاډي داسې دي، چې شیان په کې راټولوي بیا یې په پای کې د کمپیوټر ترڅنګ وروړي، پر شیانو باندې خپل خپل قیمتونه لیکل شوي، مسئول مامور، هغه قیمتونه له ماشینه تېروي او کمپیوټر درته په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل درکوي، ما نا دا چې هېڅ ډول درغلي په کې نـه کېږي، کـه احياناً څوک غواړي کوم مال چې د قيمـت مـارک پـرې لګېـدلی وي، همداسې له ځان سره يوسي، نو هلته کمپيوټر اواز کـوي، د دوبۍ په ټولو سوپرمارکيټونو کې دا سيستم فعال نـه دی، خـو پـه ځينو کې شته، دلته مو سودا وکړه تقريباً د (۴۰۰) درهمو بـل يـې راکړ، تر دې سوپرمارکيټ چې راووتو، نو عبدالحفيظ وويل راځـه چې نن دربانديې سياره ډوډۍ وخورم، ما ويل سهي ده، موټر يې داسې يو ځای ته ودرواوه چې تا فکر کـاوه د تېلـو ټانـک دی، د تېلو ټانک نه و، خو هغه ته ورته و! چپ لاس ته تعمير و، څو تنه له يوې کړکۍ څخه ښکاره کېـدل، هغـوی عبـدالحفيظ تـه دخپلې غوښتنې په اړه وويل، هغوی خپل بل ورکړ او پيسـې يـې تحويـل کړې، اشاره يې وکړه چې هغه بلې غرفې ته لاړ شئ، يـو اوه اتـه متره په فاصله موټر هغه بلې غرفې ته لاړ، هلته يـې زمـوږ غـوښتي شيان تيار کړي وو، بل مو ورکړ او هغه شيان يې تيار پـه پلاسـتيک کې تاو کړي وو، راته رايې کړل، همبرګر، چپس او پيپسي او څـه نور شيان په کې وو، موږ چې ډېـر وږي شـوي وو، نـو ژر مـو پـه خوراک پيل وکړ، موټر ورو ورو دحرکت په حال کـې و ډوډۍ مـو په خوند خوند وخوړه او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کـې موټر يو ځای کې ځمکتلي يا زير زميني کـې ننـوت، اټکـل پنځـه سوه متره مزل به يې کړی و عبدالحفيظ ماته وويـل چـې دا بحـر لاندې لاره ده او بيا يې د داسې يوه پله يادونـه هـم وکـړه چـې ويل يې د بحر له پاسه تېر شوی کله چې ضرورت وي د پله دواړه غاړې سره وصلېږي او پل تر جوړېږي موټر پرې ځي، خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتۍ له دې ځایه تېرېږي پل سره بېرته جلا شي او لاره کښتۍ ته اواره شي.

مازیګر نږدې و، چې خپل مقیم هوټل ته ورسېدو، عبدالحفیظ راسره سودا تر اتاقه پورې ورسوله، زه ورسره راکښته شوم او د هوټل رسپشن (هرکلیوال) ته یې وویل چې که څه ضرورت و مرسته ورسره وکړه، عبدالحفیظ له ما څخه خدای پاماني واخیسته او زه بېرته هوټل ته لاړم. کله چې هوټل ته لاړم دلاجان تلیفون وکړ چې سبا سه شنبه ستا پرواز معطل شو ټکټ نه شته (اریانا) خو بېخي بله اوونۍ پرواز لري خو (کام ایر) کې دجمعې پر ورځ امکان شته، نو که خوښه دې وي چې هغه ټکټ بک کړم. ما ویل بل امکان نه شته هغه وویل نه، ما ویل، نو مجبور یو دکام ایر ټکټ بک کړه، هغه همداسې وکړل. دټکټ په معطلۍ ډېر خفه شوم.

په همدې چرت کې وم چې خوب راغی او ویده شوم، یو وخت چې بیدار شوم، ساعت ته مې وکتل، د افغانستان پر وخت دشپې یوولس بجې وې، تشناب ته ننوتلم، مخ و لاس مې ومینځل د موسیقۍ اوازونه مې تر غوږو شول، کړنګهار شببه په شببه زیاتېده او توندېده، کمره مې ځان سره واخیسته او لاندې رسپشن ته کوز شوم، هغوی نه مې د خپل پارسپورټ د اخیستلو هیله وکړه، هغوی وویل پاسپورت خو اصولاً مورږ سره وي، خو ماته یې د خپل هوټل بزنس کارتونه راکړل چې ادرس او تلیفون هر څه په کې وو، ما ویل پولیس به پرابلم پیداکړي، هغوی وویل چې هېڅ خبره نه شته دا کارت خپله سند دی، هرڅه مشکل چې پیدا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې نومره موږ ته تليفون کولای شې، هغه کارتونه مې په جيب کې کېښودل او تر هوټله په دې نيت بهر شوم چې که کوم افغاني، پاکستاني او يا هم ايرانی رستورانت پيداکړم، افغان هاوس خو مې ليدلی و، خو ډېر لرې و او زما په شان ديوه نابلده شخص لپاره يې پيدا کول هم څه اسانه کار نه و.

په همدې وجه له هوټل څخه ښي لاس مخ بره وګرځېدم، پر يوه پاکستاني هوټل مې سترګې ولګېدلې، نو زړه مې وغوړېده کله چې څوک بهر؛ مقصد لرې اروپايي هېواد ته لاړ شي، نو پاکستانی، هندی او ايرانی هم ورته ډېر قريب او عزيز معلومېږي، هوټل ته پورته شوم، همغه دلاهور فضا خوره وه، خو دومره وه چې دلته غذا او فضا دواړه پاک وو.

دچرګ يوه ټوټه او يوه پيپسي مې راوغوښتل، ډوډۍ مې ښه په مړه خېټه وخوړه، دهوټل خزانه دار ته مې وويل څو روپۍ شوې؟ هغه وويل (۷) درهمه، هغه مې ورکړل او بېرته دهوټل پر لوري روان شوم، کله چې دسړک پر غاړه روان وم، نو هم دخلکو ګڼه ګونه او هم د موټرو ټګ راټګ ډېر زيات و، دلته ماته هغه دخپل ملګري خبره رايادہ شوه، چې عرب د ورځې خوب کوي او د شپې عياشي، نو ډېر شيخان مې له ښځو سره وليدل چې ګرځېدل خو بيا هم تر کورنيو عربو بهرني خلک، ښځې او نر زيات ګرځېدل، خصوصاً په تور لباس کې سپينې ايرانۍ مېرمنې، کله چې هوټل ته لاړم، نو يو ځل بيا مې دلاجان ته له ريسپشن څخه تليفون وکړ او دټکټ پوښتنه مې وکړه، هغه وويل د جمعې ورځ امکان لري سبا به درته ټکټ راوړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ریسپشن څخه تلیفون ډېر قیمته و، تقریباً یو تلیفون پنځه درهمه تمامېده ما څو تلیفونونه وکړل په همدې وجه بلاخره ریسپشن راته وویل چې تلیفون کارت واخله او له خپل اتاق څخه يې ډایل (دایر) کړه داسې ارزانه تماميږي، بیا مې همداسې وکړل د شلو درهمو کارت مې واخیست او ښایسته کار یې راکړ.

څو دقیقې دهوټل په ریسپشن کې ناست وم او چرت وړی وم، په دې وخت کې راپه یاد شول چې سبا ته خو دهوټل وخت هم پوره کېږي، نو بایده دي چې ددریو شپو لپاره نور هم اتاق بک کړم، ریسپشن ته مې وویل چې زه درې شپې نور هم پاتې شوم، هغه زما کارت راوویست او درې شپې یې نورې هم په کې زیاتې کړې او شپږ سوه درهمه بل مې تحویل کړ، دې وخت کې بېرته پر څوکۍ کېناستم، تر لږ ځنډه وروسته دمو سیقۍ بېلابېلو اوازونو ته متوجه شوم، ښي لاس د ایراني موسیقۍ او سندرغاړو اوازونه وو او چپ لاس دهندي، پردې وخت دهندي ډسکو خونې ور چابېرته کړ ډېر خلک ناست وو، له خونې شاوخوا د سګرټو لوګي له ورایه ښکارېدل پر مېزونو ښځې او نر ناست ښکارېدل، ما چې دسګرټو دا حال ولید نو ان له لرې مې ترې بد راغلل، الکولي څښاک، څکاک او نشه کوونکي څښاک سره زما له ډېرې پخوا ورانه ده، دخدای(ج) فضل دی د هیڅ ډول نشه کوونکي څښاک او څکاک عادت او عمل نه لرم، له شرابو او نورو نشه کوونکو توکو سره خو مې ځکه ورانه ده، چې د انسان دفکر دثقل مرکز له منځه وړي او له نورمال حالته يې باسي، زه غواړم چې په فکري ثبات دخپلې ټولنې ناخوالې له منځه یوسم او اسلام هم چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان حرام کړي دي د انسان د دې او هغې نړۍ دواړه ګټې یې تضمین کړي دي.

له سګرټو سره مې له پخوا ورانه وه، خو هغه وخت مې ورسره حساسیت لا زیات شو، چې په (هیله) مجله کې مې دسګرټو او له هغو څخه د راولاړېدونکو ناروغیو په باب دښاغلي پوهندوی ډاکټر بشیر نورمل څو پرله پسې مقالې خپرې کړې. ښاغلي بشیر نورمل په یوه مقاله کې دیوه لوی او پرمختللي هېواد په باب لیکلي وو، چې په کال کې د اتو ملیاردو ډالرو په ارزښت سګرټ څکوي او تر دې زیاتې پیسې بیا له هغو څخه دراولاړو شویو ناروغیو دتداوۍ لپاره لګوي، داپیسې چې ماتولې محاسبه کړې، د افغانستان تقریباً دپنځوسو کالو بودجه جوړوي، ماته دا تصور پیدا شو چې زموږ دمملکت دپنځوسو کلونو د بودجې په اندازه یو بل هېواد په کال کې په سګرټودوړه کوي، کله چې مې ښي لاس ته وکتل، دلته د ایرانۍ سندرو غږ راته، دا هغه ځای و چې عبدالحفیظ ورته پر اوله ورځ سر ورداخل،کړ خو بېرته ترې راووته.

ما ویل راځه دې سندرو ته خو به کېنو چې څه وایي که دخوراک یا څښاک ست یې وکړ، نو ورته به ووایم چې د چرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي راوړئ او بس. کله چې دې ځای ته ورداخل شوم، نو په دروازه کې هرکلیوال ماته ښه راغلاست ووایه، هال ته یې د ورتګ بلنه راکړه، هال ته ورداخل شوم، یو څو ایرانۍ جونې دهال په اخره برخه او یو دوه شیخان دهال په بله برخه کې ناست وو، ګڼه ګوڼه ډېره نه وه، خو ورو ورو د ښځو او نارینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو تعداد زیاتېده، وخت تقریباً دشپې دولس نیمې بجې وې، دستیج پر سر یو ځوان ایراني هلک په فارسي ژبه سندرې ویلې او نورو دموسیقۍ الې لکه جاز او نور غږول، اوازونه دومره تېز وو چې دخڼګ سړي خبره دې هم نه شوه اورېدلای، زه تر ټولو لرې د یوه تش مېز خواته کېناستم، له ناستې سره سمې دوه چینې جونې (ګارسونې) چې په قد ټیټې او خورا بدرنګې وې زما څنګ ته راغلې، دیوې لاس کې قلم او کاغذ او د بلې لاس کې مینو وه، سره له دې چې زه ښه موړ وم، خو چې هوټل کې کېنې او مفته موسیقي اورې، نو ضرور به یو څه خورې او څښې، ماته یې ځان رانږدې کړ دومره پوه شوم چې وایي څه غواړې اوڅه څښې، ماخپلو غوږو ته لاس ونیو او بیا مو ستیج ته چې څه نه اورم اوازونه ډېر لوړ دي، مانا دا چې مینو کېږده چې زه یې خپله په کې خوښ کړم، مینو یې کېښوده، چکن پیس او یوه پیپسي مې ورته فرمایش ورکړ، هغوی هغه مینو ځان سره یوړه لومړی یې راته پیپسي او یوه قاب کې دجوارو پولۍ راوړې، ما چې دې دواړو چیني نجونو ته وکتل، ما ویل زموږ شاعرانو هم موږ ډېر غولولي یو، موږ ته یې د چین دختن دښاپېریو څومره صفتونه کړي دي که دا دهغه ځای ښاپېرۍ وي، نو له ښاپېرو نه به هم دخلکو زړه تور شي.

د استاد الفت هغه خبره هم راپه یاد شوه، چې د پښتنو شاعرانو په باب یې کړې وه او ویلې وو، دوی پښتانه غولولي دي، چې تاسې ډېر غیرتي، توریالي او جنګیالي یاستئ، علم و معرفت ته یې نه دي تشویق کړي، جنګ او جګړې ته یې هڅولي دي، مقصد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې شاعران هم له (نه) شي څخه يو شی جوړولای شي.

دپولۍ يوه يوه دانه مې خوړله او موسيقۍ ته غوږ وم، څو دقيقې وروسته يې د چرګ يوه سره کړې ټوټه او لږ وچه ډوډۍ هم راوړه، لږ لږ ډوډۍ مې هم خوړله او موسيقۍ ته هم متوجه وم د(ګل مريم) سندره يې هم وغږوله، خو چندان په زړه پورې سندرې نه وې يا يې ماته خوند نه راکاوه، څو شېبې لا نه وې تېرې شوې چې يو شيخ راننووت، سپينې جامې پر تن او چلتار پر سر، ښه چاغ او ودان سړی ښکارېده، ښه پوره نشه و، کله چې ايرانيو نجونو هغه وليد، نو دهال له وروستۍ برخې ورته راپورته شوې او مخې ته ورته راغلې، له لاسه يې ونيو، شيخ يوه جلۍ له لاسه ونيوه او د سټيج لاندينۍ برخه کې يې له ځان سره تاوه کړه، ټولو وخندل بيا شيخ له هغې جلۍ سره هلته لرې ديوه مېز تر شا کېناستل، موسيقي چالان وه، دې وخت کې زما زړه نور راتنګ شو، خپلې کمرې ته مې پام شو، ما ويل راځه يو عکس خو واخله او نور به ځم، زړه کې مې دا هم وګرځېدل هسې نه چې عکس منع نه وي. خو زړه مې وکړ کمره مې دمېز پر سر عياره کړه او د سټيج پر سر چې کوم ايراني سندره ويله دهغه او سټيج عکس مې واخيست، دکمرې فلش دومره تېز و چې ټول هال يې خبر کړ، دې وخت کې يو دم دا چيني جينۍ راغله او په ډېره تونده‌لهجه يې وويل ډونټ ټيک پيکچر! (تصوير مه اخله!) ما ويل ولې؟ دا بيا په قهر شوه، دې سره د سټيج پر سر موسيقي هم غلې شوه، سندرغاړې زما څنګ ته راغی او رانږدې شو وې ويل، اغا اهل کجايي؟ ما ويل، افغانم، چرا تصوير ګرفتي، ما ويل چرا تصوير

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممنوع است؟ ده ویل چرانی ممنوع یه، ماته یې وویل تصویر دې له کمرې لرې کړه، ما چې کوښښ وکړ، تصویر مې ډیلیټ (لرې) نه کړای شو، ما ورته وویل ورورہ دا کمره نوې ده زه یې هم دتصویر په صفا کولو نه پوهېږم، که ته پوهېږې، مهرباني وکړه نو زما نور تصویرونه به نه خرابوې خپل تصویر دې لرې کړه، هغه کمره واخیسته ګوتې یې په کې ووهلې خو خپل تصویر یې ډیلیټ نه کړای شو، بیا یې کمره واخیسته بل چا ته یې یوړه، خو بالاخره تصویر یې ترې لرې کړ او کمره یې بېرته ماته راوړه او راته یې وویل وګوره خپل مخکې تصویر دې په کې شته.

یو څو شېبې نور هم کېناستم، موسیقي ورو ورو بېرته چالان شوه، دخلکو ګڼه ګوڼه هم زیاتېده یو نیم شیخ بل هم رازیاتېده، خو ما هغې چیني جلۍ ته اشاره وکړه چې بل راوړه، هغې بل راوړ (۴۵) درهمه یې په کې لیکلي وو، پیسې مې ورکړې او نور بې خونده له هاله را بهر شوم، څو شېبې مې په اتاق کې دهمدې یونلیک پر لیکلو تېرې کړې او نور ویده شوم.

سهار چې کله پاڅېدم نو یو څو شېبې مې پر یون لیکلو تېرې کړې، بیا راباندې خوب راغی، کله چې راویښ شوم ساعت ته مې وکتل یوولس بجې وې، ریسپشن ته مې تلیفون وکړ، چې چای راته راوړي، هغه لکه چې زما په خبره سم پوه نه شو، نیم ساعت ووت، خو چای رامعلوم نه شو، بیا مې تلیفون وکړ، داځل غوږۍ بل شخص جګه کړه هغه راته وویل لومړي منزل ته لاړ شه، هلته چای تیار دی، لومړی منزل مې پیدا نه کړ، لاندې ریسپشن ته لاړم، هغه راته وویل لفت کې د لومړي منزل بټن ووهه چای هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

څښي، هلته لاړم، چاى هم اخر و، يـوازې يـو څـو تنـه ناسـت و، چاى يې څښه، يوه هم په کې يوه توره افريقايي مېرمن وه چې هغه د چا خبره پوره ننداره يې کېدله او که پـر کـوم ډارن سـړي دشپې له خوا ورغلې واى نو زړه به يې پرې بوټ کښلى واى. هر چا په خپله ځان ته چاى اچوه، يوه ډېګ کې لږ شان سره کـړې غوښه، يو بـل ځـاى کـې لـږ پنېـر او وچـه ډوډۍ ايښـي وو، دوو ترموزونو کې ګرمې اوبه وې چې ورسره څنګ ته وچ چاى، قهـوه او بوره ايښي وو، ما د شين چاى يوه ټوټه راجګه کړه، ګيلاس مې له اوبو ډک کړ او چاى مې په کې وواهه، چاى مې وڅښه او بېرته خپل اتاق ته لاړم.

څو شېبې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، خوب راباندې راغى تـر يو ساعت خوب وروسته پاڅېدم لمونځ مې وکړ او بيا د پاکسـتاني هوټل پر لوري رهي شوم، خو مخکې تر دې چې پاکستاني هوټل ته لاړشم، داځل مې نو يو دوه درې کوڅې اخوا دېخوا هم قدم وواهه او په اصطلاح لږ مې ځان نور هـم بلـد کـړ، خـو دا مهـال دګرمۍ زور ورو ورو زياتېده، نو ځکه خلک چندان پـر سـړکونو او واټونو نه ښکارېدل، هلته هسې هم دود دى، چې خلک د ورځې خوب کوي او د شپې چکر وهي تر مازيګر وروسـته ماښـام نـږدې څخه دخلکو ګڼه ګوڼه زياتېږي او ټوله شپه خلک کار وبـار کـوي، په حقيقت کې ټول امارات په تېره بيا دوبۍ دشـپې ښـار دى، او دښار ښکلا هم دشپې له خوا د ورځې په انډول څو ځله زياته ده.

ډوډۍ مې په پاکستاني هوټل کې وخوړه او بيا همداسې په دې نيت په واټونو کـې ګرځېـدم کـه کـوم افغـان هېـوادوال چېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيداکړم، په لاره کې ځينې څېزې راته اشنا ښکاره شوې، خو دخبرو اترو جرئت مو ونه کړ، يو ځای کې مې له يوه افغان شخصه د اماراتو دبېلابېلو سيمو څو پوستکارتونه واخيستل، هغه کلي بندونه، پوستړونه انتيک زنځيرونه خرڅول او د سړک پر سر يې کار وبار کاوه. له هغه شخصه مې پوښتنه وکړه چې د ورځې څو روپۍ ګټې هغه وويل، همداسې ۵۰-۶۰ روپۍ ګټم کله زياتې کله کمې، مقصد ګوزاره ده روانه کړې موده، څه وکړو، چاره څه ده؟ ډېر مې زړه و چې داسې کوم افغان پيدا کړم چې وزګار وي او ماسره وګرځي او دا پاتې سفر راسره تمام کړي، خو څوک مې پيدا نه کړل، کمره هم راسره وه، د ښار په منځ کې مې دعکسونو داخيستلو ډېره هڅه ځکه نه کوله ماويل چې هغه دهوټل معامله تکرار نه شي. په لاره کې يوه سوپر مارکيټ ته پورته شوم، دژوندانه هر ډول سامان په کې خرڅېده او داسې منظم او په خوند خوند يې سره ايښي وو چې د سړي دومره اشتاه راولي چې جيب دې له پيسو ډک وي نو ته وايې چې ټول راونيسم.

داسوپر مارکيټ مې په ننبه کړ، ما ويل څه بله ورځ به په کې ځينې شيان واخلم، قيمتونه خو يې هسې هم فکس دي او درغلي په کې نه شته. ماښام ماښام به و، چې کاليفورنيا هوټل ته راغلم، دريشي مې وايستله او جامې مې واغوستلې، لمونځ مې وکړ او څو شيبې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، تلويزيون مې چالان کړ، کيبل تلويزيون و، يوازې اوه اته چينلونه يې نيول، چې اکثره يې خپله له همدې اماراتو خپرېدل او نور ټول هغه چينلونه چې اخلاق خرابوي سانسور شوي وو، څو شيبې مې خبرونه واورېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسپورتي چینل ننداره مې وکړه، بیا راباندې خوب راغی. په اتاق کې سړي باندې څکه خوب راته چې بهر ته به ووتلې نو ګرمې هوا دې دمخ پوټکی سېزه، داچې یو څه پلی مزل، دې هم وکړ او وجود به دې خولې شو، نو چې بېرته ته به اتاق ته راغلې، وجود به دې یخ شو په اتاقونو کې دایرکنډیشن داسې سستمونه لګولي وو چې هډو فکر دې نه کاوه چې اوړی هم شته که نه، دشپې له خوا به مې دومره یخ وشو چې کمبله به مې پر ځان راکاږله دشپې مې همداسې یخ وشو، د ایرکنډیشن د درجې په کمولو هم نه پوهېدم، ایرکنډیشن هم نه معلومېده چې چېرته دی، خو کله چې مې پاس چت ته وکتل، نو پاسني چت او د لاندې ورختلي دېوال ترمنځ دیوې لوښتې په ارتفاع او دڅلور اینچو په اوږدوالي یخه هوا راچلیدله، شاوخوا مې وکتل چې ریموټ کنترول پیداکړم، د دېوال په یو تاق کې ریموټ نصب و څو ځله مې راواخیست، خو پر سستم یې پوه نه شوم، بیا مې رسپشن ته تلیفون وکړ یو تن راولېږه، هغه تنکی ځوان هندو، هغه ته مې په ګوډه ماته اردو وویل چې ای سي ډېره لوړه ده، هغه کنترول کړه او بیایې چل راته راوښود، تر هغه وروسته نو په اتاق کې هوا ډېره نورماله وه.

له خوبه چې پاڅېدم، ساعت ته مې وکتل، نو د افغانستان پر وخت دشپې (۱۲) بجې دي او ددې ځای د ماسختن د ډوډۍ وخت دی. مخ و لاس مې ومینځل چې بیا مې دموسیقۍ اواز تر غوږو شو، چې اوازونه نور هم ګرم شول، کله چې مې په ریسپشن کې بیا ښي لاس ته وکتل، نو ایراني موسیقي هال کې ښه ګڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونه جوړه وه، خو زما چې تېره خاطره راپه زړه وه، همداسې بهرته لاړم او دپاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم.

په پاکستاني هوټل کې مې بيا دمعمول په شان ډوډۍ وخوړه او بېرته په کاليفورنيا هوټل کې دخپل استوګنځي پر لوري راروان شوم. په اتاق کې تر يو څه مطالعې او ليکنې وروسته ويده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم نوپلان مې دا و چې دا ځل ضرور کوم افغان پيدا کړم چې ماسره په دې پاتې يوه ورځ کې چېرته وګرځي، دخپل يادښت کتابچه مې راوکښله خو دا زما د تليفون ديادښت نوې کتابچه وه، چې ماپه کې دخپلو دوستانو دتليفون نمبرونه اخيستي وو، زما زړه کتابچه چې تقريباً له دريو کلونو راهيسې زما دبېلابېلو ملګرو خصوصاً دبهرمېشتو ملګرو تليفون نمبرې په کې دي، هغه راسره نه وه، په هغه کې په اماراتو او دوبۍ کې زما ډېر داسې دوستان وو، چې له دې ځايونو به يې هيلې مجلې ته، ليکونه، شعرونه او مضامين رالېږل او مونږ به خپرول، ان جلال خپلواک خو په اماراتو کې دهيلې مجلې استازی هم و. خو نوې يادښت کتابچه کې مې په دوبۍ کې د هېڅ بلدي افغان ادرس او تليفون نمبر پيدا نه کړ. لږ چې هوا بهر ته د وتلو شوه، نو له هوټل څخه بهر شوم کمره مې هم ځان سره واخيسته، تر يوه ځايه چې لاړم، په لاره کې دعمومي سړک پر غاړه ديوه جګ تعمير سيوري ته درې تنه افغانان چې يو تن سره يې لاس ګاډی هم دی، ناست دي او خپلو منځو کې پښتو خبرې کوي، زړه مې و چې وګرځم، خو بېرته ټکنی شوم، ما ويل هسې نه چې له کاره روزګاره يې وباسم، همداسې مې خپل مزله ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړ، هغه سوپرمارکيټ ته لاړم، چې مخکې مې په نښه کړی و او قيمتونه يې فکس وو.

مارکيټ ته وختلم، دماشومانو دلوبو ځينې سامان، دکور د پخلنځي ځينې شيان او ځينو انډيوالانو ته مې څو بوتله عطر، شامپو او ځينې نور شيان واخيستل، لس کم درې سوه درهمه بل يې راکړ، پيسې مې ورکړې او بېرته د اتاق پر لوري رهي شوم، ساعت نيم به په اتاق کې ناست و، چې بيا د ډوډۍ په نيت پاکستاني هوټل ته لاړم، داځل ډوډۍ ډېر خوند وکړ، ځکه چې زه ډېر پلې ګرځېدلی وم او ډېر ستړی شوی وم.

تر ډوډۍ وروسته مې يو څو واټونه نور هم تر پښو لاندې کړل، خو ډېر به خپل ځای ته متوجه وم چې راڅخه ورک نه شي. تر ګېنټې نيمې مزله وروسته بېرته خپل اتاق ته راستون شوم او تر دريشي بدلولو ساعت وروسته ويده شوم.

دپنجشنبې ورځ زما دسفر وروستۍ ورځ ده، نور نو دوبۍ ماته په زړه پورې ځای نه دی، دسهار چای مې وڅښه، نو يو ځل بيا مې ديونليک پر ليکلو پيل وکړ، څو شېبې لا نه وې تېرې شوې، چې خوب راباندې راغی، کله چې له خوبه پاڅېدم، نو بيا پخه غرمه وه، ډوډۍ مې وخوړه او داځل مې ځان سره پرېکړه وکړه، پرون چې کوم درې تنه افغانان ليدلي، چې يوه سره يې لاس ګاډی هم و، ټيک به همغه ځای ته ځم، دهمغه ځای په نيت روان شوم، خو په لاره مې په يوه درملتون سترګې ولګېدلې، راپه ياد شول، چې لږ څه درمل ته هم ضرورت دی، ورم کال چې زه جرمني ته تللی وم، نو زما ملګري شېرولي شېر ماته ډېره زياته دوا درمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل، په دغو درملو کې دلوړ فشار او ټیټ فشار لپاره هم پرېمانه درمل وو، کله چې ما هغه کور او یا لغمان ته یوړل، نو ځینو ناروغانو ته هغه دچاخبره ټک و پټرې شول، ځکه چې ځینو دلوړ فشار له امله سرټکاوه او ځینو د ټیټ او ما ددې دواړو لپاره ښه جرمنې دوا راوړې وه. نو بیا به هم ډېرو خپلوانو راڅخه هیله کوله چې که چېرته بیا خارج ته لاړې، نو موږ ته به هغه اصله دوا راوړې، نو ځکه درملتون ته پښه نیولې شوم، زړه مې وکړ، چې ورداخل شم، هسې خو ماته په دوبۍ کې پته لګېدلې چې اوله ژبه په کې اردو، دویمه انګریزي، بیا عربي، فارسي او پښتو، ما ویل چې مشکل به خپل حل کړو.

کله چې درملتون ته ننوتم، نو له اټکل سره سم هندوانو په کې کار کاوه، (پاناډول) ګولیو پاکټ ته مې لاس ونیو ما ویل(پور پاکټ سي ضرورت هی) هغه څلور پاکټه راکړل، بیا مې ورته وویل: های پریشر اور ډاوون پریشرکیپسول کی ضرورت هی، خو هغه هندو زما په خبره سم پوه نه شو، دې وخت کې یوه ښځه چې همدې درملتون کې یې کار کاوه، او سپینه چپن یې پرتن وه، راغله، ما ورته خپله خبره تکرار کړه، هغې سر وخوځوه او دوه وړې قوطۍ یې راته راکړې او ویې ویل چې یوې کې دلوړ فشار لپاره دي او بلې کې د ټیټ، دحساب په ماشین یې راته حساب کړې ما پنځه سوه درهمه ورکړل، هغوی ترې څلوېښت درهمه وګرځول او نورې یې بېرته راکړې.

دپنجشبې ورځ دمارچ (۲۴) مه په دوبۍ کې زما وروستۍ ورځ وه، نور نو ډېر په تنګ شوی وم. همغه تکراري حالت و، له هوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووځه، يو څو واټونه وګوره او بيرته راشه، بيا له هوټله ووتلم، پرهمغه سړک لاړم چې دمخه مې څو تنه افغانان چې لاس ګاډي هم ورسره وو او دکار په تمه ناست وو، ليدلي وو. ګورم چې همغه کسان بيا ناست دي او خپلو کې پر خبرو بوخت دي، سلام مې پرې واچوه، هغوی سلام ته وعليکم والسلام وويل، ما ويل ورونو تاسو کې څوک لږ وزګار نه شته، چې ماسره دلته څو دقيقې وګرځي، زه نابلد يم، خير دی داچې تاسې له کار روزګاره وځئ، دهغه به زه درته همغومره اجوره درکړم، چې تاسې يې په دې وخت کې ګټئ، دې وخت کې درې واړه رابرګ شول نه وروره دا څه خبره کوې، موږ درې واړه درسره ځو، پيسې څه شی دي، د پيسو خبره مه کوه، پښتو خرابېږي، ته پښتون يې چې هر چېرته غواړې موږ درسره ځو، بغير له هغه نه هم اوس موږ خپله اتاق ته تللو، ما ويل نه درې واړو ته ضرورت نه يوازې يو تن، چې ستاسو هر يو غواړئ، دې وخت کې يوه وويل: ميرولي ځه ته ورسره لاړ شه او ښه يې وګرځوه، ميرولي خپل لاس ګاډی هغو نورو انډيوالانو ته ورتسليم کړ او زه و دی رهي شو، ميرولي ته مې وويل اول ځان راته معرفي کړه، دکوم ځای يې دلته څه کاروبار کوې او ګوزاره دې څنګه ده؟ ده وويل نوم مې ميرولي دی، دپکتيا ولايت څخه يم او دلته داڅه کم درې کاله کېږي، چې اماراتو کې کار کوم، بيا مې په پکتيا کې دځينو مشرانو او مخورو په باب پوښتنه ورڅخه وکړه، ده ځينې پېژندل او ځينې يې نه پېژندل، ميرولي ته مې خپل ځان ورمعرفي کړ، هغه وويل بس استاده ومې پېژندې له بي بي سي او ازادی راديو مې دې مرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدلي او زموږ د اتاق ټولو ملګرو څو څو ځله داخبره کوله، چې دا یون څومره تکړه او زړور دی، چې په هېڅ رایه نه وهي، خدای دې سرته ورته خیر کړي...

خیر نو استاده ښه چې ځان دې راوپېژنده اوس خو به نو ماسره ضرور اتاق ته ځې، هغه زموږ نور انډیوالان چې تا ووینې څومره به خوشحاله شي سبا به کار ته نه ځم او ښه ډېر به دې وګرځوم، ما ویل نه زما یوازې همدا یوه شپه پاتې او سبا ته په خیر روان یم، دلته به هغه وړاندې ځای کې په کالیفورنیا هوټل کې اوسم او نن مې پنځمه شپه ده، هغه وویل هوټل څه کوې راځه چې ځو، کالي به دې هوټل څخه واخلم او لاړ به شو اتاق ته، څومره ښې غورې به وکړو، موږ لس دولس تنه په یوه اتاق کې اوسو، ښه ساعت به دې تېر شي، ما ویل نه همدا یوه شپه پاتې او سبا سهار وختي روان یم، میرولي وویل سبا سهار وختي به دې موږ میدان ته ورسوو ما ویل نه که بیا بل ځل راغلم نو ضرور به ستاسو څنګ ته درځم، له میرولي څخه مې تلیفون نمبر هم واخیست، میرولي ښایسته ټینګ ست وکړ، خو ما خپل ټینګار وکړ. میرولي ته مې وویل چې لومړی به دلته یو څه پیسي ماتې کړو او بیا به ګرځو چکر به ووهو! میرولي فکر وکړ چې زه غواړم افغانستان ته څه پیسي حواله کړم، نو په ډېرو کړو وړو لارو یې څو کوڅې اخوا دېخوا دیوې ودانۍ دویم پوړ ته پورته کړم، هلته یو پاکستانی پښتون، په یوه وړه خونه کې غلی ناست و او لاندې ترې رخت پلورنځی و، ظاهراً داسې فکر کېده چې دا خلک د رخت کاروبار کوي، میرولي ورسره پېژندل، هغه ته یې زه معرفي کړم، هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وويل چې څه ډالر ورسره دي، څنګه به شي، هغه وويل چېرته يې حواله کوې، ماويل نه حواله کوم يې نه، زه غواړم ډالر په درهمو بدل کړم، او بيا دلته څه سودا وکړم،

کې ميرولي هم پوه شو، خير نو چې داسې ده راځه نو چې صرافي ته ځو، له هغه شخص څخه مو رخصت واخيست او صرافي ته لاړو، څلور سوه ډالر مو په درهم بدل کړل او دښار بېلابېلو واټونو ته دچکر په نيت ووتلو، ميرولي زه بېلابېلو ځايونو کې وګرځولم. ماهم ترمخه ښه خوب کړی و او د پلې مزله ښه شيمه راکې وه، ميرولي ته مې وويل ستړی کېږې خو نه، هغه وويل نه بابا ټوله ورځ لاس ګاډی چلوم اوس خو لاتش ګرځم، ميرولي څخه مې پوښتنه وکړه چې څنګه دی روزګار دې او دنورو افغانانو څه حال دی؟ هغه وويل هسې نوم يې د دوبۍ دی او خلک فکر کوي چې پلانکی په دوبۍ کې دی او سختې پيسې به يې ګټلې وي، خو موږ چې دمياشتې هر څومره زور ووهو تر اته نهو زرو کلدارو زياتې نه شو بچت کولای، ټولې زر يوولس سوه درهم ګټو، چې دا څه د اتاق خرچه شي، څه هغه چاته ورکړو، چې زموږ تصديق کوي، کله اوزګار هم پاتې کېږو، خو دا نور ټول مصارف چې ترې وباسو په پای کې همدا اوه اته، نهه زره کلدارې پاتې کېږي، نورڅه نه کېږي، ما ويل چې دومره پيسې خو اوس افغانستان کې هم هر څوک ګټلای شي، هغه وويل زه هم خبر شوی يم، که ماته کوم داسې کار پيداشي، زه يوه ورځ هم دلته نه تېروم، خو چې هلته کار دايمي وي، خبر شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوځ کې خلک نیسي او ښه ډېل معاشونه ورکوي، ما ویل له هره څه سره کېدی شي همدومره برابر شي، همدې خبرو کې وو، چې میرولي دښار منځ یو واټ ته بوتلم راتـه یـې وویـل چـې استاده راځه دلته به یو څو عکسه واخلو، زه ودرېدلم دا یوه لویه څلور لارې وه، مېرولي مې عکس واخیست دا دشپې اته بجې وې شاوخوا رڼاګانو سیمه دومره روښانه کړې وه، چې له ورځـې سره یې تفاوت نه کېده، میرولي تر عکس اخیستلو وروسته اخوا دېخوا کتل، ما ویل څه خبره ده؟ ده ویل دلته په دې ځای کې یـو ډېـر برېتـور سړی ولاړ وي، ډېر غټ او اوږده بریتونه لري، ډېـر خلـک راځي او ده سره یادګاري عکس اخلي، لس دي که څـو درهمـه بیا دی تـرې غـواړي، د ورځـې پـه لسګونو خلـک لـه ده سـره یادګاري عکسونه اخلي، ما ویل دا ده دبرېتو حق الزحمه او ګټه، داخو د ورځې تر زرو درهمو زیاتې پیداکوي، مـیرولي وویـل هـو که نه! له هر ځایه خارجیان راځي، ښځې او نر ده سـره عکسـونه اخلي، ښه نمونه یي سړی دی، خو نن فکر کوم نه دی راغلی که څنګه درک یې نه لګي.

میرولي بیا وویل استاده! که ستړی نه یې لـږ څـه ورانـدې هلتـه بحر راغځېدلی او ښار منځته رارسېدلی، ډېر ښه دسیل ځای دی، راځه هغه به هم وګورو، ما ویل درځه چـې ځـو، لـس پنځـه لـس دقیقې مزل به مو کړی وي، هلته چې لاړو په سوونو خلک راټـول وو، ورې ورې تفریحي بېړۍ په بحـر کـې ګرځېـدې راګرځېـدې، ماڼوګـان یې اکثره هندیان او پاکستاني پنجابیان وو، څو تنه به یې په کښتۍ کې سواره کړل او تر اوه اته دقیقو مزله او چکر وروسـته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې بېرته همدې ځای ته راوړل، ديو تن پر سر يې څو درهمه اخيستل، دخلکو ګڼه ګونه دومره زياته وه، چې يوه بېړۍ هم څو دقيقې وزګاره نه پاتې کېده، يانې دماښوګانو بازار ښه تود و، ميرولي وويل استاده که زړه دې غواړي، سواره به شو، ما ويل نه همدا ليدل يې کفايت کوي، دوه يخې پېپسيانې مو هلته دبحر تر غاړې له کانتين څخه راواخيستې، وموڅښلې او نور بېرته دبازار پر لوري را رهي شو.

ميرولي وويل: که سودا کوې وبه ګرځو، ما ويل سودا مې کړې که بيا هم څه داسې انتيک شی وي سړی يې واخلي، ښه به وي، هغه وويل دوبۍ کې، خو نو ډېر شيان د وړلو دي، خو ځينې شيان له دې ځايه افغانستان کې ارزانه دي هسې نوم د دوبۍ ډېر مشهور دی، دلته خلکو سره پيسې زياتې دي، خو نرخونه ډېر اوچت دي. ميرولي وويل دلته کندهاري دکانداران يو ډول لوکسې چرمي څپلۍ خرڅوي هغه ډېرې کلکې او ښې دي، هلته لاړو دڅپليو يوه دوه درې دوکانه وو، دکانداران يې کندهاريان وو، عيناً لکه دکابل دڅپليو خرڅولو بازار، همغه صحنه يې ذهن کې تداعي کوله، خو دلته ځل وبل، پاکي او صفايي زياته وه که نه نور خو دکندهاري هيوال په‌لهجه کې ګرد سره تغير هم نه و راغلی، دڅپليو ځينې شيپونه مو وکتل، خو زموږ په کې څه خوښ نه شول، له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړو، دکاليو يو اتو مو په پنځه ويشت درهمه واخيست، وخت نور دشپې يوولس بجې وې، ميرولي ته مې وويل چې نور به درنه رخصتېږم، هغه يو ځل بيا ډېر ټينګ شو چې ماسره اتاق ته لاړ شه، ما ويل نه دشپې خپلې غوتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيارومه او سهار وختي حرکت دی په خير، ميرولي ته مې دېرش درهمه په زوره ورکړل چې زما له خوا پرې خپلو اندېوالانو ته يو څه مېوه واخله، هغه پيسې نه اخيستلې، خو ما په زوره ورته ورکړې او زه دهوټل پر لوري ترې را رهي شوم.

يوځل بيا پاکستاني هوټل ته لاړم، ډوډۍ مې وخوړه او بيا خپل اتاق ته لاړم، دهوټل ريسپشنيست ته مې وويل چې سبا ته زما پرواز دی، سهار شپږ بجې به ما ته زنګ ووهې او که تر هوايي ډګره دټکسي غم راته وخورې، نو ډېره به ښه شي، هغه وويل ټيک ده څه مشکل نه شته، دشپې مې په اتاق کې خپله کړې سودا په يوه لوی او دوو وړوکو بيکونو کې منظمه ځای پر ځای کړه، دريشي مې وکښله، جامې مې واغوستې اودس او لمونځ مې وکړ، يو څو شېبې مې تلويزيون چالان کړ او بيا ويده شوم، سهار وخته پاڅېدم، تر لمانځه وروسته مې دريشي وکړه او کله چې مې ساعت ته وکتل نو لس کم شپږ بجې وې، ما ويل ودرېږه چې ريسپشن نه تلېفون راځي که نه؟ دوه درې دقيقې شپږو ته پاتې وې چې زنګ راغی او ماته يې ويل چې ځان تيار کړه! ما ويل تيار يم، يوبيک مې اوږه کې يو يو لاس او بل په لاس کې ونيول او لفت کې راکښته شوم، له ريسپشن څخه مې خپل پاسپورټ او هغه بل تر لاسه کړل چې څو ورځې په کې زما لګښت ليکل شوی و، له هغوی مې خدای پاماني واخيسته، دوه تنه يې راسره کړل، چې زما بکسونه ټکسي ته انتقال کړي، څو شېبې دهوټل مخې سړک ته ورسېدو، خو ټکسي راښکاره نه شوه، بيا هغوی وويل لږ وړاندې به هغه عمومي سړک ته چې يو پنځوس متره لرې و، لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هلته چې ورسېدو، نو يوه يو سيټه ډاټسن زموږ مخې ته ودرېده، ډريور يې پښتون و، ما ورسره هم سملاسي پښتو خبرې پيل کړې، ما ويل هوايي ډګر ته به مې بوځې، هغه ويل صحيح ده، زما بيکونه يې شاته په موټر کې واچول دهوټل له کاريګرو سره مو خداى پاماني وکړه او دهوايي ډګر پر لوري رهي شو، په لاره کې مو له ډريور څخه پوښتنه وکړه چې دکوم ځاى يې او دلته دې ګوزاره څنګه ده؟ هغه وويل دپکتيا يم او ګوزاره مو شکر دى فضل دخداى دى همدغه موټر چلوم ګوزاره مو پرې کېږي، دې موټر کې څه وړې راوړې؟ دې کې مال او سامان وړم راوړم.

دا مهال تر رسمياتو دمخه وخت و، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، په خبرو خبرو کې هوايي ډګر ته ورسېدو، ډريور زما بيکونه کښته کړل، ما ويل استاذه څو روپۍ شوې، هغه ويل نه وطندار يې پيسو ته حاجت نه شته، ما ويل نه ضرور به يې اخلې، بيا يې وويل خير نو شل درهمه راکړه هغه ته مې شل درهمه ورکړل او ما يوه ټاير لرونکى لاسګاډى چې لږ وړاندې په ګڼ شمېر کې ولاړ وو، رابېل کړ او خپل بيکونه مې په کې کېښودل، لږ وړاندې مې دهغو خلکو پر لوري حرکت وکړ، چې له ورايه افغانان معلومېدل، هغوى ته ورسېدم، سلام مې واچوه، ځينو سره مې په لاس روغبړ وکړ، دپرواز پوښتنه مې وکړه ټولو ويل په ټکټ کې خو يې نهه بجې ليکلي دي.

تر هغه پورې ايله چکن مکن خلاص شي، څو شېبې انتظار مو وويست چې دترمينل داخل ته يې دننوتو اجازه راکړه، ټول په منظم ډول له خپلو لاس ګاډو سره ترمينل ته داخل شو، د دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوايي ډګر د دنيا له لويو هوايي ډګرونو څخه يو دی، چې دوه نړيوال ترمينلونه لري، موږ دويم ترمينل ته راغلو، کله چې ترمينل ته ورداخل شو، نو خپل بيکونه مو تر چک کوونکي کمپيوټره تېر کړل او دې سره د ودانۍ هغې برخې ته ورداخل شو، چې دلسګونو هوايي شرکتونو سر لوحې دهرې يوې ټاکلې غرفې له پاسه ځړېدلې وې، دا هال دومره لوی و، چې سلګونه مسافرين په کې هېڅ معلومېدل هم نه، کله چې کمپيوټر چک څخه تېر شو، نو زموږ پر هر بيک يې يوه نومره ووهله، يانې دبيک په تسمې پورې يې ونښلوله، بيا هر مسافر دهغه هوايي شرکت دلوحې پر لوري ورته چې ټکټ يې ورڅخه اخيستی و، ما د(کام اير) دهوايي شرکت پر لوري حرکت وکړ، هلته دوه درې تنه ولاړ وو، دلته يې ټکټ کاته او چک کاوه يې او هم يې سامان وزن کاوه، دچا چې به سامان تر ټاکلي حده زيات و، نو هغه ته به يې د اضافي بار دمحصول دتحويلۍ پاڼه ورکوله او تقريباً شل متره وړاندې بيا هلته په يوه بله غرفه کې دمحصول پيسې تحويلېدلې او دپيسو درسېدو سند يې ورکاوه، خو اکثره افغانان چې د سفر له شرايطو او کړاوونو سره اشنا دي، هغوی همېشه په دوو يا درېو بيکونو کې خپل سامان تنظيموي، يوغټ بکس چې ټول وزن يې تر يوويشت دوه ويشت کيلو زيات نه شي، بل داسې يو بيک چې اوږه کې يې وي او ټول وزن يې تر لس پنځه لس کيلو وانه وړي او بل هم داسې يو لاسي بيک يابکس چې په لاس کې ونيول شي او ايله اوه اته کيلو بار په کې ځای شي، دې دوو وړو بيکونو ته اجازه ورکوي، چې ځان سره يې الوتکې ته پورته کړې او هغه بل بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالوتکې دبار وړنې برخې (شاته) دوی خپله انتقالوي.

موږ خپل بیکونه یو یو دتول لپاره وړاندې کړل، زما خو تر ټاکلي وزن کم و، نو ژر یې نومړې پرې ووهلې او دا نومړې داسې وي، چې یوه برخه یې ترې شلوي مسافر ته یې ورکوي او بله برخه یې دبیک په تسمې پورې نښلوي. زما ټکټ یې ټاپه کړ او یوه پاڼه یې چې دڅوکۍ نمبر په کې لیکل شوی و، هم په کې کېښوده، لاسي وړوکی بیک مې په دې بل متوسط بیک کې کېښود او اوږې ته مې کړ، خو مخکې تر دې چې زه حرکت وکړم، یوه مسافر افغان د زیاتي بار پر سر دکام ایر شرکت له مامور سره خبره تاوه کړه، خو بلاخره مامور پر زیاتي بار سترګې پټې کړې او لانجه غوڅه شوه.

زه په هغه لین کې ودرېدم، چې مسافرین دترمینل داخلي برخې ته ورداخلېدل، دلته وروستی چک و، پاسپورت او ټکټ یې کتل او په پاسپورت کې یې خروجي ویزه وهله، خو بیکونه یې تر هغه دمخه یو ځل بیا له کمپیوټر چکه تېرول، ما مخکې خپل بیک دکمپیوټر په لین کې کېښود، بیک له کمپیوټره تېر شو، خو مسئولې ښځې زما بیک بلې خواته کېښود، پر کتلو یې پیل وکړ، ټول شیان یې ترې راوکښل، خو څه یې په کې پیدا نه کړل، ما ورنه دلاس په اشاره پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ هغې په ګوتو دبیاتي اشاره وکړه او د کمپیوټر سکرین ته یې متوجې کړم، په کمپیوټر کې یې بیاتي ښکاره کوله، چې په سره لیکه ترې چلیپه راتاوه وه، ما بیک ته لاس کړ او بیاتي مې ترې راوکښله او ماموري ته مې ورکړه، هغې بیاتي ستنه کړه او ما ته یې دتګ اجازه راکړه، هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پته ولګېده چې الوتکې ته له ځان سره ان د واړه چاقو او وړې بیاتي د وړو اجازه هم نه شته. تر دې تالاشۍ وروسته هغې غرفې ته په لین کې ودرېدم، چې پاسپورټ یې چکاوه او خروجي ویزه یې وهله، غرفه کې دوه عرب مېرمنې ناستې وې په قد او ښکلا متوسطې وې، تورې جامې یې پر تن وې، یوازې دمخ کاسه یې ښکاره کېدله او بس، پاسپورټ مې دغرفې په ښیښه یې سوړه کې ورداخل کړ، زما پاسپورټ یې واخیست کمپیوټر کې یې ثبت کړ او تر یو دوه دقیقو ځنډ وروسته یې راته ټاپه کړ، یانې خروجي ویزه یې ووهله او بېرته یې راکړ، هلته یولس ګامه لرې یو پولیس ولاړ، هغه ته لاړم خپل پاسپورټ مې ور وښود، هغه پاسپورټ ولید او تر کتلو وروسته یې دترمینل بهرنۍ برخې ته، چې مسافر په کې د الوتنې لپاره منتظر وي، اجازه راکړه. هغه نو ښه لوی هال و تقریباً دوه درې سوه متره پراخوالی به یې درلود، دناستې لپاره په کې په سلګونو عصري او نرمې څوکۍ ایښې وې، یوه خواکې یې سوپر مارکېټ هم و، چې مسافرو په کې ځان ته سودا کوله، البته دې سوپر مارکېټ کې اکثره انتیک شیان وو، چې خپله د اماراتو محصول ګڼل کېدل، دالماسو، سرو زرو او سپینو زرو ګوتمۍ او غوړوالۍ هم په کې پیدا کېدلې، د اماراتو په باب بېلابېل مصور او تشریحي کتابونه، پوسترونه او لنډه داچې هر څه دې غوښتل دلته دې کتلای او اخیستلای شول، خو دې سوپر مارکېټ کې شیان دومره قیمته وو، چې دبازار تر نرخه دوه درې ځله پورته اټکلېدی شول، وړاندې یو لوکس کرولا ته ورته موټر هم دسمپل (نمونې) په توګه ولاړ و او داسې ښکارېدله چې ډېر قیمتي موټر دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حساس ځای کې یې ځای ورته جوړ کړی دی. څو شېبې په سوپر مارکېټ کې وګرځېدم، داماراتو څو پوست کارتونه مې واخیستل او د اماراتو په باب کتاب مې هم وکوت، چې د اماراتو دېلابېلو ښارونو نقشې، تصویرونه او انکشافي بهیر په کې راغلی وو، دکتاب دپښتې پر څنډه لیکل شوي وو، (پنځوس درهمه) هغه مې ببرته کېښود، یوازې نهه لس پوسترونه مې واخیستل چې ټول شل درهمه یې راڅخه واخیستل، په دې سوپر مارکېټ کې اکثرو ښځینه کارکوونکو کار کاوه، له څېرو یې ښکارېدله چې له فلپین او یا چین څخه به وي.

تر لږ ګرځېدو راګرځېدو وروسته پریوې اوږدې څوکۍ کېناستم او کمره مې له بیکه راوکښله، ما ویل چې څو عکسونه واخلم، دې وخت کې یو دریشي کړی سپینکی هلک ماته مخامخ ناست دی، راته موسک او رانږدې شو، استاده په خیر! لاس یې راکړ، ما ویل په خیر، ویل یې استاده دلته څه ته راغلی یې؟ ما ویل هسې! ده وویل رسمي راغلی یې که شخصي؟ ما ویل نه د دوستانو لیدو ته راغلی یم، ده ویل زه دې ونه پېژندم، ما ویل نه والله چې که ځان راته معرفي کړې، نو ډېره به ښه شي، ده ویل زه به دې په یاد کې پاتې نه یم، زه تقریباً درې کاله وړاندې دپېښور ګل حاجي پلازې ته له حنان حبیبزي سره درغلی وم، زه د بغلان یم نوم مې محمد نسیم دی او تاسو هغه وخت ماته ډېر زیات کتابونه هم راکړل چې بغلان کې یې پښتنو ته ورسوم او ما بیا هغه کتابونه ټول بغلان ته یوړل او ډېرو ښو خلکو ته مې ورکړل. ما ویل ښه نو ته دلته څه کوې؟ ده ویل زه یو کال دمخه دلته شارجې ته راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، شپږ میاشتې دمخه پولیسو ونیولم او بندي شوم، همدا پرون له زندانه راخلاص شوم او نن مې دا دی له اماراتو رسماً باسي، ما ویل ولې بندي شوی وې؟ دلته خو ټول افغانان قاچاقي راځي صحیح اسناد نه لري، زه هم په همدې ډول راغلی وم، شپږ میاشتې مې کار وکړ بیا پولیسو ونیولم او اوس دادی په ډېر تکلیف له زندانه راخلاص شوم، ډېر نور افغانان لا په زندان کې شپې تېروي او خپلوان یې په تمه دي، چې دوی به دلته پیسې ګټي! محمد نسیم د زندان ډېرې اوږدې او ترخې کیسې وکړې، دې وخت کې مې مخامخ له چت نه پر راځوړند شوي سکرین باندې سترګې ولګېدلې، چې بېلابېلو هېوادونو ته د الوتنو ټایمونه په کې دقیقه په دقیقه لیکل کېدل او مسافرو دخپلې الوتنې وخت په کې کتلای شو، دکابل پرواز ته متوجه شوم دوبې- کابل لس بجې لیکل شوی، ساعت ته مې وکتل یو ساعت وخت پاتې و، محمد نسیم ته مې وویل وخت ډېر پاتې څه کوو؟ هغه وویل کمره درسره ده راځه چې څو قطعې یادګاري عکسونه واخلو، ما ویل ټیک ده هغه زما څو قطعې عکسونه واخیستل، ما دهغه عکس واخیست او بیا مو په ګډه یو قطعه عکس واخیست، دترمینل په دې برخه کې مو ورو ورو پر قدم وهلو پیل وکړ، یو ځل بیا سوپر مارکیټ ته لاړو او شیان مو بیا له نظره تېر کړل، محمد نسیم وویل دلته شیان څو چنده قیمته دي، ما ویل هو ما مخکې بیه کړل، محمد نسیم په اماراتو کې یو څه وخت تېر کړی و، دعربو پرخوی بوی یو څه بلد و، نو ځکه یې دعربانو دکلتور او د پانګوالو داخلاقو په باب ډېرې ښې او بدې خبرې وکړې، تر لږ ځنډ وروسته ما یو ځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرین ته وکتل، محمد نسیم ته مې وویل لکه چې د الوتنې وخت رانږدې کېدونکی دی، هغه وویل هو وخت کم پاتې، شل دقیقې به پاتې وي چې مساپرین له ترمینل نه هوایي ډګر ته د وتو پر لاره لیکه شول، هر کس چې تر ترمینله وته نو ټکټ یې دیو پولیس له خوا په نیمه څیرېده، او هغه برخه چې نومره یې لرله مسافر ته ورکول کېدله، ټول مسافرین له ترمینله ووتل نو دوه (۳۰۲) موټر راغلل او موږ په کې سواره شو، تر یو دوه دقیقې مزله وروسته یې دکام ایر الوتکې تر سینې لاندې کوز کړو، الوتکې ته دختو په نیت په لین کې ودرېدو، دوه درې دقیقې به لا وتې نه وې چې ټول الوتکې ته وختو او هر سړی پر خپلې څوکۍ کېناست، له نېکه مرغه چې دمحمد نسیم او زما څوکۍ څنګ په څنګ شوې، زه دښیښې خواته کېناستم او ژر مې دالوتکې له ښیښې څخه په کمره د هوایي ډګر یو څو قطعې عکسونه واخیستل، ما ویل ځه څو چې الوتکه الوتنې ته چمتو کېږي، داعکسونه خو به واخلم، کله چې الوتکه الوتنه کوي، نو یو عمومي اعلان کوي، چې الکترونیکي او مخابراتي وسایل لکه تلېفون، کمره او مخابره ټول باید ګل وي چې داټول الوتنې ته ستونزه راولاړوي.

پوره لس بجې به وې، چې دالوتکې څرخونه وڅرخېدل، دالوتکې عملې لومړی په الوتکه کې له معمول سره سم دکمربندونو د تړلو، دخطر په حالت کې له الوتکې د خروجي دروازې څخه د وتلو لارې او له اکسیجن څخه دګټې اخیستنې لارې چارې په ګوته کړې، په لوکسو الوتکو کې دا چارې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکه کې دلګېدلو تلویزیونو له لارې ښودل کېږي، خو په معمولي الوتکو کې دا چارې خپله دالوتکې دعملې له خوا د وسایلو په ښودلو او دلاس په اشارو تر سره کېږي، تر لارښوونو وروسته الوتکه په نوبت سره دالوتنې عمومي کرښې یا رنوې ته برابره شوه، د دوبۍ هوایي ډګر دومره لوی دی، چې پر یوه وخت دالوتنې څو لیکې لري چې داتولې په کې بیا پرخپل وخت مصروفې وي، دلته له دې کرښې څخه هم په دقیقه کې دوه درې پروازه کېدل، الوتکې د الوتنې پر کرښې ځغاسته پیل کړه، تر یوې دقیقې چټکې ځغاستې وروسته الوتکه له ځمکې پورته شوه، کله چې الوتکه یا له ځمکې پورته کېږي او یا کښې نو دسړي زړه ډیپ لوېږي، داسې لکه په خوب کې چې څوک له بامه اویا هم لوړ ځایه راولېږي، زړه یې ودرزېږي، خو ژوبل نه شي او بیا پوه شي چې دا خوب دی او رښتیا نه دي، یاهم داسې لکه د مهترلام- سرخکانو پر سړک په ګړندي حالت کې چې موټر یو دم په خوړ کې کښته شي او یا هم دکابل - جلال اباد لویه لاره چې موټر په خوړ کې کښته شي، دسړي زړه ډیپ ولوېږي، دالوتکې دالوتنې او ناستې پر وخت هم همداسې یو حالت رامخې ته کېږي.

الوتکه د دوبۍ پر سر وڅرخېده کله چې دې لاندې کتل، نو په زرګونو موټر په واټونو کې تېر وبېر کېدل، نو هلته سړي ته پته لګېدله، چې دلته ژوند څومره ګرم او په تېزۍ سره روان دی، لاندې پاک، لوړ او ستره تعمیرونه چې دې کتل، عقل ورته کار نه کاوه، چې په څه ډول دا جوړ شوي دي. نو هلته سړي ته هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت دا شعر ورپه زړه شي چې:

ډېر تفاوت شته په انسان کې د مانا په لحاظ

واړه مشغول دي ځینې ځان ځینې جهان جوړوي

دې وخت کې ماته په دوبۍ کې هغه د دوو افغان قوماندانانو خبره هم رایاده شوه، چې په جنګ او دځاني ګټو په ترلاسه کولو کې یې ډېر مهارت درلود، ټول ذهن یې د ورانۍ په باب مصروف و او د عمران هېڅ فکر ورسره نه و. دا دواړه قوماندانان په دوبۍ کې ګرځېدل پر یوه لوړ شل پوړیزه شیشه یې تعمیر یې سترګې لګېدلې وې، نو یوه بل ته یې ویلي وو: یاره چې له دغې زاویې (کونج) څخه یې وولې نو په یوه ډز سره ټول چپه کېږي، قوماندان صیب په ویشتلو او چپه کولو کې ډېر مهارت دلود، خو په ودانۍ نه پوهېده، ما ویل خدای(ج) به کله هغه وخت راولي چې زموږ د هېواد ټول خلک د ورانۍ پر ځای د ودانۍ په فکر کې شي.

همدې چُرت کې وم چې الوتکه له وچې دبحر تر غاړې تېره او بلې فضا ته داخله شوه، دبحر ترغاړې پر اوږده لیکه بې شمېره ودانۍ تر سترګو کېدې او په سلګونو بېړۍ ورته را روانې ښکارېدې، الوتکې ورو ورو خپله ارتفاع لوړوله، خو بیاهم په بحر کې لویې لویې بېړۍ د وړو وړو کښتیو په بڼه ښکارېدې، بلاخره الوتکه دومره لوړه شوه، چې یوازې دبحر د اوبو شنه سطحه ملعومېدله اوبس، تر څه کم نیم ساعت مزله وروسته داسې ښکارېدله، چې الوتکه د ایران د بندر عباس بندر له لارې د ایران خاورې ته ورداخله شوه، دلته هم څه ناڅه ابادي تر سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، خو تر یو څو دقیقو مزله وروسته تر الـوتکې لانـدې یـوازې یوه سپېره دښته معلومېدله او بس، کله کله به یوه توره نرۍ لیکـه هم ترې تر سترګو کېدله غالباً چې عمومي سـړک بـه و، ډېـر لـرې لرې په دښتو کې کلي ودان ښکارېدل، خو نه دومـره ودان چـې شینوالی یې د سـړي زړه راکـاږي، الـوتکې همداسـې د سـپېرې دښتې له پاسه مزل کاوه، چې ماباندې لږ تنده راغله د اوبو بوتـل ته مې لاس کړ، ګورم چې اوبه په کې لږ کمې شوې دي، کله چې مې دبوتل سر خلاص کړ نو چس هوا ترې ووته، محمدنسیم راتـه وویل چې دلته اوبه کمېږي، اکسیجن له لاسه ورکوي او ماتـه بیـا په مکتب کې دکیمیا د استاد خبره رایاده شوه، چې اوبـه لـه دوو عناصرو، اکسیجن او هایدورجن څخه جوړې شوې دي، نـو دلتـه زه پوه شوم چې یو یې په لوړه ارتفاع کې په غاز بدلېږي، نو ځکه په بوتل کې اوبه کمې شوې دي، تر اوبو څښلو وروسته رابانـدې خوب راغی، نیم ساعت خوب به مې کړی وي، چې بیـدار شـوم، کله چې مې لاندې وکتل له یو خړ ګرد پرته نور څه نه معلومېدل، ما اول فکر وکړ چې دا ګڼې وریځې دي، خو وروسته متوجه شـوم چې له دښتو څخـه راپورتـه کېـدونکی ګـرد دی، دافکـر کـوم د افغانستان او ایران ترمنځ سرحد یانې دنیمروز او د ایران د بلوچو سیمه ده، محمدنسیم وویل چې لـه همـدې لارې اکثـره افغانـان ایران ته په قاچاقي ډول راځي او مخدره مـواد هـم لـه همـدې لارې قاچاق کېږي، دلته قاچاق وړونکي اکثره وسلوالې ډلې لري او دپولیسو پرې هم چندان زور نه رسـېږي، خـو بیـا هـم د دواړو غاړو ترمنځ سختې نښتې کېږي او ډېر پولیسان او قاچـاق وړونکـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې وژل کېږي، ډېر افغانان هم، دې لارې وخوړل.

همدې خبرو کې وو، چې دالوتکې په دهلېز کې له يوه ګرځنده يخچال ته ورته لاس ګاډي څخه هرې څوکۍ ته ډوډۍ وېشل کېدله، يوې ښځينه کارکوونکې يو يو پتنوس چې څو خونې يې درلودې دهر چا دڅوکۍ دمخه پر مېز چې دمخنۍ څوکۍ له شاتنۍ برخې سره وصل و او د اړتيا پر وخت به بېرته کېده او ترل کېده، ايښوده، دپتنوس په يوه خونه کې وريجې، په بله کې لږ سره کړي کچالو او همدارنګه په وړو وړو پاکټونو کې درومیانو مايع او يو څه وچه ډوډۍ البته روټ ته ورته وچه ډوډۍ، پلاستيکي قاشغې او کاشغپنجې او په يوه خونه کې دپيپسي لپاره يو پلاستيکي ګيلاس ايښودل شوي وو. ډوډۍ يې ډېره خوندوره نه وه، خو بيا هم د افغانستان په شان يو هېواد لپاره دا هم مناسبه غذا وه، په الوتکه کې به ټول دوه سوه شاوخوا مسافرين ناست وو، ماته الوتکه روسي ساخت معلومېدله، پيلوټان يې هم روسان وو، په الوتکه کې غرس هم زيات و، يانې د اريانا افغان هوايي شرکت تر اوسنيو الوتکو يې سرويس لږ کښته و، خو غذا يې په دې ډول ترتيب کړې وه، چې افغانانو او بهرنيانو دواړو ته دمنلو وړ وه، يانې د دواړو ترمنځ وه، په دې الوتکه مو‌ږ سره ګڼ شمېر بهرنيان هم وو، چې کابل ته راروان وو. ددې ډوډۍ پتنوس او سامان يوازې يو ځل د استعمال وړ و او بس. لږه شېبه وروسته يې چای هم راوړ او چا چې غوښته خپل ګيلاس يې ورنيوه او کارکوونکې ورته ډکاوه. تر ډوډۍ وروسته چې مې لاندې وکتل نو يو نيم ځای کې به دشينوالي څرک ولګېده او چرته دلوړو غرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر سر به د واورو سپین څادر غوړېدلی ښکاره شو، الوتکې بیا خپل مزله ته دوام ورکړ، یو وخت پیلوټ غږ کړ چې الوتکه کابل ته نږدې کېدونکې ده، انشاءالله چې (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کښته شي، لاندې ټوله فضا وریځو نیولې وه، هېڅ نه ښکارېدل، کله چې به الوتکه په وریځو کې ننوته، نو سخت ټکان به یې وخوړ، ما محمد نسیم ته وویل: څو موده دمخه په همداسې حالت کې دکام ایر شرکت یوه الوتکه دکابل دخاک جبار په غرونو کې راولوېده، چې بیا خدای مه کړه هغه حالت تکرار نه شي. هغه وویل څه خدای(ج) مهربانه دی. الوتکې یو دوه دورې ووهلې او خپله ارتفاع یې راکمه کړه، تر وریځو راکښته شوه، نو لاندې دځمکې سطح راڅرګنده شوه، الوتکه چې څومره ټیټېدله نو لاندې ځمکه ښه لیدل کېده، دالوتکې وزرو ته مې پام شو چې د باران څاڅکي پرې ورېدل، څو شېبې وروسته پیلوټ په درېیو ژبو: پښتو، دري او انګلیسي اعلان وکړ چې الوتکه ناستې ته چمتو ده، هیله ده چې خپل کمربندونه وتړئ! الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کېناستله او موږ ترې په نوبت کښته شو، همدې وخت کې مې له الوتکې څخه دهوایي ډګر یو دوه قطعې عکسونه واخیستل او له الوتکې کښته شوم، دالوتکې تر څنګ دوه (۳۰۲) ته ورته موټر ولاړ وو او موږ یې تر ترمینله پورې ورسولو، زموږ غټ بیکونه یې په یوه بل موټر کې ترمینل ته راوړل، په ترمینل کې بیا یوه اوږده انتظار وځورولو، نږدې یو ساعت کې ایله زموږ د دخولي ویزې کار خلاص شو، یانې دا چې اول مو پاڼه ډکه کړه، بیا په لین کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدو او هغې ټاکلې غرفې ته چې تر څو رسېدو ساعت راباندې تېر شو. د دخولي ويزې تر وهلو وروسته چې دې بلې برخې ته راتېر شو، نوهر څوک دخپل بکس په لټه کې و، ما مخکې يو پوليس ته دبکس نمبر ورکړی، هغه زما بکس وختي پيدا کړی، چې يوه تسمه يې لا د واره په همدې ټېل ماټېل کې شلېدلې وه. څنګ ته يې دګمرک دچک يوه دروازه هم وه، چې کمپيوټر په کې ايښی و او خپل بيکونه به دې دلته هم چک کول، ماخپل بيکونه کېښودل، ژر يې تېر کړل او څه يې ونه ويل، خو ځينو نورو مساپرو سره يې جنجال و، کله چې مې پوښتنه وکړه، يو تن وويل دا د ګمرک محصولي غرفه ده، ځينې خلک له خارج څخه قيمتي شيان لکه سره زر او نور راوړي، دا بايد دلته وکتل شي او محصول شي، نو دا غرفه دهمدې قيمتي شيانو د محصول لپاره ده.

دلته نو دهمدې ځای ډېر زيات جواليان ولاړ دي، چې له دې ځايه لږ څه وړاندې ياني دسلو مترو په واټن ټکسي پورې درسره په لاس ګاډي کې شيان ور وړي، خو د مزدورۍ په نامه نه، بلکې دشېرينۍ په نامه در څخه ډېلې پيسې اخلي، اکثره افغانان چې له بهر څخه راځي نو دوی سره افغانۍ نه وي، نو دوی چې درې څلور ډالره هم ورکړي، دوی ته ډېر شی دي. زما بيکونه يې په لاس ګاډي کې واچول، زه، محمد نسيم او يو بل په يوه ټکسي کې سره کېناستو، ټکسيوان ته مې وويل لومړی به ما (شش درک) او بيا به دوی خپل خپل ځای ته ورسوې، پر سړک ښه باران شوی و، دختو او ناپاکيو هېڅ کمی نه و، نيم ساعت کې شش درک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېدو، محمد نسیم او هغه بل ملګري ته مې ښه ټېنګ ست وکړ، خو هغوی راسره پاتې نه شول، موټروان ته مې پنځه ډالره ورکړل ما ویل چې دا دې کرایه، هغه خوشحاله شو او زه له خپل سامان سره کور ته ور دننه شوم، په کور کې تر روغبړ او ستړي مه شي لږ وروسته یې راته چای کېښود، چای مې څښه چې همداسې ځُرت یوړم، کابل او دوبۍ، افغانستان او امارات مې سره مقایسه کړل، بیامې سره پرتله کړل، دیوې اوونۍ سفر مې ټول له نظره تېر کړ، دواړه هېوادونه او سیمې هېڅ دپرتلې نه وو، یو ځل بیا ځُرت کې ډوب شوم ما ویل چې زه هېڅ هلته تللی نه یم او دا هر څه چې مې لیدل دا هسې یو خوب او خیال و او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځورونه

حاجي دلاجان

عبدالحفيظ زريني

تاج ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یون په دوبی کې د بحر تر غاړې

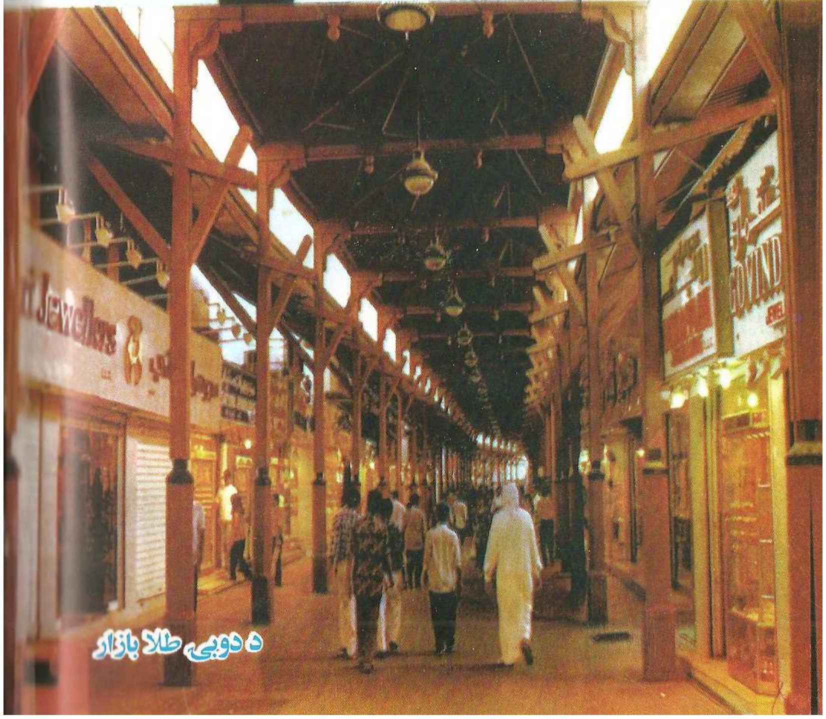

د دوبی طلا بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

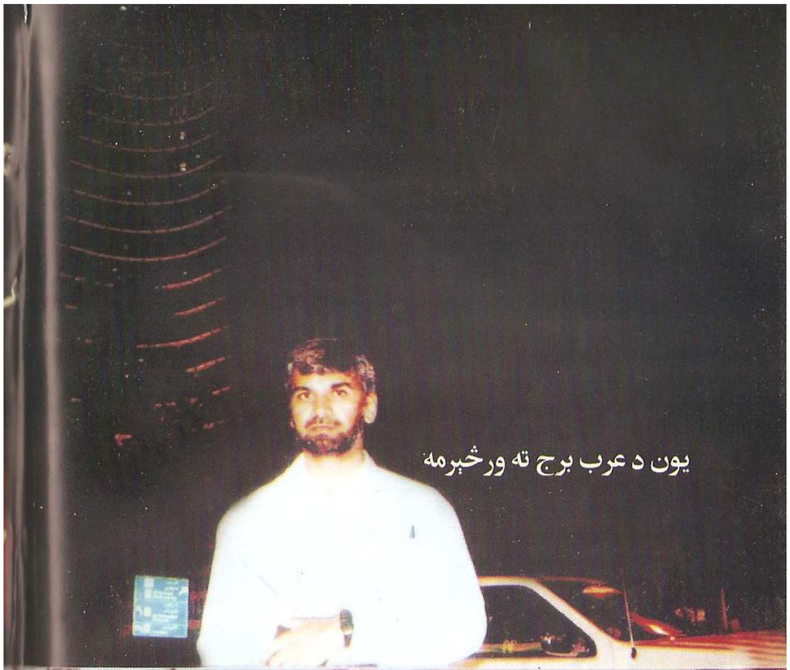

یون د عرب برج ته ورڅېرمه

د عربو د عنعنې یو تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

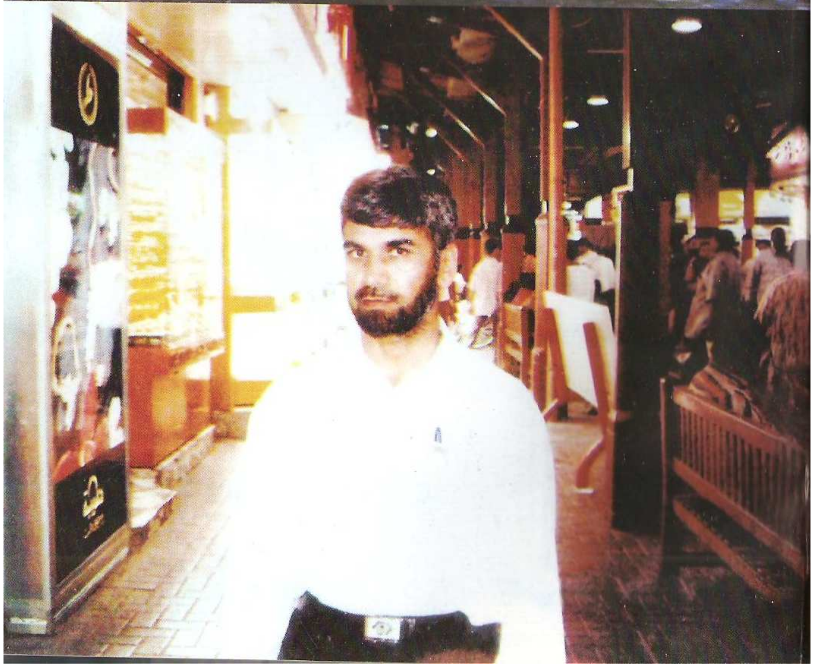

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوبۍ د هوايي ډګر ترمينل

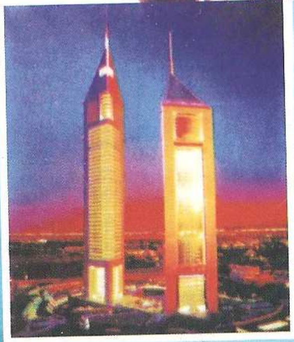

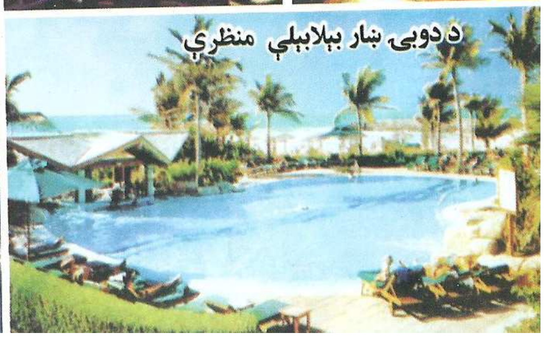

د دوبۍ ښار ښکلې منظرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

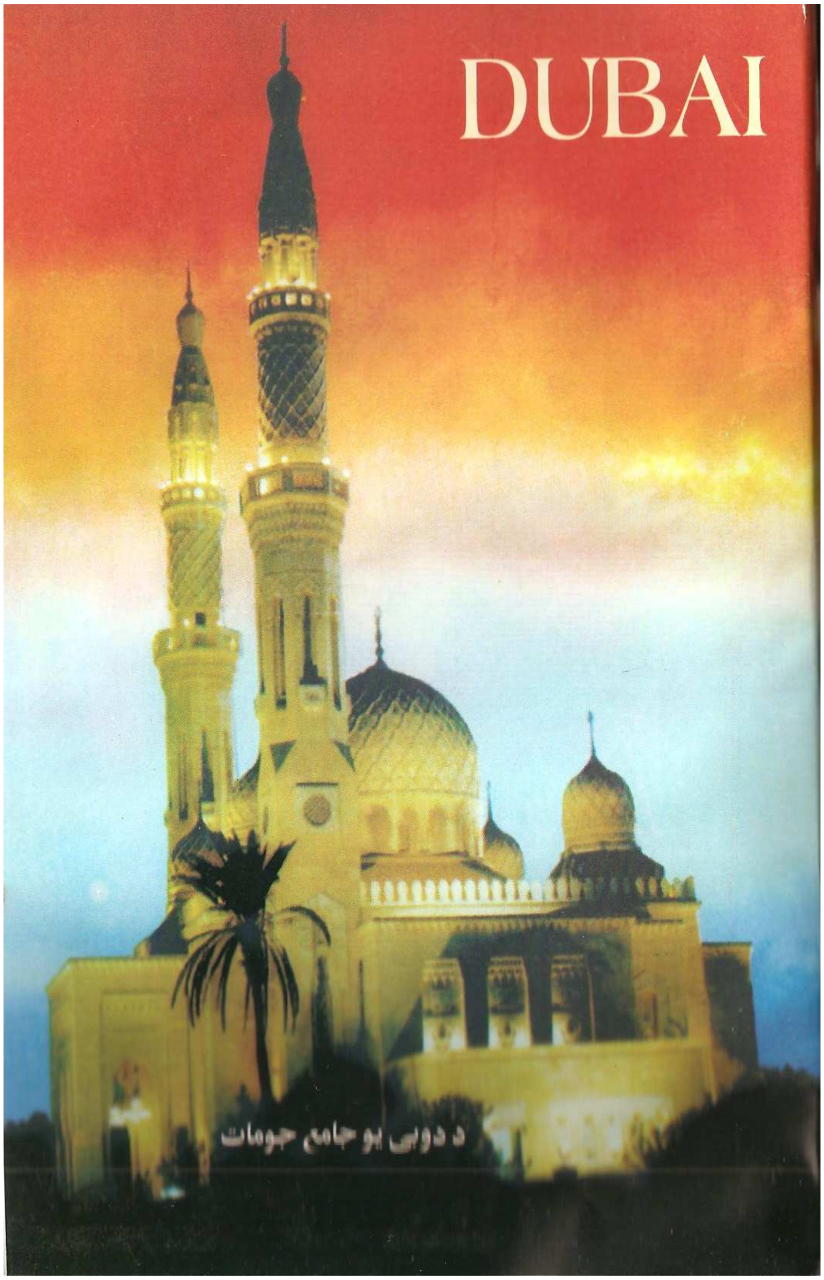

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زیږېدلی دی. لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د ((پوهندوی)) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندېيان له امله د خلکو په زړونوکې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اېښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې» او«د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې» د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• مټکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	داستاد الفت نثرونه	درېیم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق ننګیال شعري منتخبات	دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنگي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جگړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- دپنتاگون ترڅنډو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدگل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنگ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرگه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- اند يال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنگي فقر لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

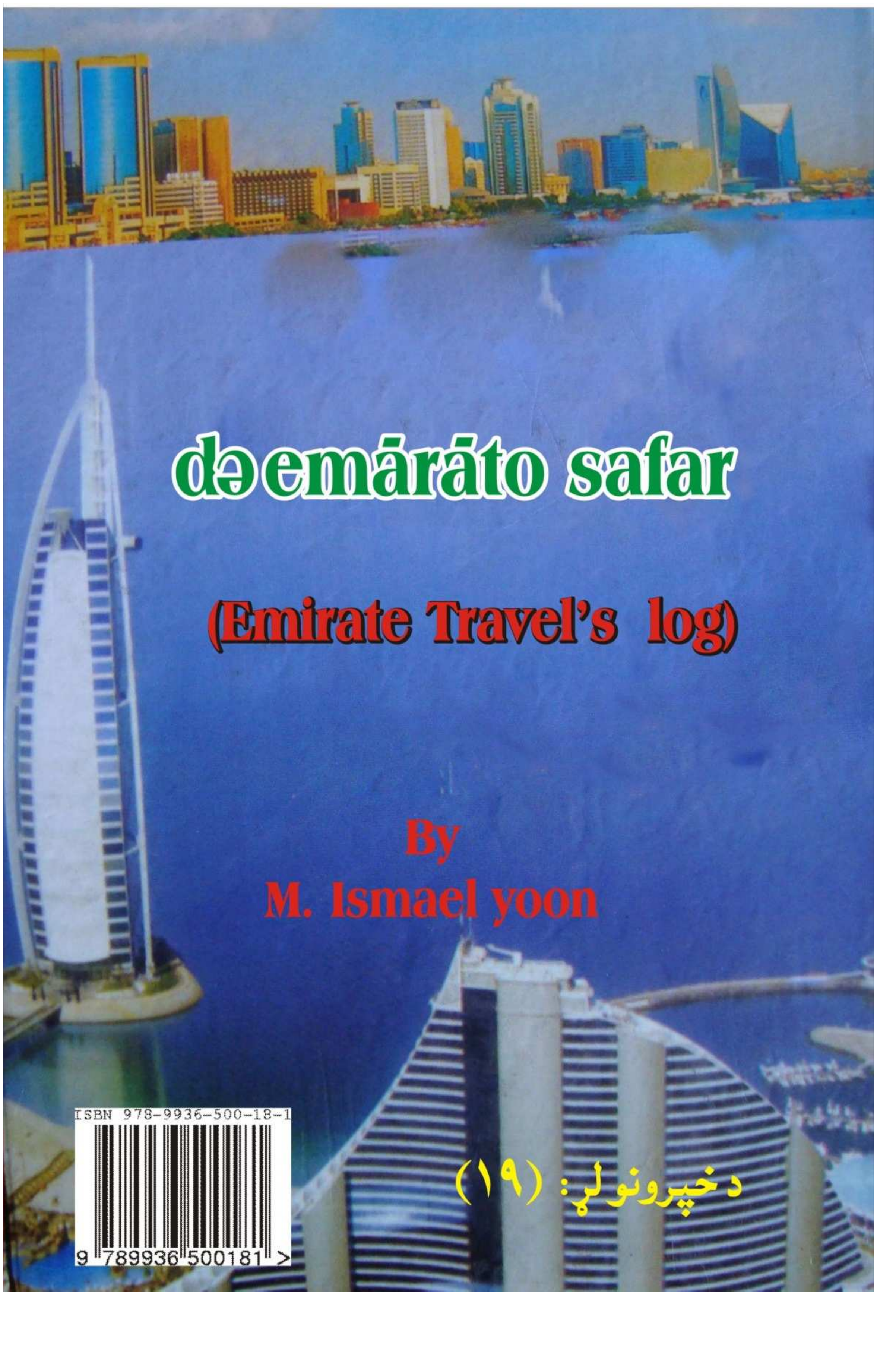

ISBN 978-9936-500-18-1

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library